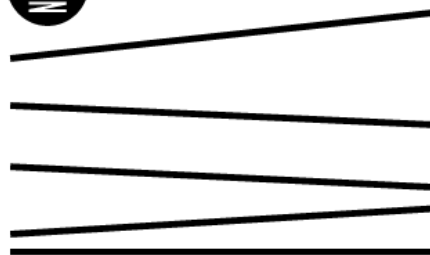

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Wildt, Johannes.

Danske Markblomster. Nytaarsgave for
Skuespilyndere 1822.

Aarhus, 1822

268 s.

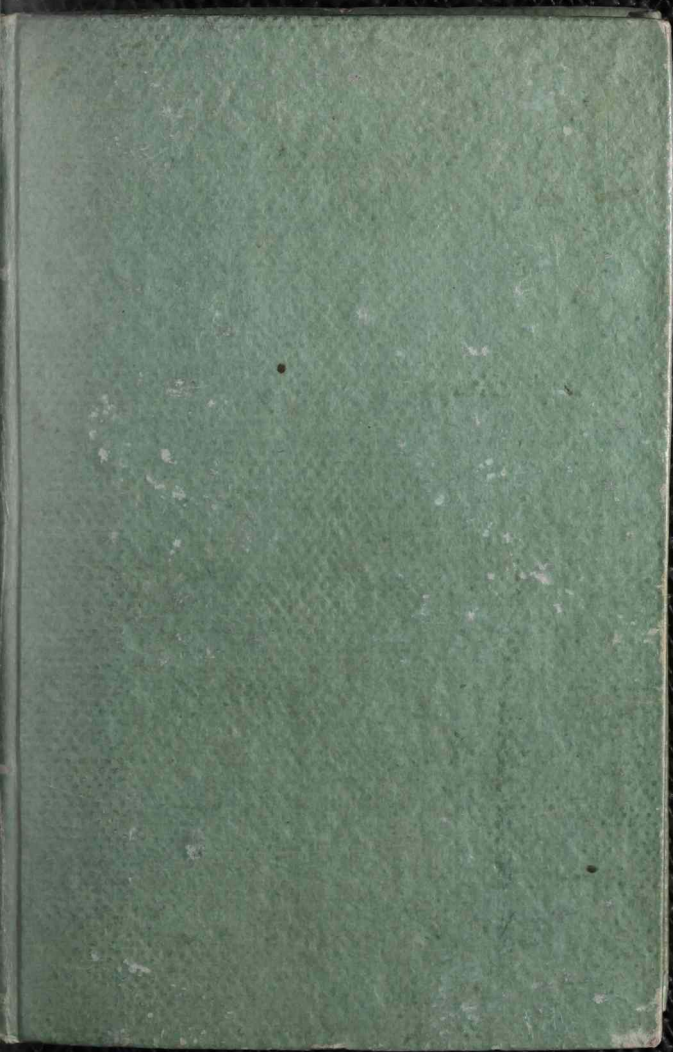
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

L. n° 23.

52.-116.

~~VIII~~ 128

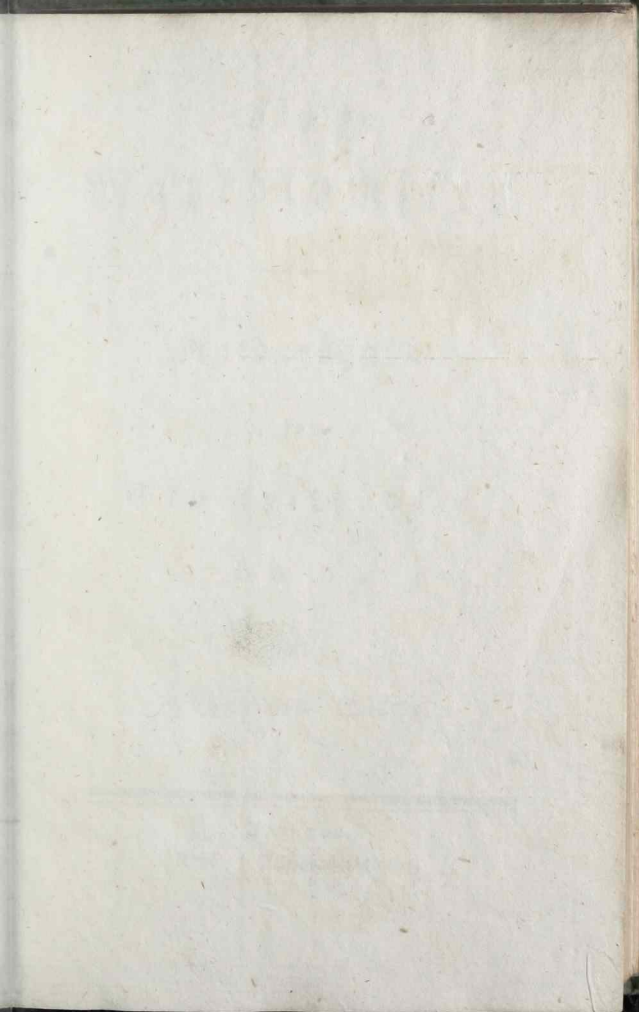
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05542 9

+ REX

Danske
Markblomster.

Nytaarsgave

for

Skuespilnydere

1 8 2 2.

Af

Johannes Wildt.

Karhuus.

Trykt i Stiftsbogtrykkeriet.

1791

1791

1791

1791

1791

1791

17

1791

Deres Kongelige Høihed

Kronprindsesse

C a r o l i n e.

James Buchanan

Secretary of State

Washington D.C.

Skjøndt ei de hulde Musers Yndling vorden,
Dog — høie, fagre Kongemøe i Norden!
En ukjendt Skjald nedlægger for Din Fod
Hans første, svage, usfuldkomne Sange,
Og helliger dem tillidsfuld — Skjøndt bange —
Dig, høie Datter! af vor Eiegod!

Du Ravne stundom vil iblandt dem finde,
Som tegnet staaer, o! huldeste Fyrstinde!
I Dit — som udi alle Danstes — Bryst;
For disse Ravens Skyld, o Kongedatter!

Tilgiv den uformuende Forfatter
Hans Hjertes ubetvingelige Lyst!

En hellig Trang han følte til at sjunge;
De Sølelser sig trængte til hans Tunge,
Som dybt udi det varme Hjerte laae,
Men Frygt forhindrede ham deri længe;
Vel Haanden bævede paa Harpens Strænge,
Men ei han dristed' sig til dem at slaae.

Dog, hvo kan Sjelens Yndlingslyst nedkue?
Han sang omsider om den ædle Lue,

Som binder Dannerkongen til sit Folt,
Og om de milde, store Kongedyder,
Som huldt fra Thronen Armods Lænker
bryder;

Ekjendt svagt han var de høie Dyders Tolk.

Han sang om Kunstens Børn og Kunstens Gave,
Som fredes, pleies ømt i Fredriks Have;
Men o! saa sjelden havde Harpen Klang.
Han sang om Kjærlighedens ømme Smerte —

Men o! Erfarenheden snart ham lærte:
At ikkun svage Toner var hans Sang.

Men, maa det store, skønne Held, han finde:
At svage Sang et Bisalds-smil maa vinde
Af Daniens tilbødte Kongemøe,
Da vil hans bange Ønske opfyldt blive;
Til større Fremskridt det ham vil oplive,
Og blidt hans Fremtids Bei med Roser strøe.

Allerunderdanigst
Forfatteren.

Indhold.

	Side
Til Dannerfolket	9.
Mariæfesten	12.
Faderen og hans Børn	25.
Prolog, i Anledning af Kongens Fødselsdag den 28 Jan. 1818	30.
Prolog, i Anledning af Kroningsfesten den 31 Juli 1815	33.
Phantasiën og de Blinde	35.
Det dramatiske Virtuøs-Par	39.
Bed Galeotti's Død	43.
Til Madame Heger	45.
Til Hr. Doctor Ryge	46.
Af en reisende Kunstdommers Brev til hans Hjem	47.
Til Madame Liebe	49.
Bed Foersoms Grav	50.
Til Madame Schall, (som Thora)	53.
Prolog, fremsagt af Skuespiller Liebe i Aalborg	54.
Epilog, fremsagt af Sangerinden Fr. Løffler	56.
Til Madame Zind	57.
Til Dandskerinden Tomfrue Olsen	58.
Til en Sangerinde med en Kanarifugl	59.
Prolog, fremsagt af Madame Andersen	60.
Til Skuespiller Rind og Sangerinden Tomfrue Walthers, paa deres Bryllupsdag	65.
Til Fr. Astrup, (som Elisa Werner)	66.

	Side
Til Hr. Skuespiller Due	67.
Gang af et utrykt Lyfispil	68.
Ved Kunzens Grav	70.
Til Madame Frydendal	72.
Til Madame Schall (som Lady Macbeth)	75.
Til Solodandsen Hr. Bournonville	76.
Charlotte Mannerup	77.
Til Dannebrogsmænd og Skuespiller Knudsen	
paa hans Fødselsdag den 4 Marts 1816	78.
Ved Knudsens Død, samme Dags Aften	80.
Til Mad. Schall, da hun nedlagde Kunstens	
Laurbærkrands paa Knudsens Riste	81.
Til Madame Dahlen	82.
Prolog, fremsagt paa Harmoniens Theater	
i Randers	83.
Til Hr. Skuespiller Kruse	85.
August Wilhelm Haack	86.
Til Hr. Skuespiller Liebe	87.
Til Hr. Skuespiller Rosenkilde	88.
Til Jomfrue Abildgaard	89.
Til Jomfrue Astrup, ved hendes Bortgang fra	
Skuepladsen	90.
Den 23 October 1821	93.
Hother og Maria	98.
De Danske i Indien, originalt Drama, i 3	
Acter	135.

Til Dannerfolket.

Lør Den betræde Digtekunstens Bane,
Som ei har svoret til Minervas Fane?
Som neppe ind i hendes Forgaard kom,
Og Dig anraabe om en skaansom Dom,
Med svage Landsproduct, hvormed han
kommer?

En lille Krands af Markens simple Blommer;
Ei som Kjærminden blaa, som Rosen rød:
Kun dunkle Blomster fra Naturens Skjød!?

Ei ofres de paa Fodelandets Alter
— Til dette Hverø ham ikke Møsen kalder —
Nei, kun med Vrefrygt og bange Mod,
Han knæler med dem ned ved Alstrets Fod.

M a r i a f e s t e n.

P r o l o g

i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens
og Hendes Kongelige Høihed Kronprindsessens
høie Fødselsdag, den 28de October 1817.

(Smarbeidet for det dramatiske Selskab Thalia paa
Cronborg. Til Musik af flere Componister.)

Personerne.

Greven, Godseier.

Grevinden.

En ung Pige.

Anden Pige.

En Karl.

En fremmed reisende Harpespiller,
en Diding.

Scenen er i en af Danmarks Provinser.

(Skuepladsen forestiller en smuk Bøgelund med et
Alter, under en Bue af flettede grønne Grene,
som nogle unge Piger og Karle ere sysselsatte
med at paahefte Blomsterkrands, imedens andre,
deels binde Blomster i Krands, og deels bringe
Blomster til de Arbeidende.)

C h o r .

Vi sanke, o Sommer! Din levnede Næst
Af Blomster, til Danmarks tilbedede Fæst,
Dg Alle vi henrykte jublende fro
Nu Fæstens livsalige Alter omsnoe;
Vi sanke, o Sommer! Din levnede Næst
Af Blomster til Danmarks tilbedede Fæst,
Vi henrykt dem hente fra Engenes Skjød,
Dg signe den Dag, da vor Dronning blev fød.
(En fremmed reisende Harpespiller kemmer ind under
Sangen — og betragter med Forundring de Ar-
beidende.)

Harpe-spilleren.

Siig, hulde Piger! Hvad betyder
 Det Alter, I saa henrykt pryder
 Med disse spæde Blomster smaae?
 Er det et ømt og kjærligt Minde
 For Flora, Blomsternes Gudinde,
 Som nu til Syden bort vil gaae?

En Pige.

Hvad Krog er Du vel fra paa Jorden,
 Som kiender ei den Fæst i Norden,
 Som denne Dag os skjænket har?

Anden Pige.

Du selv da Vidne til den være!
 Den er til Landets Moders Ære;
 Og er, som Hun, os dyrebar.

Første Pige.

Den er et takfuldt Omheds Minde
 For Dannemarks Belgjørerinde;
 Men, o! Hun er i Kjøbenhavn:
 Og ei ved den vi Hende stær,

For hvem saa ømt vor Hjerter luer:
 Mariafesten er dens Navn.

En Karl.

Vort gode Herskab Glæden deler,
 Som aarlig Alles Bryst besjeler,
 Ved den, her i Naturens Skjød.
 Og dobbelt Dagen vi velsigne;
 Thi Danmarks hulde Caroline
 Marias Fødselsdag blev fød.

Harpespilleren.

Er ei den Dronning, som I prise
 En Datterdatter af Lovise,
 Som Verden har den Gode kaldt?
 Imedens Krandsene I binde
 Jeg gvaede vil, til Hendes Minde,
 En Saga af en brittisk Skjald!

(Sætter sig og synger ved Harpen.)

En Underblomst i Bretland var
 Fremspiret af et Blomsterpar:
 To høie ædle Skud;

Den hulde Blomst var Kongens Fryd
 Og Dronningens den bedste Pryd,
 Dens Gartner var selv Gud.

Dens Ynde, Baarens lig, frembrød;
 Som den, der ei i Floras Skjød
 En Blomst var spiret frem,
 Man kaldte den Naturens Pryd;
 Den aanded' Uskyld, aanded Dyd,
 Og zired' Kongens Hjem.

Snart Rygtet om dens milde Pragt
 Omkring paa viden Jord blev bragt,
 Fra Blomstens Fødestavn;
 Den blomstrede saa underkjon,
 Du falme ei! var Bretlands Bøn;
 Lovise var dens Navn.

Dens Priis — som Rygtet forte om —
 For Femte Fredriks Dre kom,
 Og gjenklang i hans Sjel;

Han Bretlands Konge om den bad,
 Og snart den ved hans Hjerte sad,
 Til hans og Danmarks Held.

Den blev det hele Nordens Lyst,
 Dets Millioners Haab og Trøst,
 Den lønned Kongens Dyd!
 Den fryded, lig den milde Sol;
 Fra Elben indtil Nordens Pol,
 Den skabte Held og Fryd.

Befignet blev den og af Gud;
 Den skød de rene, ædle Skud,
 Hvis Frugter end vi see.
 Men selv det Skabtes Pryd forgaaer;
 Den salmede i aarle Vaar,
 Til Nordens Sorg og Bæ!

Den bøjede sin Krone ned;
 Sem Kongeriger for den græd
 Og ei den glemme kan.

Men Held os! thi dens høie Skud
 Belgjørende sig brede ud,
 Til Held for Danmarks Land.

En yndig Spire af dens Rod,
 Som vandt sig Navnet: Dannebod
 Af et erkjendtligt Folk,
 Ved Ynde, Dyd og Majestæt
 Os viser, hun er af dens Æt,
 Hvis Dyd jeg her var Folk.

(Medens Ritournellen til det følgende Chor spilles,
 give Alle tausé Harpespilleren deres Tak tilfjende
 for Sangen.)

C h o r.

Vi sanke, o Sommer! Din levnede Næst
 Af Blomster, til Danmarks tilbedede Fæst,
 Og Alle vi henrykte jublende fro
 Nu Festens livsalige Alter omsnoe;
 Vi sanke, o Sommer! Din levnede Næst
 Af Blomster til Danmarks tilbedede Fæst,

Vi henrykt dem hente fra Engenes Skjød,
 Og signe den Dag, da vor Dronning blev fød.

(Under Sengen ere de blevne færdige med deres Arbejde; i det de forlade Alteret, som de under dens Slutning har omringet — seer man brænde paa det i Luekrift:

M. C.

Den 28de October 1817.

(En blid Musik forkynnder Festens Begyndelse; Scenen er i nogle Dieblkke tom. Toget kommer ind i en heitibelig Marsch parviis, iblandt disse ere Greven, Grevinden, Præsten, Skoleholderen og Flere.)

C h o r.

Mod Skyen opstige vort jublende Chor,
 Forenet med festsige Bønner,
 Til Herren, som hist over Stjernerne boer
 Og Dyden herveden belønner,
 At han vil bevare de Elskedes Liv:
 Vor Fredriks tilbedede Datter og Biv.

(2*)

Greven (taler.)

Ja, signet være Du, vor Danmarks Moder!
 Vor Caroline! Fredriks Held og Fryd!
 Af Ham, som styrer alle Himlens Kloder
 Og lønner høi og ædel Kongedyd!
 Du, Dronning! pryde længe Danmarks

Throne,

Din høie Slægt og Dannemark til Held!
 Og bære hædret, lykkelig den Krone,
 Hvormed at Himlen lønnede Din Sjæl!
 Og mange Aar Dit omhedsfulde Hjerter
 Belønne, fryde Danmarks elskte Drot!
 Dit Smil forjage fra hans Bryst hver Smerte
 Og trylle ham et Eden i hans Slot!
 Og hvergang denne høie Dag oprinder,
 Den Forsmag skjenke Dig paa Himlens Lyst!
 O! rig, Maria! er den Dig paa Minder,
 Paa skønne Minder hellige Dit Bryst!
 Paa den Dig Herren gav Din Caroline,
 Hvis Kongedyder blomstrer ved Din Barm!
 Paa den saa tidt Din hulde Vilhelmine

Dig kjærlig favned med sin spæde Arm!
 Paa den Du Vidne var til Fredriks Lykke,
 Hans Fryd paa hans Marias Fødselsfest!
 Paa den Du stedsse bar det store Smykke,
 Det Diadem en Dronning pryder bedst,
 Den hulde Løn, Maria! for Dit Hjerte,
 Din skjønn Prydelse i Krig og Fred,
 Som ene Dig kan mildne Savn og Smerte:
 Dit troe, Dit omme Folks Hengivenhed!
 Paa den dets Bønner steg til Himlens Kon-
 ning,

Tilbedte Landets Moder! for Dit Held!
 Paa den dets Jubelraab, o! store Dronning!
 Henrykkelse frembragte i Din Sjel!!!
 Selv Indiens hede, Grønlands kolde Zone
 I Dag gjenlyder af Dit elskte Navn;
 Og hvert Dit Barn, skjøndt fjernet fra Din
 Throne,

Det henrykt jubler i sin Gødestavn!
 Det høit gjentone skal i disse Dale!
 Det Ekko bringe skal fra Bye til Bye!

Dg, som i Borgens høie Kongesale
 Vi juble skal mod Himlens høie Skye:
 Maria! længe lev! Dig Himlens
 Gud velsigne!!!
 Lev længe: Dannemarks tilbedte
 Caroline!!!

C h o r (og Tableau.)

Lev længe, Maria! saa bryde vi ud;
 Lev længe end vor Caroline!
 Lev Begge, velsignet af Himmels Gud
 Med Frederik og Vilhelmine!
 Lev længe, det ønsker hver Kvinde og Mand,
 Til Held for vor Konge og Fædreneland!

Grevinden

(bringer en Krone af Roser.)

Stod vi for Din høie Throne,
 Ofrede vi for dens Gud,
 Glade denne Rosenkrone
 Landets fromme Dannebød!

Men, o Moder! her i Dalen
 Dybt vi føle nu vort Savn!

Du er hist i Kongesalen,
Og vi eie kun Dit Navn!

Kun paa det vi den kan sætte,
Til et Omheds, Trostabs Pant;
Omhedsfulde gjør vi dette;
O! thi Omheds Haand den bandt!

Rosen blomstred' til den Ære —
Udi Efteraar og Kuld —
Dig et Omheds Pant at være,
Dronning, som er os saa huld!

(Sætter den over Navnet.)

En ung Vige

(med en Krone af Liller.)

Vi ved Lilien Dig kan ligne,
Ufskylds hulde, skønne Pryd;
Derfor, hulde Caroline!
Lilien ofres til Din Dyd.
Dine Dyder Danmark skatter,
Ufskylds hulde, skønne Pryd!

Derfor, elskte Kongedatter,
Lilien ofres til Din Dyd!

(Hun sætter den over Rønnen.)

Slutnings = Chor.

Festlig skal Sangen nu tolke vor Fryd;
Alle vi signe, Maria! Din Dyd,
Kilden hvorfra vor Lyksalighed flød:
Dagen Du, Dannemarks Moder blev fød!

Lyffelig werde Du, som Du er god!
Intet da ligner, Maria, Din Lod!
Længe vi signe i Lundenes Skjød
Dagen, da Du og Din Datter blev fød!

Lev da, Du Dannemarks Lykke og Lyst!
Længe ved Omheds livsalige Bryst!
Sildig begræde vi, Moder, Dit Savn!
Evig skal Danmark signe Dit Navn!

Faderen og hans Børn.

En landlig Scene, i Anledning af Deres
Durchlauchtigheder Hertugen og Her-
tuginde af Augustenborgs Indtog
paa Augustenborg, strax efter Deres høie
Formæling i September 1820.

P e r s o n e r n e:

En Landmand, som tillige er Maler, og hans
II Børn.

Handlingen foregaaer paa Den Als.

(Skuepladsen forestiller en Bøgelund, med udsigt
til Søen.)

Faderen (allene).

Hvor yndigt Sol! Du fra Din hvalgte Bue
Dig speiler i den blanke Østersøe,
Og smiler i Din skønne milde Lue
Til denne hulde, lykkelige De!
Er Du i Dag iført det Purpursmykke,
Du fik af Gudheds milde Giver: Gud,
For blidt at smile til vor Hertugs Lykke
Og hilse ham og vennehulde Brud?
Og vil Du fro, med Millioner, prise
Den høie kongelige Moders Dyd,
Vor ewigelskte, Dannemarks, Louise,
Og skue hendes høie rene Frøyd?
O, speil Dig da i hendes hulde Dyd,
Naar fromt det hæver sig til Himlens Gud,
Og Moderhertet fra den Ewigshøie
Redbeder Held for Christian og hans Brud!

Bestraal enhver af den Tilbedtes Dage
 Og tryk dem Alle, Alle til en Vaar!
 O, Almagts Gud! lad dem henrinde fage,
 Og mange, mange worde hendes Aar!

(Børnene komme, festlig pyntede.)

Det ældste Barn.

God Morgen, Fader! seer Du Solen smile?
 Vi længe ikke saae en Dag saa skøn!

Vi derfor tillidsfulde til Dig ile

Med en os Alle hellig — hellig — Bøn:

„Vor Hertug bringer hjem sin Hertuginde,

„Som selv Du siger: er saa skøn og god;

„I Morges fro vi Krandske monne binde

„Til Offere for Hans og Hendes Gud.

„Han ligner, siger Du, hans store Fædre —

„Du daglig beder fromt for ham til Gud:

„O, før til Borgen os, at vi kan hædre

„Vor gode Hertug og hans hulde Brud!”

Faderen.

Hvorgjerne vilde jeg Jer Bøn opfylde,

Hvorgjerne unde Eder denne Fryd!

Hvorgjerne selv vor ædle Hertug hylde
 Og signe Hertuginde's milde Dyd!
 Men, elskte Børn! os vore Pligter hyde,
 Som Christians Undersaatter os at tee,
 Og staae blandt u kjendt Hob: ei der vi nyde
 Den Fryd, det hulde Englepar at see!
 Dog dette Syn I længe ei skal savne,
 Og Dagen Fryd skal skabe i Jer Sjæl:
 Jeg malet har de evigelskte Navne,
 Af dem, som fødtes os til Fryd og Held.
 At skue dem: vor Glæde vil forøge;
 — De skal formilde vore Hjerters Savn. —
 Skue Altret hisset under Lundens Bøge,
 Og franset Brudeparrets elskte Navn!
 Og beder fromt med mig til Himlens Gud,
 At han vil værne om vor Hertugs Dage,
 Og ham velsigne, med den hulde Brud,
 Hans Fadergodhed skienkte ham til Mage!
 (Han bøier nogle Grene tilside, og man seer under
 en hvælvet Bue, et Alter, hvorpaa staaer Nav-
 nene: Christian og Louise under den her-
 tugelige Krone. Børnene danne en malerist

Gruppe om Alteret, som de tildeels Enkelte
betrædte.)

O, høie ædle Aar i Livets Aar!
 Lev mange Aar til Jordens Pryd og Lykke!
 Dig Lykkens Roser blomstre hvor Du gaaer
 Og slynget om Dit Liv Dig stedsse smykke!
 Nyd Christian! ved Din Jonises Bryst:
 Din Ungdoms skønne Aar, Din Manddoms
 Sommer!

Ga end ved det Du nyde salig Lyst,
 Naar Vintrens kolde mørke Dage kommer!
 Og Du — den blide Uskylds Lillieskud!
 O, slyng Dig til den ranke Egestamme,
 Som, trodsende Orkanens stærke Brud
 I flere hundred Aar dog var den samme;
 Som staaer urokket lig det stærke Hjeld,
 — Som evig staaer, ifølge Gudheds Orden, —
 Som blomstrer huldt til Millioners Held,
 Hvis Navn skal evigt signes udi Norden!
 O, find Din Himmel i Din Christians Favn,
 Og læi op til hans Bryst Din spæde Stængel,

Og jublende velsignes skal Dit Navn,
 Som Folkets Skjtsaand: Christians gode
 Engel!

Uf Folkets Røst, mit Hjertes Røst er Tolk:
 For Dig, o ædle høie Var i Norden!
 O, lev til Held for et erkjendtligt Folk
 I mange Aar lyksalig her paa Jorden!

P r o l o g

fremfagt paa det Kgl. Palais i Koeskilde,
 i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsdag, den 28de Januari 1818, af Skuespillerinden Fr. Abildgaard.

Den gamle Kongeborg sank ned i Gruus:
 Ei mere Grandstæren dens Plads kan finde,
 Kun nu det stolte Tempel: Herrens Huus,

Om Roeskilds fordums Storhed er et Minde.
 Ei throner nu ved Isesfjordens Kyst
 Den gamle, ædle, store Kongestamme;
 Dog flammer dybt end i hver Borgers Bryst,
 Som fordum, Kongetrostabs rene Flamme;
 Dens milde Ild kan aldrig slukkes ud,
 Thi Skjoldungætens høie Dyd den nærer,
 Thi stiger høit i Dag vor Bøn til Gud
 For Vedlingen, som Danmarks Krone bærer.
 Du bærer, Fredrik! den til Rigets Gavn;
 Du bærer den med Hæder! Gid med Lykke
 Du stedse bære den i Trostabs Gavn,
 Og længe end Du Dannerthronen smykke!
 Og gid at Hun, som lønner her Din Dyd
 Med Kjærlighed — det skønneste blandt
 Goder —

Maa leve længe, Dig til Held og Fryd,
 Tilbedet, som Dit elskte Danmarks Moder!
 Og Omhed's Roser spire hvor Du gaaer
 Og blomstre i hvert Sted Du monne trine!
 Dem slynge barnlig fro omkring Dit Haar

End længe Caroline, Vilhelmine!
 De slynge sig i Fjokkets Egelsø,
 Som smykker Dig, Du Værling af Kong Frode!
 Og selv naar Marmor smuldrer hen i Stov:
 De vidne skal om Frederik den Gode!
 O, stod vi for Din høie Thrones Fod,
 Vor Glæde — Himlens lig — da vilde være,
 Thi da vi vovede, med freidigt Mod,
 Et ringe Omheds Pant Dig frem at bære.
 Men Thronen er ei mere i vor Savn;
 Den Krands vi, Fader! ofre Dig til Minde
 Vi kun — i det vi føle dybt vor Savn —
 Kan tillidsfulde om Dit Navntræk vinde.
 Kun simpel Gaven er, vor Eiegod!
 Dog huldt i den Du vore Hierter skue!
 Og fadergod Du tage den imod
 Til Pant paa vores rene Troestabslue!
 I det vi ofre den, vi bryde ud:
 — Og alle Dine Børn vor Bøn gjentage —
 Velsign vor ædle Konge, Almagts Gud!
 Bestjerm — forlæng — den Evigsttes Dage!

P r o l o g,

fremfagt i Nakflov ved en Høitidelighed paa
 Deres Majestæters høie Kroningsfestdag,
 den 31te Juli 1815.

O! høie Dag, for Dannerigets Folk,
 Da Herren skjenker Kongeparret Kronen.
 O! høi og navnløs Fryd er Hjertets Tolk
 Fra lave Hytte lige op til Thronen.

Og høit sig hæver hver en Danes Sjel,
 O! elskte Konge! Dronning! for Din Lykke.
 I flere hundred' Aar, til Danmarks Held,
 Din høie Slægt var Thronens stolte Smykke!

Du bære Kronen, høie Aar! i Fred!
 Og Fredens Genius ei fra Dig vige,
 Men følge, signende, ethvert Dit Tjed
 Til Held for Dig! til Held for Danmarks
 Rige!

Alf Dine Børn kun her er samled' faa,
 Men høit sig hæver hvert af vore Hjerter ;
 Alf Trofskab for vort Kongehuus de slaae ;
 Vi dele fro dets Glæder og dets Smerter !

Og hvirvler Trommens Slag igjen til Strid,
 Og byder os vort Navn, som Danske hædre,
 O! Konge, byd! og flux vi ile did
 I samme Spor, som fordum vore Fædre !

O! aldrig, aldrig skaaned' de der' Blod,
 Naar, Konge! Dine store Fædre kaldte ;
 O! elskte Fredrik! fromme Dannebod!
 For Dig, som de, vi stride vil og falde !

Paa denne Dag — i denne høie Stund
 Hver Sjel sig hæver op til Himlens Konning ;
 Ja hele Dannerrigets Røst er kun :
 Velsign, o Gud! vor Konge og vor Dronning !

Phantasien og de Blinde.

(Skrevet til at vorde fremsagt paa det Kongelige
Theater af een af Eleverne i Blindeinstituttet.)

Den Blindes Die hyllet var i Nat,
Og Dagen var for steds fra det sundet,
Med den var Sorgens Lænke om ham bundet,
Og hver en Glæde ham berøvet brat.

Da kom fra Evighedens lyse Kyst
Den vennehulde Phantasie til Jorden,
I Følge Verdners Faders vise Orden:
Og reiste blidt sin Throne i hans Bryst.

Hvo hylder Dig, o hulde Phantasie!
Saa af sit hele Hjerte, som vi Blinde,
Hvis sparsom strøete Glæder kun udrinde
Fra Dit saa hulde, søde Tryllerie?

O, uden Dig vort Liv var idel Bee,
Thi kun, naar Du Din Rosenvinge hæver,

Det tunge Minde om vort Savn bortsvæver,
Og, skjøndt berøvet Synet, kan vi see!

Vi ved Din Almagt skuer Baarens Pragt,
Og Fuglen paa de nys udsprungne Grene!
Alt ei Naturen er os tabt: allene
Vi skyldes, hulde Phantasie! Din Magt.

Du viser os Guds underfulde Sol,
Som fadergod han daglig laer oprinde,
Hvis milde Lue varmer selv os Blinde,
Og spreder Held og Fryd fra Pol til Pol!

Og Alt vi skue i forklaret Glæde;
Bed Dig vi kan i vaagne Dromme svømle;
Du hæver os til Salighedens Himle,
I det Du styrer vor henrykte Sande.

Forklaret er os hver Velgjørers Blik,
Hvorved vor Ekjebne blidere er vorden;
Af Dig vi kun den skønne Gave fik:
Alt tænke os de Edle her paa Jorden.

Dybt i vort Hjerte, Landets Fader staar,
 Hvis Naade gav os Blinde meer end Livet;
 Og straalende, og gloriaomgivet,
 Hans Minde sig forskjønner Aar for Aar.

Og Landets Moder — Dannerkongens Vio —
 En Lysets, Himlens Engel vist maa ligne!
 I det vi hendes milde Dyd velsigne,
 Vi bede Gud: bevare hendes Liv!

Ja, Phantasie! Din Underkraft er stor,
 Og for os Blinde, Du den hulde forstørker,
 Og maler for vor Sjel enhver Belgjører,
 Hvis Godhed leder os paa denne Jord.

Dog, skjøndt Du Alt er vorden Blindheds Søn,
 Og ene skaber Glæde i vort Hjerte —
 Et Ønske dog os volder bitter Smerte,
 En frugtesløs, men hellig, hellig Bøn.

Dog, hvad vi ønske, det vil aldrig skee;
 Vi sukke: skee Din Villie Du Høie!

Vi ønske: Mørket maatte flye vort Die,
 At ikkun et Sekund vi kunde see.

O, med vor Skjebne var vi da tilfreds,
 Vi vilde aldrig mere mod den trætte;
 Thi henrykt skulde sig vort Die møtte
 Paa denne hulde, evigelskte Kreds!

Men ei vi nyde dette skjønne Held;
 Ei mere funkle kan den slukte Lue!
 Ei Brødrøs hulde Afsyn skal vi skue,
 Skjøndt Ønsket throner evigt i vor Sjæl!

Men engang dog vor Blindhed skal forgaae,
 Og Mørkheds Dække fra vort Die falde:
 Naar Dødens Engel huld os monne kalde
 For Evighedens Throne frem at staae.

Ja, naar vi stande der — og Almagts Bud
 Har atter tændt vort Dies slukte Lue,
 Vi overjordisk Herlighed skal skue
 I et forklaret, evigt Lys: hos Gud!

Det dramatiske Virtuos = Par.

En snorrig Mand i luvslidt Pragt,
 Kom nylig med en gammel Kone,
 Som — klædt i en phantastisk Dragt,
 Saae ud som fra en anden Zone,
 Og bad i ydmyggt Ak og Bee
 En Fyrste deres Kunst at see.

Den Fyrste syntes underlig
 Om Manden med sin stramme Mage:
 I Dragt hun Baarens Dag var lig,
 I Ansigt Vintrens mørke Dage.
 Hvem er De? spurgte han derpaa,
 Og Manden Fyrsten svarte saa:

De spørger naadigst, hvo vi er?
 Og det jeg snarlig Dem skal sige.
 Men hvad jeg var, jeg er ei meer;
 Saa gaaer det og min Biv tillige;
 De høre skal, hvor høit vi stod,
 Før Skjebnen saa os synke lod.

Jeg Tydsklands første Kunstner var,
 Og spille Konge, Fyrste, Bonde —
 Den Vise snart — og snart en Nar,
 Og snart den Gode, snart den Onde;
 Hvad Rolle, der var i min Haand,
 Jeg stemples' med Genie og Aand.

Jeg sad paa Thronen i min Pragt,
 Saae Slaverne sig for mig bøie;
 Man Virak strøede for min Magt,
 Og Junkler ligned' af mit Die —
 Hver Pige var forliebt i mig,
 Som jeg, var Ingen lykkelig.

Uf Bravo næsten Huset sprak —
 Og daglig Hylding mig beruset;
 I min Henrykkelse jeg drak,
 Og Bunden hyppig saae i Kruset.
 Og skjøndt jeg trylled' med en Ruus:
 For min Skyld fyldtes Kunstens Huus.

Men alle Ting forandres kan,
 Enhver maa føle Lykkens Griller —

Paa Scenen holdt jeg ikke Stand,
 Og blev ei længe der Fremstiller;
 Jeg til min Skade og Fortred:
 Faldt i en Ruus fra Thronen ned !

Min Kone dyrked' samme Kunst,
 Og var dens ypperste Præstinde;
 Ei tvende Snese Aar, omsonst,
 Hun var uskyldig Elskerinde;
 Hun Venus selv i alt var lig,
 Naar hun paa Scenen viste sig.

Hun stolt paa Bræddethronen sad,
 Og Skrabet saae for sig i Støvet;
 Parterret hende fro tilbad,
 Thi o, hun var i Skud saa øvet,
 At naar hun skjød fra Diets Blod:
 En Stymper tidt faldt om som død.

Skjøndt Rynker fured' hendes Kind,
 Man ei dem kunde see for Sminke —
 Hun svæved' som en Vestenvind,
 Og var i Flugten ei en Zinke;

Hun svimled' af Beundrings Dunst,
Dg var en Sol for hendes Kunst.

Gudinde: Rosser var det Sag
Især, hvori hun brillerte;
Kabalen ei var hendes Sag:
Thi mesterlig hun kofetteerte.
Til hendes Skjønhed gjordtes Cour:
Thi den var fri for al Natur!

Men her, hvad Skjebne hun har mødt,
— Den nederdrægtig burde hedde —
Hun steled' nu saa ømt, saa sødt,
Dg dog blev hendes Lod at: kjede.
Engang hun fyred' Skud paa Skud:
De Bengler peeb den Engel ud!

Bort Duffe nu alene blev:
At trylle udi andre Egne.
Vi til hvert tydsk Theater skrev,
Men — Afslag fik vi allevegne.
Vor Noes var fløiten — Pungen tom —
Thi greb vi til at reise om.

Nu spille vi i hver en Bye,
 — Vor Kunst maa noies med en Lade —
 Forsvundet er vort fordums Rye,
 Og vi erfare til vor Skade,
 At Huset aldrig bliver fuldt:
 Og vi krepere snart af Sult!

Ved Ridder, Balletmester
 Galeotti's Død.

(Dagen efter at han døde.)

Hyl, Terpsichore! Dig i Sorgens Flor!
 Thi brat udrundne er' Din Yndlings Dage!
 Din store Førstefødtes Tab beklage
 O, Polyhymnia! Dit Sørgechor!

Ja sorg, I Muser! — sørger alle Vi! —
 For Eders tabte, store Søn i Norden!

Snart synker han — fra Kunst og Daad —
i Jorden;

O, græder — græder derfor — ved hans Liig!

Men o! bevarer for et skjønnsomt Folk:
Den Jld, den Aand, Mangfoldighed og Mine,
Som ene Eders Tryllerier ligne:
Hvorved han her blev Eders første Tolk!

Beflag, o blide Kjon! den Scenes Savn,
Hvorfra saatidt han henrev med sin Lue,
Og naar Du der hans Mesterværker skue:
O! gjem da huldrig i Dit Bryst hans Navn!

Og I, som gif med Hæder ved hans Haand,
Lad ifkun Eders Smertes Taarer rinde
Bed Eders faderlige Lærers Minde!
De vidne om hans Hjerte, Kunst og Aand.

De Diamanter vorde i den Krands,
Han ved sin høie Tryllekunst har bundet,
— Som Muserne den Edle selv har bundet —
Og funkle der i herlig Straaleglands.

Den vidne skal: han leved' ei omsonst,
 Thi naar hans Støv alt blandet er med Jorden,
 End frisk og grøn den blomstre skal i Norden,
 Til Minde om hans Dyder, Aand og Kunst.

Til Kunstnerinden Madame Heger.

(Som Laura.)

Din Stemmes Søl i Sjelen trænger ind,
 Og ved dens Almagt vore Taarer trille!
 Til henrykt Beemod stemmer Du hvert Sind
 Naar den forfulgte Dyd vi see Dig spille!
 Naar forrigfuld Du stander paa vor Scene:
 Vi gjennem Taaren skue Mespomene!

Til Hr. Doctor Ryge.

Du Sol paa Kunstens Himmelbue
 Saa underkjen og stor,
 Som kjendes af Din rene Lue,
 Ei blot hos os i Nord;
 Hvor kan Din Almagt ei fornøie,
 Og fryde baade Sjæl og Die!
 Dplivende Din Glamme funkle
 I høi, ublændet Glands!
 Ei Uveirs mørke Sky fordunkle
 Din lyse Straalekrands,
 Men længe Du i Nord oprinde,
 Og Hylдинг og Beundring vinde!

Af en reisende Kunstdommers Brev
til hans Hjem.

Saavidt jeg frem paa Kloden kom,
 Fra Hamborg af, og indtil Rom,
 O! Terpsichore! i Din Lund
 Jeg Blomster saae saa mangen Stund;
 Dog kun de frydede mit Dø,
 Mit Hjerte ei de kunde bøje:
 De skjønnere vare vel at skue,
 Men uden Duft og uden Lue.
 Fast tænkte jeg: at Lundens Krone
 Var ikke mere paa vor Zone.
 Da førte mig min gode Engel
 Til Danmark — der paa spæden Stængel
 Jeg fandt en Blomst saa underfuld,
 Mangfoldig, ynderig og huld,
 Beskeden — fuld af liflig Frugt —
 Balsamisk er dens rene Duft,
 Den blomstrer, liig den unge Vaar,

Og sig forhynger Aar for Aar.
 Jeg saae den paa Isauras *) Bryst
 Og smeltede i salig Lyst;
 Den hulde Møe jeg ei kan male;
 Jeg tidt Isaurer hørte tale,
 Men alle de, som end jeg saae:
 Langt under denne Stumme staae.
 Rationen ynder den med Rette;
 Jeg saae den smykke Giuliette **),
 Og aldrig min henrykte Sands
 Saae hende i sig Yndes Glands.
 Den blegnede og den blev rød —
 Den henrev selv udi sin Død;
 Den Giuliette gav sin Krone
 Og tryllede mig til Verone ***).
 Dens Mage er ei til paa Jorden;

*) I Balletten Rolf Blaastjæg.

**) I Balletten Romeo og Giuliette.

***) Handlingen i Romeo og Giuliette foregaaer
i Verone.

O! længe end den smykke Norden,
 Og trylle udi Kunstens Hal!
 Den ædle Blomstes Navn er: Schall.

Til Kunstnerinden Madame Liebe.

(Som Donna Elvire i Don Juan.)

Thalias Fryd var stor, da Du blev fød,
 Og festlig Jubel lød i hendes Sale;
 Og Polyhymnia med Fryd udbrød:
 Din Stemme skal til Altes Hjerter
 tale!

Den hulde Sorgens Muse selv var fro,
 Og smilede til hines høie Glæde,
 Og sagde henrykt til de glade To:
 Fra Eders Templer hun i mit skal
 træde!

At ikke Du bedrog de Tvendes Haab,
 Er alle Kunstens Yndere i Minde,
 Bevidnes af de mange Fryderaab,
 Dig hilsede saa tidt, o! Kunstnerinde!
 At Melpomenes Haab opfyldes vil,
 Du viste — talende til Alles Hjerter —
 Da nylig Du os — med Dit Messerspil —
 Fremstillede Elvires Nag og Smerter.
 Du frygtsom traadte ind i hendes Hal,
 Endskjøndt Du Gaver har til den at pryde;
 Thi tro som Glæden, Du os skildrer Døal,
 Og Scenens Venner Alle fro udbryde:
 I trende Musers Templer, Kunstnerinde!
 Du længe Hylding og Beundring vinde!

Ved Føersoms Grav.

Dødens blege Engel
 Med sin Liljestængel

Og sin kolde Haand
 Rørte ved Dit Hjerte,
 Borttog al Din Smerte,
 Og Din ædle Aand:
 Luttret og bevinget
 Sig mod Skyen svinget,
 Frie for Støvets Baand.

Harpens Streng den bæver,
 Skaf'spears Skygge søøver
 Hid fra Bretlands Kyst;
 Paa Din Grav den dvæler;
 Høitidsfuld den knæler,
 — Alt er dødt og tyst —
 Bemodsfuld den sukker,
 I det den sig bukter
 Ned imod Dit Bryst.

Bittert Mespomene
 Sørger for sin Scene

Bed Din brudte Stav;
 Og Theone græder,
 Mindende de Glæder,
 Som Du hende gav;
 Dig til Tak og Minde
 Begge Krandsse vinde
 Om Din aarle Grav.

Dnime Taarer væde
 Den, af Dine Spæde,
 Som omkring den staae;
 Udi Livets Morgen
 Saa omspændt af Sorgen,
 De Forladte gaae.
 Hedengangne Broder!
 Smil fra Lysets Kloder
 Trost til Dine Smaae!

Til Kunstnerinden Madame Schall.

(Som Thora i Balletten Lagertha,
den 27de October 1818.)

Hvo seer Dig, Terpsichore Schall,
I Kunstens Hal,
Og ei henrykkes ved Dit Spil,
Din skønne Dands, Dit hulde Smil?
Du taler til hvert Hjerter uden Ord,
Og stedse er Du mageløs og stor.

Din Thora throner i hvert Bryst,
Du Scenens Lyst!
I Dig vi stedse henrykt see:
Den fagre yngste Gratie;
Selv Kummerens Børn Du tryller hen i Fryd,
Du tvende Musers Tempels første Pryd!

Bliv længe — stedse — hvad Du er:
Hvert Hjerter kjær,
Og i de Bærker Sjæl og Liv
Vi eie ved Din Lærers „Bliv“,

Dg hver Tilskuer høit paa Skjønne skal
 Sin Skjønne, store Tryllerinde: Schall.

P r o l o g,

fremst af Hr. Skuespiller Liebe, ved Som-
 mer- Forestillingernes Begyndelse i Aalborg,
 den 8de Juni 1817.

Med Fryd igjen jeg skuer dette Sted
 Og denne ædle, vennehulde Rjæde!
 Henrykkelse ledsaged' mine Fjed,
 Thi dette Sted mig tidt var rigt paa Glæde.

Her huldrig Yndest lønnede vor Flid;
 Som Dieblikke ulger her os runde;
 Her Venstæb huldt betegnede vor Tid,
 Og sande Kunstens Venner her vi funde.

Thalia helliged' vi Alle er'
 Og frygtsomt beile vi til Kunstens Krone,

Men ei Gudinden er i Staden meer;
 I Lunden stander nu den Huldes Throne.

Vi søge da om den Tilbedtes Fjed;
 O, Held os, tifold Held, kan vi det finde!
 Maaſkee — o ſkjønne Haab! — paa dette Sted
 Omsvæver os den elſkede Gudinde!

Talent, Du ſønderribe da Dit Baur
 Og hæve i det Frie Din lette Vinge!
 Foryng Dig i Guds yndige Natur,
 At Blomſter vi til denne Kreds kan bringe!

Thi ſtaaer jeg ſom vor Kunſtnerkjædes Tolk,
 Og føler hædret mig ved denne Ære —
 At byde Dig, o ædle Dannerfolk,
 I Kunſtens Tempel her velkommen være!

Epilog,

fremfagt af Sangerinden Hfr. Løfner, ved
hendes Concert og Declamatorium
den 26de Mai 1816.

O! eiede jeg Sanggudindens Gunst
 Og kjendte lidet til Thalias Kunst,
 At takke Eder da jeg vilde stræbe;
 Men tilgiv mig, I Vædle! som er her,
 At kun saa svagt mit Hjertes Tolk jeg er!
 At Følelsen forstummer paa min Læbe!
 Dog dybt jeg gjemmer i dets indre Grund
 Erindringen om denne skjønnestund,
 Og Eders Godheds blide, hulde Minde!
 Fengang at vorde denne Yndest værd,
 Min Vandrings Maal — min Stræben —
 ene er;
 Skjøndt kun jeg er en svag Begynderinde!

Til Madame Z i n c k.

(Efter en Forestilling af U z e m i a, i Vinteren 1813.)

Hvo seer Dig som Naturens Datter,
 I Ungdomsfavre Blomstertid,
 Og ei hos Dig erkjendelig skatter:
 Talent, forenet huldt med Glid?
 Dit Die blidt til Hjertet taler
 Og Uskylds Stemme er Din Røst,
 Og naar naiv Du Uskyld maler,
 Du trindt omkring Dig skaber Lyst!
 Med Held Du frem paa Banen vandre!
 Dens Torne saare ei Din Fod!
 Din Glid og Lyst sig ei forandre!
 Ei Rid nedslaae Dit unge Mod,
 Da skal Du nyde snart den Lykke:
 At vorde Skuepladsens Smykke!

Til Dandserinden Gomsrue Olsen.

(Som Lagertha, den 29de Mai 1817.)

O Fryd! for Kjenderen at see
 Den Kunst, den Mand og rene Lue,
 Hvormed Du taler uden Ord.
 Med Ynde, Majestæt og Hjerte,
 Du os fremstiller Din Lagertha,
 Den tappre Dronning udi Nord.

Bed Dig oplives blidt de Minder,
 Om Oldtids ædle, djerpe Qvinder,
 Som Skjoldet bar paa hviden Arm
 Og Landsen i de spæde Hænder;
 Og Hjertet gyser, naar Du vender
 Den mod de elskte Spædes Barm.

Men naar den udi Haanden bærer,
 Og kjærligt Du de Frelste hæver
 Til sønderknuste Moderbryst,
 Og atter er den hulde Qvinde:

Da vore Taarer — blide — rinde,
Fremkaldte af veemodig Lyst.

Din Kunsts Muse høit Dig skatter;
Hun kalder Dig: sin hulde Datter,
Sit Tempels ædle, skjønnne Pryd.
Du Hjerter med Talent forener;
Bliv lykkelig som Du fortjener!
Nyd længe Livets bedste Fryd !!

Til en Sangerinde med en Canariefugl.

En lille frygtfom Sanger kommer her
Med Bøn til Dem, o! hulde Sangerinde!
Hans lille Hjertes Ønske dristigt er,
Thi Deres Gunst han ønsker sig at vinde,
Og at Devil med egen bløde Haand
Ham stundom række sine Lefrerier

Til Gjengjæld: vier han Dem Liv og Land,
 Og omme spæde Toner's Harmonier;
 Han lytte vil til Deres Trylleflæg,
 Og kan hans Stemme Deres Yndest vinde,
 Han henrykt sinne vil den hele Dag
 Sin Tak til Dem, sin hulde Herskerinde.

P r o l o g,

fremfagt af Skuespillerinden Madame Andersen
 ved en Forestilling paa det Kgl. Theater,
 til Bedste for Døvstumme-Institutet
 den 15de Mai 1816.

Du Broder! som Naturen ei gav Dre
 Dens store, skønne Tryllelyd at høre;
 Hvis Tunge og er evig taus og stum;
 Hvad kan, Naturens Stedbarn! vel Dig fryde?
 Hvad Glæde skjenker Livet Dig at nyde?
 Din Skjebne den er sørgelig og grum.

Man Uheld fordum saae Dig at ledsage
 Og sparsomstrøete Glæder at bortjage,
 Dig sukke under Fattigdommens Kaar,
 Dig lænket i dens haarde, tunge Kjæde,
 Dit Hjerter lukket for hver Livets Glæde,
 Og Sorgen mørkne alle Dine Aar.

Det dybt tilhyllede Talentets Spire,
 Ved hvis Udvikling, dog Du fundet gire
 Det Land, hvor Skaberen Dig Livet gav.
 Redbøiet af den Vægt, som bandt Din Tunge,
 Du, alle Glæder røvet, maatte sjunke,
 Ulykkelige! i en aarle Grav.

Du døde, som Du aldrig havde levet,
 Og ikke blev Du, hvad Du kunde blevet,
 Endstjøndt Du var til tunge Uheld fød!
 Din Skjebne presser Taaren fra vort Hjerter;
 Vi takke ham, Dig borttog fra Din Smerte
 Og sige: Held Dig Arme! Du er død!!

Saa er ei mere Disſes Lod paa Jorden;
 Nu deres Baand er' ſønderbrudte vorden;
 Dem ſønderbrød Fortjeneste og Dyd.
 Forælded' — ſkjøndt ei tale — kan de tænke,
 Og Aanden, friet fra ſin tunge Lænke,
 Kan deſe, nyde Livets Held og Fryd.

O! De L'Epée! Dit kjære Navn det toner,
 Og blidelig Dit ſtore Minde throner
 Ei blot udi det Land, Dig Livet gav;
 Og ſelv naar Marmor ſmuldrer hen i Støvet,
 End evigt grønt og blomſtrende er Løvet
 I Borgerfrandsen paa Din ſunkne Grav.

Din Daad og Lære Dine Dyder ligne;
 Europas Folkeſkærer Dig velſigne,
 Beundrende Din Bandel og Din Dyd.
 Dit Navn i tuſend' Hjerter dybt er ſkrevet,
 Som ved Din ſtore Lære Alt er blevet,
 Skjøndt Tungen ei til Hjertets Tak har Lyd.

Ei Frankerig Du gavne de allene;
 Din hulde Lære breder sine Grene
 Belgjørende ud over viden Jord.
 Dens Frø har fæstet Rod i Herthas Lunde,
 Dets Spire Dannerkongens Yndest funde
 Og frodigt i hans Dyders Ly den groer.

O! Held det Land, hvor milde Kongedyder
 Ei ene Trældoms tunge Lænker bryder,
 Men selv de Baand, Naturens Hænder bandt;
 Hvor Dydens Sol, som Glands om Thronen
 spreder,

I Rummers Boliger fremfalder Glæder,
 Hvis Varme selv Naturens Stedborn fandt.

Hvor Landets Sønner følge hiint Exempel,
 Det Danske Kongehuses skjønneste Stempel,
 Som Dagen hædrende bevidne kan;
 Som Verden gav saa mange stolte Minder:
 At Cimbrene's Afkom Edelmod forbinder
 Med Trofæ mod sin Konge og sit Land;

Hvis Drot opvækker Sjelen af sin Slummer
 Hos den Naturen viede til Rummer;
 Ham danner huldt til Dyder, Kunst og Gavn.
 De glade Smaa, Du frelste, Fredrik! binder
 En Krands af Laurbærgrene og Kjærminder,
 At slynge om Dit evigelskte Navn!!

(Man seer Kongens Navn i Luekrift at blive
 bekrandsset af døvstumme Børn. (Ophold.)

O! Konge! skue den Gave, de Dig byde!
 At give den, de rørte Hjerter fryde,
 Hvor længe alt Dit blide Minde stod,
 At takke Dig formaaer ei stumme Læbe;
 Skue da med Fadergodhed, hvor de stræbe,
 At tolke hvad de søle, Eiegod!!!

O! Sjelen luer takfuld fra hvert Die,
 Og fromme Bønner stige mod det Høie
 For Dig! og Din Maria! Thronens Pryd;
 Du skabte Lys i deres mørke Sjele!
 De alle Dannerfolkets Ønsker dele:
 For Dig! og Hende! Danmarks Held og Fryd!

Til Hr. Kind og Jomfrue Walthers.

(Paa deres Bryllupsdag den 19de Mai 1817.)

Hymens skjønne Myrthestængle
 Plantede af Herrens Engle
 Paa hans underskjønne Jord,
 Edle Kunstnerpar! Dig smykke,
 Skabe huldt Din Fremtids Lykke,
 Spire frem i hvert Dit Spor!

Kjærlighed Dit Liv forsøde!
 Lykkens Roser, fagre røde,
 Slynge sig om hvert Dit Aar!
 Danner scenens fro Gudinde
 Sine hulde Laurbær vinde,
 Edle Par! omkring Dit Haar! —

Stedsse blomstrende og skjønne,
 De — som nu — Din Kunst belønne,

Slynge sig i Hymens Krands!
 Som et lysende Exempel
 Da Du skal i Kunstens Tempel
 Straale i Talentets Glands!

Til Kunstnerinden Jomfrue Astrup.

(Da hun førstegang viste sig paa Scenen i Theaters
 aaret 1816, som Elisa Werner.)

Velkommen, Astrup! atter i det Tempel,
 Hvis skjønne hulde Prydelse Du er!
 Hvor Du, ved Kunstens og Geniets Stempel,
 Blev alle Kunstens Yndere saa kjær;
 Hvor Du ved Tryllekraft i hvert et Stykke,
 Du spiller i, er mageløs og stor,
 Og Kunstens som Naturens stolte Smykke,
 Og straaler i Ungdommeligheds Flor.
 Erkjendelige Dig Landets Sønner hylde;
 Dit Minde throner i dets Døttres Bryst!

End længe Scenen Dig sin Lykke fylde!
 End længe være Du dens Venners Lyf!

Til Hr. Skuespiller Due.

(S Anledning af hans Fremstilling af Syvald
 i Deodata.)

Din gamle Syvald paa vor Scene,
 Du giver — tro mod Melpomene —
 Saa simpel, skøn og mesterlig,
 At, skjøndt han rovet er Forstanden,
 Din Kunst os dog fremstiller Manden:
 Saa ædel og saa elskelig!
 Til Beemod Du hvert Hjerter stemmer;
 At det er Spil og Kunst man glemmer:
 Og gandske skuer ham i Dig!
 Naar Du hans Dyd og Banvid maler.
 Din Løn Dig Kunstens Ven betaler

Med blide Laarer rigelig,
 I det: det hele Huus Dig hylder,
 Og Stykket Dig sin Lykke skylder.

Sang af et utrykt Lystspil.

Hil være hver Viingudens Dyrker!
 Hil være hans jublende Lyst!
 Hil Druen, som fryder og styrker
 Og dræber hvert Nag i vort Bryst!
 Ved fyldte Pokaler vi glemme
 Hver Sorg, som nedtrykker vort Sind,
 Og muntre og glade istemme:
 Hil være Dig, herlige Viin!

Den Yngling, hvis Pige mon' svige,
 Forglemmer ved Glasset sin Harm,
 Og tænker: der er vel en Pige,
 Hvis yndige Lillie: Barm

Indslutter et omhedsfuldt Hjerte,
 Som for ham allene vil staae!
 Og hvor han kun sinede Smerte,
 De yndigste Roser nu staae.

Vi Manden med spirende Pande
 See indvie Bacchus sit Liv;
 Hr. Guden ham rækker sin Kande,
 Han drikker og glemmer den Biv,
 Som Trostskab ham svoer indtil Døden,
 Og brød den forinden et Aar;
 Den Trost, som han finder i Røden:
 Paa Bunden af Glasfene staaer.

Naar stræbsomme Kjøbmænd maa grue
 For Uheld paa Gods og Credit,
 Og alt kan grangibelig skue:
 At snart han maa spille Fallit;
 Han drikker for Sorgen at dæmpe
 Og Grillerne jage af Sind;
 Han glemmer mod Stjebnen at kæmpe,
 I det han lovpriiser Dig: Viin!

Du herlige, elskede Drue!
 Som alting formaaer paa vor Jord,
 Gid stedse vi henrykte flue
 Din Virkning hos os ndi Nord!
 Til Dyden Du Hjerterne flamme!
 Til Munterhed stemme hvert Sind!
 Og ravende tidt vi skal flamme:
 Hil være Dig, herlige Viin!

Bed Ridder, Professor og Kapelmester
 Kunzens Grav.

Græd Apollo! Kunzen er ei meer!
 Polyhymnia! lad ham til Minde,
 Ewig Dine Smertes; Taarer rinde,
 Thi Dit Die ham ei mere seer!

Alt Din Søster Elio har hans Navn
 Tegnet i Uldødeligheds; Tempel,

Til et straalende og skjønt Exempel
Om hans Kunstnerværld og om Dit Savn.

Livets Traad ham Parcen overskar,
Slukt er Luen i hans blide Dje;
Dg til Harmonier hos den Høie,
Englene hans lyse Sjel henbar.

For harmonisk Almagt var han fød;
Livet randt ham i harmonisk Smerte;
Himmelen han bar udi det Hjerte,
Som i skjøne Toner sig udgjød.

Blide strømmede de af hans Bryst:
Hulde, som fra Salighedens Himle.
Henrykt saae han Sjelenes at svimle
Tidt ved dem i Salighedens Lyst.

Høi Beundring var hans skjøne Løn;
Dannerkongen høit hans Værd paaskjønnet',
Dg med Raade, som med Hæder, lønnet'
Denne Kunstens sjældne, store Søn.

Skjøndt ham Dannemark ei Livet gav,
 Dog dets Laarer ved hans Minde trille;
 Og dets blide Piger ofte ville
 Plante blaa Kjærminder paa hans Grav.

Evig vil han leve i sin Død;
 Over alle Jorderigets Zoner
 Skal gjenlyde blidelig de Toner
 Som fra Componistens Hjerter flød.

Dannerfolket dem paaskjønne skal;
 Sjelenes ved dem til Dyd skal stemmes,
 Og hans ædle Navn skal evig gjemmes,
 Hæderfrandsen i Kunstens Hal.

Til Kunstnerinden Mad. Frydendahl.

(Ved hendes Declamatorium d. 23de Marts 1816.)

Hvi høres sjelden nu de Trylletoner,
 Hvi Minde dybt hos Kunstens Underthrøner?

Som flere Aar var Dannerfolkets Lyst,
 Og Gjenklang fandt i hver Tilhørers Bryst?
 De rene, bløde, skjønne Harmonier?
 Siig, Sangens Philomele! hvi Du tier?

Og skal ei mere Sangens Venners Dre,
 Dig, Danmarks første Sangerinde, høre
 I Stykker, hvori Du hvert Hjerter vandt,
 Og hele Dannerfolkets Yndest fandt?
 Og vil ei meer Du Sjæl og Dre trylle:
 Som Eiegods tilbedelige Tylle?!

Blandt mangelen stolt Triumf Du og kan tælle:
 Armands saa troe og smilende Begtefælle,
 Som huldt Du tegnede udi vort Bryst!
 Hvo smelted' ikke ved den Trylleraft,
 Hvormed Du tolkede Constances Smerte,
 Med Følelser, som strømmed' fra Dit Hjerter?

Og da Du fremstod nys som Fleur d'Epine,
 Hvad kunde Din Gudindes Fryd da ligne?
 Erkjendtlig' Sangens Venner hylded' Dig,

Henrevne af Din Stemmes Tryllerie;
 Den nye og ældre Hylldin blidt Dig minde:
 At Du er Dannersfolkets Sangerinde!

Skjøndt Polyhymnia Dig har paaskjønnet,
 Og Dig med egen Perlekrone lønnet,
 Som førstefødte Datter moderlig —
 Og skjøndt Thalias Laurbær smykker Dig,
 Og ei Din Hæder trænger fleer at vinde:
 Du Musetemplets Savn dog stundom minde!

Din tomme Plads end Ingen der beklæder;
 Og bittert Taaren Din Gudindes Kinder væder,
 I det hun sukker: har jeg Dig da tabt,
 Som gandske for min Helligdom er skabt?
 Hvi hviler Du med vunden Kunstnerkrone,
 Da i min Høisal Du i Glands kan throne!?

Som Musens Røst, er Kunstens Venners
 Stemme,
 Som Dine Trylletoner ei kan glemme;
 Hvis skjønne Fryd det var at høre Dig,

Hvis Hjerter slaae for Kunst og Harmonie,
 Som huldt bevarer Dit saa blide Minde,
 Du Dannerfolkets første Sangerinde!

Til Kunstnerinden Madame Schall.

(Som Lady Macbeth.)

Den Blomst Du vandt som Macbeths
 Gemalinde,

— Den fagreste udi Din Muses Beed —
 Du i Din Kunsts Hæderskrands indvinde!
 Ved Giuliettas unde Du den Sted!

En anden, lige skøn, Dig vandt Dit Hjerte,
 Som hiin og stedse blomstrende og skøn;
 Dens Blade spiret, naar Du lindred' Smerte
 I Armods dunkle Braae saatidt i Løn.

I begge Krandsene Du Blomster vinde,
 Beundret, elsket, end i mange Aar!

Ved Kunst — i Fryd — Dit hele Liv henrindel
 Og Lykkens Blomst sig slynge i Dit Haar!

Til Kunstneren Hr. Bournouville.
 (Efter en Forestilling af Rolf Blaaskjæg.)

Et ringe Minde om den Fryd og Lyst,
 Som tidt Du tryllede ndi mit Bryst,
 Dig, store Kunstner! disse Stropher være!
 Du længe være Dandsens Scenes Pryd,
 Som Du er tvende Musers stolte Fryd!
 Udbred, forplant Din hulde Kunst og Lære!

Skjøndt ei i Dannemark Du fik Dit Liv:
 Dig agter der hver Yngling, Mand og Biv;
 Din Kunst hos dem har plantet: Glemmigeier.
 Dit Liv henrinde blidt i Lykkens Favn!
 Din Kunst, o, Bournouville! som Dit Navn
 Er til: naar Templet Dig ei mere eier!

Romeo, Regner, Macbeth, Blaaskæg, Du
 Har tegnet dybt i Kunstens Benner's Hu!
 De Præg Du gav dem, skønne var' og store.
 Dit Kunstnerværd selv trodser Ubinds Braad;
 Først seent Din Bortgang skabe bitter Graad
 Hos Polyhymnia og Terpsichore!

Charlotte Mannerup.

Saa synker snart da ned i Jordens Skjød
 Som Offer for en alt for tidlig Død,
 Du Kunstens haabefulde Dyrkerinde!
 Thalias Taarer flyde ved Dit Savn;
 Og længe end bevares vil Dit Navn
 I Dine, som i Kunstens Benner's Minde!
 Din Levetid den varede saa kort;
 I Skjønheds fagre Blomster gif Du bort
 Fra Livets Fryd — men ogsaa fra dets
 Smerte; —

For Æmhed og for Venſkab var Du fød,
 Og første Gang dem ſaa'ed' ved Din Død,
 Natur og Venſkab knytted' til Dit Hjerte!

Men Herren ſelv vil lindre deres Nød,
 Hvis knuſte Hjerter bløde ved Din Død,
 Og ſom, Charlotte! Du var Alt hernelleden.
 O! ſtandſer Ederſ Smertes bittre Graad!
 Hun døde efter Herrens wiſe Raad —
 Men lever nu hos ham i Evigheden!

Til Dannebrogsmænd Knudſen.

(Paa hans Fødselsdag, den 4de Marts 1816.)

O! Du, ſom gik mod Faren ſom til Dands,
 Naar glad Du kunde mildne Nød og Sorger;
 Som vandt en Skjøn, en dobbelt Laurbærfrands:
 Som ſjelden Kunſtner, ſtor og ædel Borger;

Du ikke blot har lindret Enkelts Qual,
 Din Virksomhed man ved Din Dyd kan ligue;
 Og hjulpne Lidende i Tusindtal,
 Din store, skjønne Borgerdaad velsigne!

Beundring den i tvende Riger fandt;
 Den har Dig Dannerkongens Naade bundet,
 Og Borgerfrandsen, som Din Daad Dig vandt,
 Har Danmarks store, hulde Dronning bundet.

O! Landets Sønner elske Dig saa froe,
 Og ønske med dets Døttre, sig den Lykke:
 At Du — Naturen, Kunsten lige troe —
 Som hidindtil, maa Kunstens Tempel smykke!

Og Dannerfolket da skal see med Fryd,
 Dets ædle Yndling nye Laurbær vinde,
 Og hylde mange Aar den Kunst og Dyd,
 Som evigt tegned' i dets Bryst Dit Minde.

Du har hans sjeldne Kunst og Dyder kjendt,
 Som han Beundring bar for Dit Talent
 Og Hjerte, da endnu han pryded' Jorden.

Og aldrig, aldrig bad han Dig omsonst
 Hans skjønnne Hensigt fremme ved Din Kunst,
 Du Dannerrigets hulde Tryllerinde!
 Thi ofte har Du tryllet med Din Dands,
 Naar Edlingen vandt Blade til den Krands,
 Som Borgerdyden ofrede hans Minde! —

Til Kunstnerinden Madame Dahlen.
 (Som Pauline i Brødrene paa Prøve.)

Hvo saae Gervals fortryllende Pauline,
 Med uskylds Sjeleadel i sin Mine,
 Og ei udbrød, naar han Dig saae at spille:
 Kun Dyden selv kan Dyden saa fremstille!

P r o l o g,

fremfagt paa Harmoniens Theater i Randers ved
Forestillingernes Begyndelse i Efteraaret 1821.

Alt Høstens gule Løv nedfalder;
Nu Floras Tid er rundet ud;
Naturen tier — Kunsten kalder —
Vi lyde fro dens muntre Bud!

Ds vinke Kunstens Huldgudinder
— Til munter Fryd — fra Lund og Dal,
Og Venner samles med Veninder
I huldrig Kreds i Kunstens Hal.

Velkommen da i Kunstens Tempel!
Velkommen Hver, som stemmer i:
At Munterheds og Glædens Stempel
Er høi ublandet Harmonie !!

Vi hylde Sorgens Melpomene,
Thalias muntre Glædesmiil,

(6*)

Og Venners Fryd er det som ene
 Vor Glid og Jdræt stunder til.

Men, at Gudinderne er' sære,
 Den Sætning trænger ei til Tolk;
 Og faa kun de Udvalgte ere,
 Som fik de Huldes Speil og Dolk.

Vi Kunstens Bane kun betræde
 Til Venners og Veninders Lyst;
 Bort Maal og Løn, er kun den Glæde,
 Den skabe kan i Eders Bryst!

O, Intet da den Stemning svække,
 Som stedse huldrig stod os bi,
 Da Venskab vil hver Mangel dække
 I huld, livsalig Harmoni!

Og Venstabs Genius beskjerme!
 Og Kunsten Fryd os skabe skal:
 Da aldrig Avind sig tør nærme
 Til Harmoniens muntre Hal.

Da, Venner! vi det Haab tør nære,
 — Thi o, den Glade hylder Dyd —
 At Harmoniens Navn skal være
 Vort Løsen til ublandet Fryd!

Da vil Thalia blandt os throne,
 Vi hendes Bifald savne ei!
 Da, Venner! I vor Glid vil frone
 Med Mindets Blomster: Glemmigei!!!

Til Kunstneren K r u s e.

(Efter en Forestilling af Dyveke.)

Med Mesterspil Du os henrive,
 O, K r u s e! end i mange Aar!
 Hvad nu Du er, Du Scenen blive,
 Indtil Dig pryder Sølvhaar!
 I Kunst Du ligner ickun Dig!
 Og stedse er Du mesterlig!

Som Olding Du til Hjertet taler
 Og Laarer er Din Kunstes Løn.
 Naar Du som Comiker Dig maler,
 Til Fryd selv stemmes Sorgens Søn.
 Ja Husets store Skarer lee,
 Gaas snart de blot Din Maske see.

August Wilhelm Haack.

En herlig Offerpræst — for Kunsten fød —
 Sank uds — berøvet Kunsten — ned i Graven.
 I Kraftens Aar han lagde Vandringstaven,
 Som Dødens grumme Hænder senderbrød.

Hvo har Dig hulde, tabte, Kunstner, kjendt
 Og seet Dig ofre udi Kunstens Tempel
 — Din Sandhed, Kraft og Ild: Geniets
 Stempel —
 Og ei beundret, hylde Dit Talent?

Hvo har Dig seet i Huuslighedens Skjød
 I Favnen af Din Viv og de Forladte,
 — Som, spæde end, ei deres Tab kan fatte —
 Og ei beklage maa Din aarle Død?

Dog held Dig! brudt er Dine Trængslers
 Haand!

I Eoighedens lyse Morgenrøde
 Du vandrer nu, blandt Kunstens hulde Døde,
 Med Rosing, Knudsen, Soersom
 Haand i Haand!

Til Hr. Skuespiller Liebe.

(Efter en Forestilling af Laura.)

Man henrykt glemmer Dagens Noie,
 Naar Ven! Du skildrer Elskovs Noal;

Din Løn er: Taarer uden Tal,
 Som strømme fra hvert Bryst og Die!
 Og Ønsterne, som fro udbryde,
 Er: Lige længe Templet pryde!

Til Hr. Skuespiller Rosenkilde.

(Efter en Forestilling af Viinhøsten.)

Held møde Dig paa Banen, Du betræder!
 Vel meget flibrige er' nu dens Brædder,
 Men modigen Du paa dem fæste Fod! —
 Bevar der stedse, Ven! Dit gode Hjerte!
 Erfarenheden mig den Sandhed lærte:
 Den Kunstner elstes dobbelt, som er god.

Du skabe Fryd blandt Dine i Din Bolig,
 I det Du hylder Sanggudinden trolig
 Og vier Dig til Dine Landsmænds Lyst.
 Din skønne Stemme blandt dem skabe Glæder,

Ved den og Kunst Du vinde almeen Hæder!
Dit Hjerte saule Benner ved Dit Bryst!

Den Yndest, Jørgen vandt, Du huldt bevare;
Til Sanggudindens skjønnne Haab Du svare,
Da, Ven! Du vorder hendes Tempels Pryd;
Da Kunstens Ven Dig ofte fro skal hylde,
Henrykkelse Din glade Varm vil fylde,
Dit hele Liv henrinde sødt i Fryd.

Til Gjomfrue Abildgaard.

(Som Rose i: Den unge hidfse Kone.)

Som Baarens Rose, huld og skjon,
Fremstiller Du Walrioes Kone;
Og Alles Bifald er den Løn,
Du seer Din Flid og Kunst at frone!

Dil Danmarks første sceniske Kunst-
nerinde, Gomfrue Astrup.

(Ved hendes Bortgang fra Skuepladsen i Juni 1821.)

Saa er det sandt — ei Rygtet da tog fejl —
Du smykker ikke mere Kunstens Scene?
Din Kunstnerhaand har lagt Thalias Speil
Og Dolken, som Du fik af Melpomene?

Din skjønne Kunstnervandring er da endt;
Med den er Kunstens Middagsol nedrundet.
Hver Kunstens Ynder — som Din Kunst har
kjendt:

Seer sine bedste Glæder brat forsvundet.

Du straaede i Ejendoms Blomstervaar
— Og hvert Dit Fjed bar Gratiernes
Stempel —

I hele aattesyrgetyve Aar,
Som Danmarks Yndling, udi Kunstens
Tempel.

Til Tak for hver en Fryd i Kunstens Hal,
Du skjenkede ham, store Kunstnerinde!

Men Veemod i det svage Qvad er bland't;
— Som Kunstens Ynder maa mit Hjerte
bløde: —

Thi Melpomene græd, da Du forsvandt
Og brat Thalias Smil i Taarer døde!

Dog blidt det mildner Kunstens Benner's
Savn:

Alt, Alstrup! Du endnu dog smykker Jorden;
Og lever fro i Venskabs hulde Faan,
Beundret, hædret af det halve Norden!

Den 28de October 1821.

(Uffjunget paa Polyhymnias Theater i Aarhus,
i Anledning af Hds. M. Dronningens og Hds.
Kongl. Høihed Kronprindsessens høie Fødselsdag.)

Dronning! skjøndt Din Throne staaer
Hift i Borgens Sale,
For Dig ømt hvert Hjerter staaer
Her i Jyllands Dale!
Landets Moder! Dannebod!
Disse hulde Navne,
Jubles henrykt Dig imod
Erindt fra Jyllands Stavne!

Fromt sig hæver Alles Sjel
Op til Himlens Konning,
For Din Lykke, for Dit Held,
Hulde, elskte Dronning!
Ryd ved Fredriks ømme Bryst,
Dannerrigets Moder!

Længe Livets bedste Lyst,
Jordens bedste Goder!

Moderglæders høie Fryd
Trylle Dig et Eden,
Vorde Lønner for Din Dyd
Og Din Daad hernelen!
Himlen i sin Velbehag
Saae vi Dig velsigne,
Da den paa Din Gødselsdag
Gav Dig Caroline!

Huldt Hun blomstrer ved Dit Bryst,
Kjønnet's andet Smykke;
Hun, som Du, er Danmarks Lyst,
Fredriks Løn og Lykke!
Haand i Haand I blomsterstroe
Veien for vor Konning:
Danmarks hulde Kongemøe!
Danmarks hulde Drouning!
Mange vorde Dine Aar!
Sundhed dem omhegne!

Roser blomstre, hvor Du gaaer,

Alle alle vegne!

Her er Omhed Hjertets Tolk,

Her har Trost og Hjemme.

Lev for Kongen og Dit Folk!

Er vort Hjertes Stemme.

Høit vort glade Jubelchor

Dundre skal i Norden,

Tolkende den hele Jord,

Hvad Du os er vorden!

Elfte Dronning! Fredriks Liv!

Huldt det mod Dig svæve!

Himlen værne om Dit Liv!

Danmarks Dronning leve!!!

Ho t h e r o g M a r i a

eller:

Anledningen til Mindeblomstens Navn.

Et romantisk Digt i tre Sange.

(Paa Grund af at Forfatteren har isinde at dramatisere Emnet i denne Fortælling, meddeles den i nærværende Samling.)

Første Sang.

I Herthedalens malerigste Egn,
Hvor fordom stod Gudindens Høitidsfale,
Hvor Søe, og Skov med Rosenkrat, er Hegn
Omkring Naturens ynderigste Dale.

Hvor Absalon udi Naturens Favn
Sandt Lønner for sin sjældne Daad paa Jorden;
Hvor Kildens Røislen toner Holbergs Navn:
Et Navn, som aldrig glemmes udi Norden.

I denne Egn blev i de Lundes Skjød,
 Hvis Trylleries Alle maa henrive,
 Først i det sextende Aarhundred, fød
 De To, som Stof til disse Blade give.

Ung Hother fødtes i en Borg, hvis Spir
 Stod pralende i Kobb'rets røde Lue,
 Og vidnede om Fortids Kraft og Siir;
 Maria i en Borgers lave Stue.

Marias Fader laae i sorten Muld,
 End før hans spæde Datter kunde tænke;
 Ei hendes Moder eied' Gods og Guld,
 Men levede i Middelkaar som Enke.

Fra Borgens Hal den barste Skjalm befoel;
 I Liunge Simeon var Præst med Ære,
 Thi reent hans Hjerte var som Himlens Sol:
 Hans Levnet blidt, som Jesu milde Lære.

Skjøndt Ridderen i Hu og Sind var harm,
 Han Priis paa Hiins Sagtmodighed dog satte,

Thi ædel var hans — ofte haarde — Barm,
Og Dyd og Kundskab vidste han at fatte.

Han sendte derfor, tillidsfuld, sin Søn,
Da denne sine otte Aar var vorden,
Til Simeon — imod en aarlig Løn —
At lære Kristendom og Leveorden.

Hos Skjalm, af Ugens Dage, han de to
Sig øvede, at bruge Sværdet trolig;
De andre fem tilbragte han saa fro
I Simeons den fredelige Bolig.

Der Tiden randt ham fro ved Flid og Leeg;
Hans Legebrødre vare Byens Drenge;
Omkap han i de største Bøge fleg,
Omkap han løb paa blomsterklædte Enge.

Men den femaarige Maria græd,
Naar tidt hun maatte staae allene —
Mens Høther — ei det allermindste ræd —
Liig Fuglen, hoppede paa Træets Grene.

Men naar han uskadte løb til hende hen,
 Da truede den lille blide Pige:
 Til Morbroer ei at komme snart igjen,
 Om mere han i Bogen vilde siige.

Han lovede nu Alt, hvorom hun bad —
 Men glemte Løftet, naar en Stund var omme;
 Dog saae han snart igjen saa sjeleglad,
 Maria dog til Simeon at komme.

Af Alle var ham meest Maria kjær;
 Han allerhelst med hende vilde lege —
 Tilsammen ledte de om modne Bær:
 De aldrig fra hinandens Side vege.

De Arm i Arm gik i den grønne BANG;
 For hendes Skyld var Høther mere stille,
 Og lyttede til Lundens Fugles Sang;
 Han gjorde alt hvad denne Blide ville.

Og naar de længe ei hinanden saae,
 Forsvunden da var Begges muntre Glæde;

J Hother's unge Hjerte Kummer laae,
 Og bitterlig Maria maatte græde.

Saaledes fem Aar disse Børn hengled;
 De svandt ved Munterhed og nyttig Lære.
 Dit Minde rosenstrøer selv Gravens Bred,
 Du gyldne Tid! som aldrig kommer mere.

En anden Tidspunkt nu for dem oprandt,
 Og en Begivenhed i den sig hendte,
 Som fastere, med Omhedsbaand omvandt
 De unge yndige Naturens Tvende.

Engang — en Paaskemorgen — Hother stod
 Med Simeon paa Kjempehøiens Linde;
 Hans Die Suseveien ei forlod,
 Thi længselfuld han ventede sin Veninde.

De dvæled' længe: Bedesloffen lød,
 Og Simeon besluttede hjem at vende,
 Da Hother høit og jublende udbrød:
 Der kommer hun! jeg hist kan hende kjende!

Men see, hun kommer ene — hvad er det?
 — Og pludselig forstummede hans Glæde —
 Hun nærmer sig — men, seer jeg ogsaa ret?
 Jeg synes at jeg seer Maria græde!

De ilede den Kommende imod,
 Og Blodet standsede i deres Aarer,
 Thi Sorgen i det blide Ansyn stod,
 Som overstrømmedes af bittre Taarer.

Kom, min Maria! kom til dette Bryst,
 Udbrød den Fromme, tosk ved det Din Smerte!
 Meddelelse kan stundom skabe Trøst,
 Og gyde Balsam i det knuste Hjerte.

Hun borte er — det hulde Barn brød ud —
 — Hun vandret er til Evighedens Kloder —
 Jeg er forladt og ene nu — thi Gud
 Har hjemkaldt til sin Herlighed min Moder.

Hun kærst og sund sandt pludselig sin Død,
 I det til Herrens Huus hun vilde vandre!

O, stor min Hjertesorg er, som min Rød!
Min grumme Skjebne ei sig kan forandre!

En Taare i den Gamles Øie stod,
Og nedfaldt paa den Kummerfuldes Hænder:
Velkommen Afkom af mit eget Blod!
Du Engel, som mig Herren selv tilsender!

Forglem, min Datter! al Din Sorg og Rød!
Forglem den her hos mig: Din anden Fader!
Ei Sorg og Graad opvække kan en Død —
Men Himlen ei den Dydige forlader.

Vi møde hende hist i Salighed,
Naar vi, som hun, har fuldendt Livets Nøie!
Nu værner hun — Maria! om Din Fred,
Og throner hos sin Skaber i det Høie!

Men dog Naturen fordrede sit Kras:
Maria's Hjerter seent holdt op at bløde;
Og da den Elskte sank udi sin Grav,
Hun ønskede at slumre hos den Døde.

Hun knælede med hellig Andagt ned
 Ved den Forklaredes den sidste Bolig:
 Jeg Dig tilsværger i Din Evighed,
 At hver Din Lærdom jeg skal følge trolig!

Din høie Dyd dem skrev udi min Sjel
 Med Træk, som undslettelig' er vorden!
 O, værn nu, elskte Moder! om mit Held,
 Til jeg til Dig skal vandre her fra Jorden!

Hvert Ord fandt Gjenklang udi Hothers Bryst,
 Hans Hjerter blødte ved Marias Smerte,
 I det, det slog af Saligheders Lyst;
 Men Luen ei han kjendte, som det næрте.

Han tørred' Taarerne af hendes Kind,
 Endskjøndt hans egne endnu stride runde.
 Omsider Tiden mildned hendes Sind,
 De unge Hjerter atter Lise funde.

De Underviisning nu tilsammen nød,
 Men glemte Bøgerne saa tidt i Hænde;

Dem Timerne, som Diebliffe, flød,
 Skjøndt deres Jølelser de ikke kjendte.

De Haand i Haand gif ud til Gørøe Søe,
 Men glemte dog, som oftest: der at mede;
 Han roede til Bøgholm, Søens De —
 Og Begge var de idel Fryd og Glæde.

De blaae og spæde Blomster der — med Lyst —
 Han slynged' om Marias brune Loffer:
 Og henrykt sad de ved hinandens Bryst,
 Til første Lyd af Gørøes Aftenklokker.

Maria han i Baaden bar da froe.
 Den Fryd ei Hother sig betage vilde;
 Og jublende han monne Baaden roe
 I Land igjen ved Liunge; Skovens Kilde.

De ofte dvælede da ved dens Rand,
 — Man tidt dem kunde i dens Skygge finde —
 Ung Hother drak af Strømmens søde Vand:
 Maria bad, til Kildens Helgeninde.

Dg Arm i Arm de da til Liunge gif
 Ad Byens grønne blomsterrige Enge,
 Hvor Oldingens Velsignelse de fik,
 Som ofte paa dem havde ventet længe.

Saaledes atter fem Aar for dem svandt;
 Ei ubemærket blev Marias Ynde;
 Men ikkun hendes Ne i de Mange vandt,
 Som beilende dens Virkninger forkyndte.

Men hendes Blik forlængesiden fandt:
 At Hother Prisen bar, for hver hun kjendte;
 At Mandighed med Skjønhed han forbandt —
 Og Dyden hans Guldkonimenhed fuldendte.

Maria hun var Skjøn, som Baaren selv,
 — Den skjønnegns det ynderigste Smykke —
 De himmelsklare Dine var den Elv,
 Hvori at Hother saae sin Fremtids Lykke.

End stedse taus, de nød den søde Lyst,
 Den Lue skjenkte dem, de længe kjendte;

Dg tause soor' de ved hinandens Bryst;
 Alt reen og klar den evig skulde brænde.

Anden Sang.

Nu Nordens Løber rusted' sig til Krig,
 Og truede med Rædsler grumt dens Zone.
 Steen Sture, øvede mod Christian Evig,
 Og vilde ham berøve Sverrigs Krone.

Han derfor kaldte sine kjække Mænd,
 At hæbde Danmarks gamle Krigerære,
 Og Pligt og Mod nu bød Marias Ven:
 Alt melde sig ved Dannerkongens Høre.

Kun Uger var, til Alle skulde ind,
 At hærde sig mod Krigens vilde Flamme.
 Maria var saa ængstelig i Sind,
 Det unge Hjerte bævede af Jammer,

Saa tankefulde vare hendes Blik
 Og røbede det, som hun skjule vilde.
 Imod Cædvane, mørk og taus, hun gif
 Med Hother til den ellers yndte Kilde.

Hun skjalt for den tilbedte Ungersvend,
 Og Frygten tvang sig op paa hendes Læbe;
 Hun udbrød: falder Du min Barndomsven!
 Vil Sorgen snarlig Din Maria dræbe.

Jeg falder ei! han trøstende brød ud,
 — Thi alt Maria var af Tanken svimmel —
 Men maa jeg Dig forlade som min Brud,
 Og eengang vente ved Dit Bryst min Himmel:

Da glad forlader jeg min Fødestavn,
 Thi Freden skal et Eden mig beskjære!
 Dit Minde skal forsøde mig mit Savn,
 Min Tapperheds Belønning skal Du være!

Maria sank med Dmhed i hans Savn —
 Og glemt var gandske hendes Frygt og Smerte;

De Saligheder nød foruden Ravn,
 Og elskovsfulde, Hjerte slog mod Hjerte.

Og ommere blev Philomeles Slag —
 Og blaaere den hvalbte Himmelbue,
 Og skjønnere den unge Foraarsdag —
 Ved disse rene Hjerters Fryd at skue.

De Salige for Simeon snart faae,
 Som bange — ei tør ønske dem til Lykke —
 Han frygtede, ei Hother vilde faae
 Til dette Egteskab sin Faders Lykke.

Den næste Dag ved Morgenrødens Grye,
 Til faderlige Borg, ung Hother banker,
 Og omt den Elskende fra Liunge Bye
 Ledsaged' ham med Ønske og med Tanker.

Men Skjalm var ikke Hothers Ønske god ;
 Hold inde — raabte han — Du unge Daare!
 I Dine Arer flyder ædelt Blod:
 Maria ei Du til Din Brud kan faare!

O, Fader! o hun er saa god som Skjon:
 Skjøndt borgerlig — hun vilde pryde Borgen.
 Om, Fader! Du opfylder ei min Bøn,
 Os Begge grumt indvier Du til Sorgen.

Nu opbragt, Ridder Skjaln svoer ved sin Gud,
 Og ved sin flerehundredaarig' Stamme:
 Kun Hother Skjaln kan vælge sig en Brud,
 Hvis Baaben kan med sexten Ahner brammie.

I Morgen drager Du til Kongens Gaard,
 At tjene ham, til Krigen den er omme,
 Og endes den forinden trende Aar,
 Du, Hother! før dog ikke hjem maa komme!

Maria da vil vælge sig en Mand,
 Der og, som hun, af Borgerstand er baaren;
 Ei hendes Kjærlighed vil holde Stand,
 Men snarligen hun vil aftørre Taaren.

I Morgen rider Du ved Dagens Brud!
 Forsøg min Villie ei om at stemme!

I Krigens Larm, blandt Sabelhug og Skud,
Din latterlige Elskov Du vil glemme. —

Paa Hothers Kind en bitter Taare flød;
Af navnløs Kummer bankede hans Hjerte;
Han ønskede, i Jordens kolde Skjød,
At skjule sig, sin Kjærlighed og Smerte.

Men om endog hans elskovsfulde Bryst
Fortæres skulde af ders egen Lue,
Han nyde vil den smerteblandte Lyst:
Endnu engang sit Hjertes Brud at skue.

Da Alt i Nattens sorte Skygge stod,
Og Skabningen i Søvnens Arme hvilede,
Han hemmelig sin Faders Borg forlod,
Og til Marias stille Bolig ilte.

Den Fryd, der i Marias Hjerte laae,
Forjagede fra Diet Søvnens Slummer;
Thi stod hun, og mod Himlens Hvælving saae,
Og henrykt, aned ei sin svare Kummer.

Da Diet sank, hun troed' ei sit Eyn,
 Thi Hother kom fra Præstemarkens Bange,
 Og ilede saa hurtig som et Lyn
 Mod hende, gennem Munkehavens Gange.

Min Hother! bringer Du os Trosten sød?
 Hun raabte ham fra Vindvet fro imøde; —
 Jeg bringer Begge os den visse Død,
 Skjøndt vore Hjerter ikke kjende Brøde.

Min Fader har for Ahner ifkun Sands,
 Min Bøn-ei boie kan hans haarde Villie;
 Han slynger Torne i vor Elfsøvs Krands,
 Og bryder grumt Din Skjønheds fagre Lillie.

Han grusomt byder mig: at glemme Dig! —
 Ved Dagens Brud han mig til Hæren sender;
 Det Liv, som glædeløst er nu for mig,
 Jeg snart i Krigens vilde Rædsel ender.

O nei, min Hother! Du maa ikke døe!
 Du ei, min Elskede! maa hade Livet!

O, Høther! lev! om end en anden Møe
 End jeg, til Viv, Dig skulde blive givet.

Men aldrig kan hun elske Dig som jeg!
 Og ei hun eie kan Marias Hjerte!
 Men Himlen strøe med Roser hendes Bei,
 Naar hun forsøder kun min Høthers Smerte!

I Klosters stille Celle vil jeg gaae,
 Og Floret dække skal mit Hjertes Kummer;
 Men kjærligt skal det evigt for Dig slaae,
 Til det i Dødens kolde Favn forstummer!

O nei, min Elste! ei Du dette maa!
 Du ikke efter Nonnefloret stræbe!
 At tænke Dig i Klosters skumle Braa —
 O, Tanken ene kan Din Høther dræbe!

Nei, bliv hos Simeon bestandig Du —
 At miste Dig, den Edle vilde frænke;
 Men lad mig kjærligt dvæle i Din Hu!
 O evigt — ikkun jeg paa Dig vil tænke!

Gaae stundom til den kjære Kildes Bred —
 Hvor end igaar vi var paa Lykkens Linde;
 Besøg hver Lund — hver Markens yndte Sted,
 Som om vor Fryd og Kjærlighed bær Minde.

Jeg tænker da: nu læser hun sit Navn,
 Som Hother skar i Lundens unge Bøger;
 Jeg drømmer mig da, Elskte! i Din Favn —
 O! Drømmen selv min Smerte vil forøge!

Og Maanen gjennembrød just Skyens Graa,
 Da end de Arme stod i navnløs Smerte,
 Og Haabet huldt fra Himmelbuens Blaa
 Reddalede i deres knuste Hjerter.

Og lettere det slog i deres Bryst:
 De bad til Christi Moder i det Høie;
 Og Begge fandt de snart en salig Trøst:
 Hengivne sig i Herrens Bud at føie.

Og Hother greb den Huldes spæde Haand,
 Og udbød: evigelskede Veninde!

Ei mægte vi at løse Skjebnens Baand,
Men trende Har omsider dog maae svinde!

Da, min Maria, vente Du saa fro
Bed Rilden, ovenfor den klare Bove,
Der favne Du igjen Din Hother tro!
See dette, elskte Vige! kan jeg love.

Vi mødes da i trofast Kjærlighed,
— Og glemt er da de overvundne Smerter —
Da Himlens Salighed vil dale ned
Og leire sig i vore glade Hjerter!

Min Faders Hjerter da vil vorde blødt;
Min Bøn da finde Veien til hans Dre;
Vor Savn og Smerte endes da saa sødt:
Vor Kjærlighed og Trost skal vil ham røre!

Da Simeon vor Lykke krone skal:
For Herrens Alter vie os tilsammen,
Og Kjærlighed skal throne i vor Hal,
Og Livet svinde os i idel Gammen!

O, Hother! mal vor Lykke ei saa skjon!
 Ei Skjaln vil glemme sine store Fædre!
 At troe, at han opfylder ei vor Bøn,
 Vor mørke Fremtid sommer meget bedre.

Kun eet, min Hother! Din Maria veed,
 O, denne Visshed Jntet fra os rive!
 At huld og trofast indtil Gravens Bred
 Vil Hother mig, og jeg min Hother blive.

Men gaae nu, Hother! Dagen monne gry,
 Nu, elskeligste Svend! Du fra mig drage!
 I Krigens vilde, grumme Vaabengny,
 Guds fromme Engleskare Dig ledsage!

O, lad mig trykke end eengang Din Haand!
 Kom ned, at ved Dit Hjerte jeg kan hvile!
 Nei Hother! gaae! nu knuser Du min Aand,
 Min Hother! selv Maria be'er Dig ile.

Dog hurtig steg han op paa Træets Rod,
 Som stod ved Vinduet til Marias Kammer,

Dg Bryst mod Bryst de Elskende nu stod
 I et Sekund, i maalløs Sorg og Jammer.

Dg hurtig foer han over Markens Stie
 Fra den Tilbedte, Stjebnen nu imøde —
 Dg hun, den Sagre, blegned' som et Liig,
 Dg Roserne paa hendes Kinder døde.

Da Skoven skjul'de ham, da sank hun ned
 Paa Knæ, og bad Guds Moder i det Høie:
 Alt vogte hvert den elste Ynglings Fjed,
 Dg følge ham med moderlige Die.

Hun bad de fromme blide Engle smaae,
 Alt skjærme ham mod Krigens grumme Fare,
 Dg stedse Kreds om hendes Hother slaae,
 Dg fra alt Ondt ham naadig at bevare.

Dg langsomt Tiden nu Maria svandt,
 Thi o, med Hother svandt al hendes Glæde;
 Hun ved Naturens Skue Fryd ei fandt:
 Men ene ved i Eensomhed at græde.

Dg Simeon med Smerte monne see
 De svære Sorger nage hendes Hjerte,
 Dg at den fagre Dalens Lilie
 Fortæredes af haabløs Elskovs Smerte.

Dog mildere ved denne Frommes Bryst
 Omsider dog de stride Taarer runde;
 Dg Haabet gav igjen Maria Trost,
 Dg Roserne de Lilie-Rinder funde.

Fredie Sang.

Herr Skjaln han trykte Hother i sin Favn;
 Du Son! nu agte paa Din Faders Lære:
 Drag bort at hædre Dine Fædres Navn,
 Et Navn, de Alle, Alle gjorde Vre!

Vi stamme fra de norske Jarlers Rod,
 Vor Stammefader var til Jarl udkaaren;

Bob aldrig at besmitte dette Blod:
Synk heller i Din aarle Vaar paa Vaaren!

Det Løfte, Du min Søn! mig gibe raar:
At trende Aar Du seer ei disse Egne;
Da min Velsignelse Du med skal faae,
Og huldt den Dig skal følge allevegne.

O, Fader! Du er grusom mod Din Søn!
Dog dette Offer vil jeg sønlig bringe,
Naar Du opfyldte kuns vil denne Bøn:
At ei Marias Hjerte Du vil tvinge.

De derpaa Begge gav hinanden Haand,
Og Høther stod i Ubevidstheds Dvale,
Til Skjalm omsider rystede hans Aand,
I det saaledes han vedblev at tale:

Troe nu mit Ord: hun bliver ei Din Brud!
— For Solen miste skal sit Lys og Varme —
Og nu, min Førstefødte! drag med Gud,
Og hædret kom igjen i mine Arme!

Hvordan at Hother kom til Axløsborg,
 Det den Ulykkelige selv ei vidste;
 Af haabløs Elskovs grændseløse Sorg
 Hans unge Hjerter tidt var nær at briste.

Han meldte sig hos anden Christian,
 Og saae for første Gang den kjække Konge,
 At være ham en djerv og trofast Mand,
 Af fuldt og ærligt Hjerter, soer hans Tunge.

Man øvede sig til det svenske Tog,
 Og Hother viste, han forstod at kæmpe;
 Han mange Skjønnes Dine til sig drog,
 Men ei hans summe Sorg det kunde dæmpe.

Man øved' sig i Maaneder alt ni,
 Og Kongen selv var sine Stridsmænds Spore.
 O! havde Lykken staaet Helten bi,
 Ham Efterverd'nen havde kaldt: den Store.

Med Fryd han skued' Skjalms saa djærve Søn,
 Hans Vaabenfærdighed han monne lide.

Den Kongelige Naade blev hans Løn,
 Og Plads han fik ved Kongens egen Side.

Elisabeth var gandske uden Trost,
 Da den tilbedte Konge drog mod Faren;
 Han trykkede den Blide til sit Bryst,
 Som grædende velsigned' hele Skaren.

Den jublende drog gennem Kjøbenhavn,
 Og Hothers Hjerter brændte høit for Vren;
 Han glemte for et Dieblis sit Savn,
 Da han til Hildursleeg drog ud med Hæren.

Dog snart hans Tanke dvæled' hos den Møe,
 Hvis Billede ham fulgte alle vegne;
 Og trostesløs, han paa den vilde Søe
 Drog bort fra Fødelandets elskte Egne.

Hans Døie fulgte Sjællands skjønneste Kyst,
 I det han tænkte paa de rundne Dage,
 Af hvis saa rene, himmelskønne Lyst,
 Han ene havde Mindet kun tilbage.

Og lev nu vel, min Sjels udvalgte Brud!
 Han sukkede ud over Herthas Lunde;
 Han anbefaled' hende til sin Gud,
 I det hans Hjertes bittre Taarer runde.

Selv Dannerkongen blev hans Smerte vaer,
 Og saae ung Hother's taarefulde Die:
 Siig, Hother! hvad Du efterladt vel har
 Vag disse fjerne Skovbekrandsste Høie?

Jeg efterlod, o Konge! der en Møe,
 Jeg elsker til mit Hjerter det skat briste.
 O, tusind Gange før jeg vilde døe,
 End Haabet om at eie hende misse.

Dog brat det soundet er, o, Konning bold!
 Endskjøndt for mig kun slaaer den Huldes Hjerter;
 Thi Skjebnen mellem os har sat en Vold,
 Som vier grumt bort hele Liv til Smerte.

O, siig mig Hother! hvordan blev vel til
 Den grumme Vold? og kan den Jntet jevne?

Thi Mennesket kan Meget, naar det vil,
 Og store Ting laae Herren i dets Evne!

En grusom Gjordom byder: at mit Blod
 Ei blandes maa med Blod af Borgerstanden;
 Dens grumme Lov, vor Lykke er imod,
 Og river vore Hjerter fra hinanden.

Alf Kongens Die Breden ligned' ud,
 Da Hother sukkende holdt op at tale:
 Ei Nogen skal formene Dig Din Brud!
 Hvo kan, hvo tør saa grusomt her befale?

Og mildere han sagde: Blod er Blod,
 Og eens det flyder udi Alles Aarer!
 Den bedste Adel er: at være god,
 Og anderledes tænker ikkun Daarer.

Tør derfor Daarerne kun af Din Kind,
 Og tro det Løfte jeg Dig her vil give:
 Er stedse lige trofast Eders Sind,
 Forenet I skal ved vor Hjemkomst blive.

Dog, denne Visshed kun hos Dig maa boe:
 Thi frit skal være hendes Hjertes Lykke!
 Og bliver uden Haab hun ikke troe,
 Fortjener hun ei Hother og sin Lykke.

Og pludselig ung Hother's Modgang traf
 Med Bindens Fart sig hen ad Vandets Glade;
 Han stammede for Kongen frem sin Tak,
 Som huldrig trykked' Haanden paa den Glade.

De snart i Krigens vilde Rædsler stod,
 Og Hother stod, som Egen staaer i Lunden.
 Ham Dannerkongen var saa huld og god,
 Og evig Hother var til Helten bunden.

Hans Mønster var den kongelige Helt;
 For ham, han kæmpede saa ufortrøden;
 For ham, han sov paa Jorden uden Telt;
 For ham saa gladelig han gik mod Døden.

Men Døden flygted' for hans Heltemod,
 Endskjøndt han ofte nær dens Kov var vorden,

Thi trende Gange offred' han sit Blod
 For den ulykkeligste Drot i Norden.

Elisabeths den fromme Bøn til Gud,
 Han faderhuld og naadelig bønhørte;
 Thi uskadt Kongen kom af Taren ud,
 Og uskadt sine fleste Folk hjemførte.

Thi denne gang var Lykken hannem 'god —
 Han Seier vandt i tvende store Slage;
 Den gamle svenske Krone kasted' Blod,
 Men pryded' Helten, da han kom tilbage.

Nu Fryd kun var de trende Rigers Hof,
 Og Høther ved hver Høitid maatte være,
 Hans Heltemod var tidt til Talen Stof,
 Og Alle ham beviste Algt og Være.

Blandt Hoffets skjønne Damer mange fandt,
 At Høther meget smukkere var vorden,
 Og at han var den skjønneste iblandt
 De mange skjønne Riddere i Norden.

Men Hother's Hjerter ikke agted' det,
 Thi fast Maria stod deri — som Polen —
 I Skjønhed ligned' hun Elisabeth,
 Der straaledede ved eget Hof som Solen.

Men tro det Løfte, han sin Fader gav,
 Han dvæled til de trende Aar var omme,
 Og Kongens Forbud tro, taus som en Grav,
 Han intet Bud lod til Maria komme.

Omfiger svandt de lange bittre Aar,
 Og Hother var af navnløs Glæde svimmel,
 Da seent ham hilse den unge Baar,
 Hvis Sommer skulde bringe ham hans Himmel.

Han udbrød: Lever Du endnu min Brud,
 Saa flammer og for mig Din Elfskøslue,
 Da haaber jeg den Naade af min Gud,
 Ved Kildens Sølvervæld Dig snart at fne.

Med Skjaln den ædle Konge havde talt,
 Han maatte i sin Herres Bud sig skikke,

Skjøndt anden Brud han Hother havde valgt:
Maria kun sin Lykke vidste ikke.

Nu Hother knælede for Kongens God,
Som eget Glavind ved hans Hofte spændte;
Han takkede den ædle Konning god,
Hvis store Hjerte han tilfulde kjendte.

Han kysste Dronningens den skjønnne Haand,
Som signede hans Fremtidsfærd paa Jorden;
Dg rev sig løs saa af de Rosenbaand,
Ham bandt til dette høie Par i Norden.

Dg hurtig ilede han nu afsted
Med Elskovs søde længselfulde Varme,
Hans Tanke dvælede ved Kildens Bred:
Dg tryllede Maria i hans Arme.

Bed Solens Opgang var han der paa Stand;
Han vilde komme først, men alt den fromme,
Den hulde Pige, stod ved Kildens Rand
Dg bad til Gud, at Hother maatte komme.

Og da hun saae, at det den Elſte var,
 Medknælede hun under Bøgens Grene;
 Sin Priis og Tak hun brændende frembar
 Til ham, fra hvem al Lykke ſtrømmer ene.

Og hurtig ved hinanden nu de ſtod,
 Og Jordens bedste Fryd var deres Eie;
 Han neppe paa ſit Die ſig forlod,
 Thi rank og ſkøn Maria var ſom Freia.

Hun ſank med ſalig Omhed til hans Bryſt,
 Og glemt var hendes lange bittre Qvide.
 De Forſmag nød paa Jordens bedste Lyſt
 Og paa et Eden, ved hinandens Side.

Hun udbrød jublende ved Hothers Barm:
 O, vil man bort Dig rive fra mit Hjerte,
 Skal denne Stund forſøde al min Harm
 Og blidt dens Minde, mildne Savnets Smerte!

Nei, ingen Magt os meer adskille kan!
 I Omhed's Favn skal nu vort Liv henrinde;
 Den tidt miskjendte, ædle Christian,
 Har givet til vort Ægteskab sit Minde.

Hans Fryd er kun: den Undertryktes Nøt,
 Ved ham vor Fremtid lys og skøn er vorden;
 Saaledes tænker og Elisabeth,
 Den ædleste blandt Dronninger paa Jorden.

Med Glædestaarer bad den rene Sjæl
 Til Ham, som styrer alle Jordens Zoner:
 At dette Par, til Undertryktes Held,
 End længe maatte pryde deres Throner.

Til Egnen Høther bragde Glæden med,
 Og Velkomstjubel mødte ham i Byen;
 For Simeon han sønlig knælte ned,
 Som takfuld hævede sit Blik mod Skyen.

Ved sin Marias omhed'sfulde Barm,
 Nød Høther atter sine Barndomsglæder;

Dg henrykt de besøgte, Arm i Arm,
De end af Begge yndte Legestedet.

Hvor hævedes ei deres glade Sjel'
Bed Mindet om de første Elskovsdage;
O, dette Støvet's rene Himmelheld,
Run rene Sjele er' istand at smage.

Selv Ridder Skjalm sin Plan nu havde glemt;
Det omme Datternavn han gav Maria,
Dg Simeon den Glæde blev bestemt,
Bed Pindsefesten dem at sammenvie.

Som Dieblikke trende Uger randt,
Dg høitidsfulde var' dem deres Dage;
De alle dem i salig Fryd henrandt,
Til Festen ikkun Timer var tilbage.

Fra Kirketaarnet hørtes Klokketlang
Forkyndende Nærmelsen af Pindsefesten —
Den blandte sig med tusind Fugles Sang,
Dg yndigt Solen dalede i Vesten.

Dg stærkere blev deres Hjerters Slag,
 Da Dret lyttede til Klokkens Rimen;
 Thi blidt den mindede dem: at næste Dag
 Den skulde dem forkynde Bryllupstimen.

Da, min Maria! blier Du Hothers Liv!
 Da henrykt' vi aflægge Troskabseden!
 Vor Elskov ei skal slukkes med vort Liv,
 Men flamme klar, endog i Evigheden!

O see, min Elskte! Himlen er saa blaa,
 I festlig Brudedragt staae Dal og Banke,
 Kom nu og lad os hist i Skoven gaae,
 For Blomster til Din Brudefrands at sanke.

Vi da vil seile over Sorøe Søe,
 Og dvæle under Holmens unge Bøge;
 Igjen at lande paa den elskte Øe,
 Din Hothers høie Glæde vil forøge.

De gif, og Simeon selv fulgte med
 Til Skoven, fro og henrykt' med hinanden;

Fortryllende end var dem mangt et Sted,
De aned' ei: de gif paa Ufgrundsranden.

De stod' i Egen paa det stille Vand,
Og Hother greb igjen de kjendte Arer;
Paa Bøgholm styrede han fro i Land,
Maria hilfed' den med Glædestaarer.

Hun søgte om de spæde Blomster smaa,
Som fordum trivedes paa Dens Skandse,
Hvis skjønne, lyse, ynderige Blaa,
Saa fro hun ofte slyngede i Arandse.

Men ingen fandt hun nu ved Breddens Rand,
Thi Sommeren det Ar var sildig kommen,
Thi stodte Hother Egen flux fra Land,
Og snart den landede igjen ved Flommen *).

(9*)

*) For de Læsere, som ikke kjende Sorø = Egen, vil en kort Beskrivelse over Flommen, denne besynderlige Eng, ei være overflødig. Den ligger ved den østre Ende af Søen, og

Maria! seer Du Blomsten hist at staae
 I Blommens skjønnne blomsterrige Klynge?
 Hvor yndig vinker ei dens lyse Blaa
 Mig, den udi Din Brudefrands at slynge!?

Nei, Høther! bliv! Grønsværen er saa skjør!
 Du synker, Elskede! ved den at hente!
 O nei, Maria! tidt jeg gif der for:
 Et Dieblif Du uden Frygt kun vente.

I trende Skridt han var ved Blomstens Sted,
 Saa fro han med den strax tilbage vender,

er lige saa bred som denne, og temmelig
 lang. At den for flere Aarhundreder siden
 har været en Deel af Søen, bevises af, at
 den Aar for Aar bliver større, ved det at
 Søen formindskes og indtørres. Den er
 gandske overtrukket med blomsterrig Grøn-
 svær, som paa mange Steder, især om For-
 aaret, skjuler et meget dybt Vand. Man
 kan blot, naar Sommerens Hede er størst,
 uden Fare gaae ud paa den. Mange Men-
 nesker, som fortidlig have vovet sig ud paa
 denne troløse Grønsvær, have, ibet den er bris-
 flet under deres Fødder, pludselig fundet Døden.

Men dog Maria skjælvede derved,
Og strakte ud imod ham sine Hænder.

Men, nær ved Maalet, bristede hans Dei,
Idet han ilede sin Brud imøde:
Han rakte hende Blomsten — glem mig ei!
Han sagde, sank i Blommen ned og døde.

Krampagtigen, og hurtig som et Lyn
Hun greb den Haand, som hendes snart var
vorden;

Men da og den forsvandt for hendes Syn,
Hun med et Skrig brat styrtede til Jorden.

Bed Simeons gjentagne Angestaaab,
Til Rædselsstedet Flere havde funden;
Men o, udslukt blev snart det sidste Haab:
Thi livløs trak man Hother op fra Bunden.

Man for hans Redning dog forsøgte Alt,
De Piger stænkte ham med Vand saa trolig,
Men o, den Fagre var i Dybet qvalt:
Hans Sjæl var alt i Evighedens Bolig.

Ku saae man først: Marias skjønnne Aand
 Opsteget var til Evighedens Zone,
 For Hisset, ved den elskte Hothers Haand,
 Som Brud at stande for sin Skabers Throne.

De under Graad og Sukke bragdes hjem,
 Og Glæden brat bortflygtet var fra Lunden,
 Og hele Egnen sørgede for dem:
 Thi o, med dem dens Smykke var forsvunden.

Paa Bryllupsdagen Skjalm som Liig dem saae,
 Og bittre Fadertaarer randt af Smerte;
 I festlig Brudedragt de Begge laae,
 Og Hothers Blomst paa hans Marias Hjerte.

I aarle Vaar de sank i Jordens Skjød,
 Ei mere kan man deres Gravhøi finde,
 Men Blomsten, som var Skyld i Deres Død:
 For glem mig ei end kaldes dem til Minde.

De Danske i Indien,
eller:
De ædle Usandheder.

Originalt
Drama i 3 Acter
med
Chore og Sange.

De Bonte & Bonten

1711

De Bonte & Bonten

1711

De Bonte & Bonten

1711

De Bonte & Bonten

Til

Deres Kongelige Høihed

Kronprindsesse

C a r o l i n e .

THE HISTORY OF THE

REIGN OF THE LATE KING

CHARLES THE FIRST

BY JOHN BURNET

IN TWO VOLUMES

LONDON, 1704

Printed by J. Streater

at the Sign of the Gun

in St. Dunstons Church

near the Temple

and by J. Smith

at the Sign of the Gun

in St. Dunstons Church

En ringe Blomst fra Phantasiens Land,
Fremspiret langt fra Danmarks svale Strand,
I Indiens den fjerne hede Zone,
Dens Gartner vover sig med freidigt Mod,
At offre, Kongedatter! for Din Fod,
I Glandsen af Din Faders Kongethrone.

Den prunker ei i blandet Farveskjær:
Mangfoldighedens Præg den ikke bær;
Ei Skjønhed har den simple Blomst i Sie,
Thi Kunst dens Gartner stedse fremmed var;
Naturen han til Lærer ifkun har,
Og den han fulgte ene ved dens Pleie!

Modtag den huldrig, og dens Bæger skal
Sig aabne, Kronprindsesse! i Din Hal,
Udfoldet ved Din Raades Sol allene!
Og finder Du den ikke uden Pryd
Og duftende af Dannished og Dyd:
O! plant den huldrig da paa Kunstens Scene!

Åkerunderdanigste
Forfatteren.

P e r s o n e r n e.

Peter Gjedde, forhen Sæcapitain)		
i dansk Tjeneste.	)	
Signe, hans Datter.	)	Skibbrudne
Harald Strøm, hans Pleiesøn.	)	paa en indisk
Johnson, dansk Styrmand.	)	Klippese.
Berrissa, en ung Indianerinde.		
Selico, en ung fremmed Skibbrudnen Indianer.		
En vagthavende Indianer.		
Zamorin, Sultan af Borneo og flere indiske Her.		
Laura, en Creolerinde fra Goa.	)	
Isaura, en Italienerinde.	)	hans Slavin.
Lulie, en Frankerinde.	)	der.
Salomir, hans første Hofmand.		
Karub, hans Negerslave.		
En vagthavende Officeer.		

(Handlingen foregaaer paa en indisk Klippese,
Aar 1652.)

CHAPTER I

OF THE

REIGN OF

CHARLES

THE FIRST

OF GREAT BRITAIN

AND

IRELAND

IN THE

YEAR

OF

THE

REIGN

OF

THE

REIGN

OF

THE

REIGN

OF

THE

REIGN

OF

THE

Første Act.

(En smuk Palmelund. I Baggrunden høie Klipper.)

Første Scene.

(En Deel unge Indianere og Indianerinder omvinde med Blomster og Palmeblade et Sæde i Form af en Throne; ved den ene Side staaer en flad Kurv med en pragtfuld hvid, med Diamanter besat, Fruentimmerdragt, og et Diadem, i Form af en Krands. Selico staaer og betragter de Arbeidende med Forundring.)

Chor.

Med Blomster og Blade
Vi jublende glade,
Omslynge, o Signe! Din Throne.
Snart skal vi os fryde,
Og see Dig den pryde,
Du Indiens Smykke og Krone!

En Indianerinde.

Din Skjønhed denne Dragt skal smykke,
 Den skal forskjønnnes af Din Glands.

En Anden.

Og Omhed nyde skal den Lykke,
 At offre Signe denne Krands.

Chor.

Med Blomster og Blade
 Vi jublende glade,
 Omslynge, o Signe! Din Throne.
 Snart skal vi os fryde,
 Og see Dig den pryde,
 Du Indiens Smykke og Krone!

(De ere imidlertid blevne færdige med
 deres Arbeide.)

Indianerinderne.

Vi ile til den Huldes Beie,
 Veninder! glade med hverandre;
 Nu Benner blomsterstrøer de Beie,
 Hvorad vor Signe hid skal vandre;
 Og beder alle Himlens Konning:
 Velsigne Festens hulde Dronning!

Alle.

Beslign Du, Himlens milde Koning:

Vor elskte Signe, Festens Dronning!

(Indianerne bestrø Veien med Blomster, idet
Indianerinderne ile mod Udgangen, hvor de
mødes af Berriſſa.)

Anden Scene.

Berriſſa. De Forrige.

Berriſſa.

Stille, mine Venner! lad ikke Eders glade
Jubel forstyrre Signes Slummer. Hun var
hele Natten, tilligemed hendes Fader og Ha-
rald, beskjeftiget med deres ulykkelige Lands-
mand, hvis Skib i Nat sønderfloges paa vore
Klipper, og som (til Indianerne) det af de
mange Ulykkelige lykkedes Eder at redde. Først
henimod Morgenstunden, da han var uden
Fare, gif hun til Hvile; og I veed, at for-
rige Nat fik hun slet ikke sovet, da den Døds-

fare, som den fremmede Indianer, der ogsaa leed Skibbrud, søvede i, hele Natten fordrede hendes Nærværelse. Lad derfor Sønnen styrke hende, til med Munterhed at kunne dele vor Glæde paa hendes Fødselsdag. Mine Veninder! gaaer sagte til hendes Leie, og nedlægger der de Gaver, Eders Omhed har bestemt hende. Hun vil huldric modtage dem, og smykket med dem, vil hun møde her i Palmelunden, og dele vor Glæde paa hendes 20de Fødselsdag. Hendes Glædestaarer ville tolke os hvad hun føler, naar vor glade Jubel opstiger takkende til den Gud, der gav os hende. Gaaer hist hen paa Høien, derfra kunne I see hende saasnart hun kommer ud, og derhen vil jeg føre hendes Fader og Brudgom, for at de tilligemed os kunne ledsage hende til den Throne, som Taknemlighed og Omhed, til hendes Ære omvandt med Blomster.

(De gaae.)

Tredie Scene.

Selico. Berriſſa.

Selico

(holder Berriſſa tilbage.)

Bliv, unge Pige, jeg maa endelig, inden Du gaaer, tale med Dig. Den Omhu, Du tilligemed de ædelmodige Fremmede udviſte imod mig forrige Nat, da min Canoe var ſonderſlaget, og jeg halvdød blev bragt i Land, giver mig det Mod at ſpørge Dig: hvo diſſe beſynderlige Fremmede ere, ſom Alle her paa Den viſe ſaa ſtor Vrefrygt og Kjærlighed?

Berriſſa.

Jeg opfylder med Fornøiſe Din Begjering, men det undrer mig, at Du ikke alt veed det, da Du igaar den hele Dag har været her paa Den.

Selico.

Igaar begræd jeg mit Uheld, og kun den ſtore Godhed, diſſe Menneſker have udviſt

imod mig, lader mig for et Dieblit glemme den. Eller ere de maaskee mere end Mennesker, siden de ere saa gode, og blive ærede næsten ligesaa høit som de hellige Braminere selv?

Berrisfa.

Nei, de ere kun Mennesker, men de ædleste, de bedste Mennesker under Solen. Et Skibbrud gjorde dem for 15 Aar siden til Indvaanere her af Den, hvor de siden have maattet blive, da de intet Skib have kunnet bygge af Mangel paa Jern. — O, Selico! Du vil komme til at velsigne Dit Uheld; thi et lykkeligere Land end denne De gives der ikke i hele Verden, og dette er ene disse ædle Fremmedes Bærk.

Selico.

Hvor ere de fødte?

Berrisfa.

Langt, langt borte herfra, i et Land, som hedder Danmark.

Selico.

Den ærværdige Gamle med de hvide Lokker, hvo er han?

Berrissa.

Denne Des ædelmodige Belgjører — Hævedsmanden paa det Skib, hvis Strandning var Aarsag i, at de ædle Danske kom her til Den.

Selico.

Og hvo er den smukke unge Mand, der har mig ind i Hytten, og sørgede saa broderlig for mig?

Berrissa.

Det er Harald Strøm, en Paarørende af den gamle Herre.

Selico.

Og den skønne unge Pige med den ranke Skabning og de lyse Lokker, som gav mig den bittre Drik, hvoraf jeg saa hurtig kom til Kræfter?

Berrisfa.

Er Signe, Hovedsmændens Datter. Lige
den milde Sol udbreder hun Held og Belsig-
nelse her paa Den. Hun har lært Lægekun-
sten af hendes Fader, og da han ofte er meget
svag, besøger og pleier hun selv enhver Syg.
Hendes himmelske fortryllende Venlighed hen-
river Alle. Hun underviser Børnene, trøster
de Bedrøvede, glæder sig med de Glade, og
tilbedes af Alle som en Guddom; kort sagt:
hun er hele Dens Dronning.

Selico.

Er det derfor, at hendes Throne der, er
smykket med Blomster?

Berrisfa.

Nei; thi dermed kunne vi ikke betale hen-
des Belgjerninger imod os; men det er i Dag
hendes Fødselsdag, den tilbringe vi med jublen-
de Glæde, Sang og Dands — hun vil snart
komme her, og Du vil da kunde være Vidne
til vor rene Glæde — og dele den.

Selico.

Det vil jeg; ja hun er god, I ere Alle gode! Hift kommer den fremmede Europæer, som leed Skibbrud i Nat: den ædle gamle Herre følger med ham; o, hvor han seer ærværdig og god ud! — jeg vil bøje mine Knæ for ham, og . . .

Berriſſa.

Nei, Selico! det vilde han fortørnes over; thi han har selv lært os, at man kun maa bøje Knæ for Gud. — Kom, Selico! gaae hift hen paa Høien, og vent der paa Festens Begyndelse. Jeg vil gaae ind og see om Signe er vaagen.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Gjedde. Johnson.

Gjedde,

(fortsættende sin Samtale med Johnson.)

Umuligheden at komme herfra, nødte os til at blive her; og fra det Dieblif, mit Skib,

i den rasende Orkan, blev løsrevet fra min store Frændes, Dve Gjeddes Flaade, har jeg ikke, for nu ved Eder, enten vidst hans eller dens Skjebne. I veed nu, min kjære Landsmand! alle mine Hændelser, og endnu engang takker jeg Eder for Meddelelsen af Eders — og især for Efterretningen fra mit elskede, længe savnede Fødeland. I 15 Aar har jeg intet Budskab havt fra det. For 4 Aar siden strandede et portugisisk Skib her; det lykkedes os at redde en af Matroserne, som et Aar derefter døde, men han vidste aldeles intet at fortælle mig om Danmark. Dog saarede han ogsaa mit Hjerte, ved at fortælle mig, at min uforglemmelige Lærer, den tappre hollandske Søehelt Abel Tasmand var død.

John son.

I har tjent under ham?

Gjedde.

I 12 Aar. Da Freden var sluttet imellem Danmark og Sverrig, reiste jeg til Hol-

land, for under ham, fra Grunden af at studere Navigationen; — han blev min Lærer og Fader, — jeg var med ham paa en af hans Opdagelsesreiser, og hans Lærdomme kan jeg takke for den Raade, den store Christian bevisste mig, da jeg kom tilbage til mit Fødeland, og havde den Lykke at tjene ham og see Døden under Vinene ved hans Side. O! at Stjebnen ikke havde bundet mig til denne Dø; jeg skulde maaskee stredet under den kongelige Helts Dine, da han, som I fortæller, for 8 Aar siden paa Stibet Trefoldigheden i sit 68de Aar udgjød sit Blod for sit elskede Danmark, og seirende vandt sig selv Hæderens edige uvisnelige Laurbærkrone.

Johnson.

Han var stor som Helt!

Gjedde.

Han var stor som Konge, Statsmand, Menneske og Fader. Hans Navn vil aldrig uddøe, saalænge Danmark er til — om Aar:

hundreder skal det opflamme dets Sønner til Heltmod og Dyder, ja, den sildigste Efterflægt skal bevare det i taknemmelig Erindring, og velsigne hans Minde.

Johnson.

J er en brav Undersaat af en god Konge. Ederes Trost og Kjærlighed imod ham og vort fælleds Fødeland, lod mig for et Øieblik glemme det og min uhyggelige Hustru og spæde Søn, som jeg maaskee aldrig mere skal see.

Gjedde.

Vær ved godt Mod! See, Stormen har alt lagt sig; den opgaaende Sol speiler sig i det stille Hav. De mod Jorden bøjede Blomster hæve igjen deres Kroner; hele Naturen er som født paa nye; lad dette skønne Syn opmuntre Eder, og haab!

Johnson.

Jeg haabe, som i denne rædsomme Nat saa det grumme Hav opsluge saa mange af

mine brave Landsmænd, — og som, langt borte fra Alt hvad der er mit Hjerter kjær og dyrebart, maa vente at tilbringe mit hele Liv paa denne rædsomme Klippese.

Gjedde.

Den er en Klippese, men ikke rædsom. Skue trindt om Eder! de frugtbareste Dale afvekle med Klipperne. Naturen har her været saa ødsel med sine Rigdomme, at I selv, naar I lærer Den nøiere at kjende, vil ansee den for et jordist Paradiis.

Johnson.

For mig vil den stedse blive en Ør, og jeg vil her tilbringe et glædeløst Liv.

Gjedde.

Saaledes klagede ogsaa jeg, da jeg blev Indvaaner her af Den — men Himlens Villie er uudgrundsfelig, dens Godhed har lært mig at elske den, den er mit andet Fødeland; vel haaber og ønsker jeg, endnu før jeg døer at see det Første, men er det Himlens Villie,

da er jeg tilfreds, om ogsaa min sidste Time
skal slaae her.

Johnson.

J haaber at see Eder's Fædreland igjen?
J har virkelig Haab? Hvorpaa grunder J det?
o tael! deekagtiggjør mit Hjerte i dette skønne
Haab. Kan et Skib da, uden at strande,
nærme sig disse Kyster? og er det ikke umuligt
at lande ved denne Klippe?

Gjedde.

Det var det, men ved Himlens Miskund-
hed er det nu ikke umuligt mere. Frygtelige
Vulkaner og Jordstjælv have ofte raset her
paa Den, men aldrig noget i den Grad, som
eet, der indtraf her for 3 Dage siden; vi
troede, at hele Den skulde bleven opslugt af Ha-
vet, men kun den høieste og længst i Havet
udragende Klippe mod Syden, sank med en
græsselig Bragen i Afgrunden, og det vilde
Hav indtog dets Plads. Ved at lodde have
vi fundet, at de største Skibe uden Fare nu

kunne løbe lige op til Landet. Men desværre, fra den Kant er aldrig hidtil kommet Skibe; alle de, som Havet har opslugt, ere sønder; slagne paa de østlige og nordlige Klipper. Dog haaber jeg til Gud, at han i sin Misfunderhed vil sende et Skib fra Syden, som kan føre os fra denne Ø til vort Fædreland.

Johnson.

Det vil jeg ogsaa haabe, og derom vil jeg daglig anraabe Gud. Jeg vil uophørlig bestige de høieste Klipper, og fare trindt om Den i Indianernes Canoer, for at passe paa, at intet Skib uformærkt skal passere Den, og om Himlen sender et til vor Redning, da vil jeg bringe det ind i den nye Havn. Mit Hjerte siger mig det: mine Bestræbelser ville blive kronede med Held og Lykke!

Min Rød vil Gudheds Giver ende,

Jeg skal ei her af Længsel døe;

Han til min Redning vist vil sende

Et Skib til denne fjerne Ø.

O, søde Haab! du huldrig trøster

Du slynger Roser om mit Liv;
 Du tryller mig til Danmarks Kyster,
 I Havnen af min Søn og Biv!
 O Fryd, som Ord ei kan udtrykke,
 Som ingen Tunge tolke kan:
 Jeg atter flue skal — o, Lykke!
 Mit Barn, min Biv, mit Fødeland!

(Iler ud.)

Femte Scene.

Gjedde. Harald.

Harald

(Kommer ned af Klipperne.)

God Morgen Fader! er Signe ikke op-
 staet?

Gjedde.

Nei, min Harald! Du veed, at hun har
 vaaget nu i to Nætter. Ellers pleie hendes
 muntre Sange hver Morgen at hilse den op-
 gaaende Sol.

Harald.

Jeg fastede mig i Morges søvnløs paa Leiet — men Tanken om Signe og hendes Fødselsdag, jog mig strax op. — Jeg har bestøget de høieste Klipper, for at see om intet Skib skulde nærme sig Den, men forgjæves. O, min Fader! mon jeg nogensinde paa denne glade Dag skal trykke Signe til mit Hjerte som min Hustru?

Gjedde.

Det veed kun Han, som veed Alt. Da Døden frarøvede os vor retskafne Præst, min første Ven og Deeltager i mine Sorger og Glæder her paa Den, blev Eders ægtefællige Forbindelse her, en Umulighed. Vi maa altsaa udsætte den, indtil vi, som jeg nu mere end nogensinde haaber, igjen komme til vort Fødeland.

Harald.

Det Haab har været vor eneste Trøst i de 15 lange Aar, vi have været her paa Den,

og de som ere gaaet heden foran os, have taget det med dem i Graven. Det samme vilde vi komme til at gjøre, om Du ikke følger mit Raad, giver efter for mine indstændige Bønner, og sætter Dig med Signe og mig i en Canoe, og lader Bølgerne drive os hvorhen de vilde. Tro mig, min Fader! vi mødes enten af et Ekib, eller komme dog omsider til en Havn, hvorfra vi kunne komme til Europa.

Gjedde.

Du har Ret, umuligt er det ikke; Gud frelste jo Daniel i Løvekulen, og de trende Mænd i den gloende Døn; men, min Son! hvor farligt var det ikke, at vove os ud paa det vilde Hav i en Canoe, som kun er bunden sammen med Remme af Dyrehuder, og som den mindste Storm kan kandre? og om endog; saa Vinden var vort Forehavende gunstigt, vare vi da ikke udsatte for at falde i de blodtørstige vilde Hedningers Hænder, som saa

ofte have vildest lande her paa Den, og som vi neppe med vore Pile have kunnet holde fra at bestige Klipperne, og som saa ofte paa Vandet have fanget nogle af vore gode Indianere og gjort dem til Offere for deres Grumhed? og, min gode Harald! hvor ofte have de ikke truet at lønne Din Tapperhed med Døden? Dersom vi fulgte Din Plan, havde vi da ikke Alt at befrygte af deres Grumhed?

Harald.

Det er sandt, min Fader; men ere vi ikke nu, siden det sidste Jordskjælv, mere end nogensinde før, udsatte for Oversfald af dem? Kunne vi værges os mod flere tusinde, som undertiden skyde med giftige Pile? Er det os ikke nu umuligt at forsvare Den? og maa Du ikke indrømme mig, at vort Liv og Frihed stedse svæbe i Fare?

Gjedd e.

Ingen af Delene ere saa sikkert som før, det er sandt, men de have jo stedse forsøgt at lande ved de nordlige Klipper; maaskee at de ikke opdage, at Landet er aabent mod Syden, og ved den sidste Skjermnydsel vi havde med dem, maatte saamange hundrede af dem styrte døde ned af Klipperne i Havet, at de, som slap dervfra med Livet, neppe have Lyst til at gjæste os saa snart igjen. Imidlertid veed Du, at det Ønske, som Kjærlighed har forstærket i Dit Bryst, stemmer gandske overeens med mit. Saasnart Gud sender et europæisk Skib til vor Redning, reiser jeg med den inderligste Glæde; kun smerter det mig, at idet vore meest brændende Ønsker opfyldes, og vi vende tilbage til Fødelandet, vi da ikke kunne vide de godmodige Indianere sikkert mod Overfald af deres blodtørstige Fjender.

Harald:

Vi efterlade dem da vore fortreffelige
Buer og Pile; og ere de fleste af dem ikke ved
Din Anførsel blevne ypperlige Skytter? og
blive Menneskene ikke som rasende Lover, naar
de stride for Liv og Frihed? og, min Fader!
maaskee Dit høieste Ønske, Dit skønneste
Haab da kunde gaae i Opfyldelse, maaskee
vor ædle Konge lægger denne lille skønne Øe
under sit Scepter, og beskytter den med sine
Vaaben mod dens Fjender! o, min Fader!
mit Bryst hæver sig høit ved denne Tanke: da
kunde vi gjengjelde de mange Belgjerninger,
som disse Naturens gode Børn have be-
viist os!

Gjedde.

O, min Søn! mit Hjerter sørger: den
gode, den store Christian den Tjerde er ikke
mere! Himlen har ikke bønhørt min Sjels

(11*)

meest brændende Ønske; jeg skal ikke see hans
vennesalige Ansyn mere.

Harald.

Hvo sidder nu paa Danmarks Throne?

Gjedde.

Den vise Kong Frederik den Tredie.

Harald.

Endskjøndt jeg kun var 12 Aar gammel,
da jeg, kort før vi reiste, blev indskrevet i Søe-
tjenesten, og Du forestillede mig for den gode
Christian, da han kom hen til Dig i Proviant-
gaarden og taledes til Dig, mindes jeg det,
som om det var i Dag — o, hvilket Ansigt,
Mandigheds og Godheds udtrykte Billede.
O! levede jeg endog i hundrede Aar, jeg
glemte ham aldrig. Hans Minde leve!

Gjedde.

Hans Aand omsvæve, som en bestjer-
mende Genius, hans elskede Danmark.

Harald.

Og dets Konge.

Gjedde.

Den bedste Betsignelse, jeg kan ønske ham af Himmelen er: han ligne sin Fader, alle gode Kongers Mønster: den gode, den store Christian den Fjerde!

Harald.

Kong Frederik leve!

Gjedde.

Længe!

Harald.

Og lykkelig!

Sjette Scene.

Berrisfa. De Forrige.

Berrisfa.

Edle Herre! Signe er alt oppe; hun venter kun paa Dig og Harald for at føie de glade Indvaaneres Ønske, under festlig Strængelse, at lade sig føre herhid i Palmelunden.

Kom, ædle Herre! kom Harald! Hører I?
 de Utaalmødige kunne neppe oppebie Eders
 Komme. (De gaae.)

Syvende Scene.

(Under Slutningen af Berrissas Replik høres en
 sagte Musik, som efterhaanden bliver stærkere.
 Skuepladsen er under de første 10 Tacter tom.
 Signe kommer ind, omflynget med Blomster af
 unge Indianerinder og Børn; 4 Indianere bære
 en himmelblaa med Guld og Perler prydet Sol-
 skjerm over hende. Efter hende gaae Gjedde og
 Harald, og Indianerne og Indianerinderne par-
 viis. Signe føres til den blomstersmykkede Thro-
 ne, over hvilken de 4 Indianere med Solskjermen
 danner en Himmel. Gjedde og Harald indtage
 tvende, lidet ophsiede, Sæder ved Siden af
 Thronen.)

C h o r.

I Palmernes Skygge
 Vi nyde den Lykke,
 At feire med Fryd,
 Ved Strengenes Lyd,
 O Fred! i dit Skjød:

Den Dag, da i Norden,
 Til Smykke for Jorden
 Vor Signe blev fød.

To Stemmer.

I Skjønhedens Vaar
 Den Yndige staaer
 Som Liliens Stængel
 Blandt os som en Engel
 Fra Himlen en Gave
 I Indiens Have.
 Vi Signe! Dig frandsø
 I festlige Dandse,
 Ved Strængenes Lyd,
 Og signe Din Dyd!

D a n s og C h o r.

Vi, Signe! Dig frandsø
 I festlige Dandse,
 Ved Strængenes Lyd,
 Og signe Din Dyd!

Gjedde.

Belsignet være Du af Gud,
 Min fromme, ædle, elskte Signe!
 Af Hjertets Grund jeg bryder ud:
 Din Lykke Dine Dyder ligne!

Lev mange Aar til Jordens Pryd,
Du mine Dages Søn og Fryd!

(Omfavnar hende.)

Harald.

Den Gave, som jeg offer Dig,
Min hulde evigelskte Pige!
Et Minde være Dig om mig,
Og tidt Dit Hjerte til den sige:
Paa Lykkens Sti, paa Sorgens Bei,
Din Giver jeg forglemmer ei!

(Giver hende en Forglemmigei.)

Fire Stemmer.

Snart Kjærlighed Din Dyd belønner,
Den bedste iblandt Nordens Sønner
Med Omhed lønne skal Din Dyd!
Gid snart som hans Brud
Velsignet af Gud,
Du nyde maa Kjærligheds Fryd!

Berriſſa.

End mange vorde Dine Aar!
Og om Du endog fra os gaaer,
Vi skal Dig aldrig glemme;
Hvert Aar vi her paa denne Dag,
Af rorte Hjerters fulde Slag,

Henrykte skal istemme:

Befign, o Gud! vor Signe, Du,

Ihvor hun endog stædes nu!

Besjerm Du hendes Dage!

Dg skjøndt den Hulte os forlod,

Vi glemme ei hun var saa god;

O! kom igjen tilbage!

Til i vor smhedsfulde Favn!

Reis, Signe, fra Din Fødestavn,

Dg kom og end vor Klage!

E h o r.

Kom snart til os tilbage!

Kom i vor aabne samme Favn!

Kom til os fra Din Fødestavn,

Dg end vor Savn og Klage!

Signe.

Berrisfa! mine Venner og Veninder! mit Hjerter takker Eder! Jeg skal aldrig glemme de mange Beviser, jeg har modtaget paa Eders Omhed og Kjærlighed. Maaskee forlader jeg Eder aldrig; med den inderligste Glæde vil jeg tilbringe mit hele Liv hos Eder, min Fader og min Harald; kan jeg da ikke

blive Haralds Huustro, skal jeg dog stedsse være
 hans lykkelige Fæstemøe. Men skalde Skjeb-
 nen begunstige hans og min Faders Ønske;
 komme vi endog til vort Fødeland: da ville vi
 snart vende tilbage til Eder igjen, for at
 grundfæste Eders Lykke, — og da, mine elsket-
 te Venner og Veninder! da skal den lykkelige
 Signe aldrig forlade Eder mere!

C h o r.

D Fryd, vi favne Dig da atter!
 Du kommer til os fra Dit Nord;
 Hav Tak, Du Nordens hulde Datter!
 For denne Trøst; thi den er stor.
 Den os formilde skal vort Savn,
 Naar Du Dig river af vor Favn!
 Lad Sang og Dands vor Fryd forkynde,
 Lovpriser Signes Dyd og Ynde!

D a n s og C h o r.

Bed Dands og Sang
 Og Strængeflang
 Vor Fryd skal Himlens ligne;
 Og fro dens rene Jubellyd
 Lovprise skal Din milde Dyd,

Bor hulde ædle Signe!
 Vi Roser fro
 Omkring Dig sno
 Ved Sange og ved Dans;
 Som Vaarens Rose blomstrer Du,
 Derfor med Vaarens Roser nu
 Vi, Signe! Dig bekrandse.

(Stor Gruppe.)

Ottende Scene.

(En bevæbnet Indianer styrter ind.) De Forrige.

Indianeren.

Herre! Lad Sangene og Strængelegen
 brat forstumme, thi Vagterne have tændt
 Baunerne paa Klipperne; der ere Fiender
 i Nærheden, som ville gjøre Landgang.

Signe.

O, Du barmhjertige Gud! min Fader!
 min Harald! hvordan skal det gaae? det
 er vist de vilde grumme Hedninger, og nu

kunne de jo løbe lige op til Landet; o, vi ere forlorne!

Gjedde.

Vær rolig, min Datter! vi ville strax gribe til Baaben. Da Baunerne alt brænde, saa ville alle Baabendygtige snart møde paa Alarmspladsen. (til Pigerne :) Bringer Harald og mig vore Baaben, og I, mine Venner! iler for at hente Eders, og bringer vort hele Forraad af Buer og Pile med Eder.

(Alle Indianerne ile ud.)

Signe.

Min Fader! Harald! I ville forlade mig? I ville gaae imod de grusomme Fiender, nu, da Klipperne ikke længere beskytte Eders dyre, bare Liv? Deres store Antal — deres giftige Pile! om I døde, eller hvad der var tusindgange skrækkeligere, om I bleve fangne! o Gud! o Gud!

(Hun er nærved at segne til Jorden.)

(Pigerne bringe Gjedde og Harald Baaben.)

Harald.

Min Signe! Vligten falder os — vi
maae! Piger! hjælper — støtter den aslæg-
tige Signe — trøster hende. Vær rolig, min
Elskede! Himlen er naadig; vi skulle denne
Gang, som sædvanlig, bringe Seiren med os
hjem, og da skal Din egen skønne Haand
række os Palmen.

Tiende Scene.

Johnson. De Forrige.

Johnson.

Havet vrimler af over hundrede store og
smaa Fartøier, saavidt Øiet rækker. De
styre lige mod Landet, hvor det er aabent, og
inden en halv Time kunne de forresten Skibe
naae det, da de næsten have Vinden med dem.
Af den Pragt, hvormed det største og forreste
Skib er udsmykket, og af den store glimrende
Halvmaane, som prunker paa det, kan man

see, at det enten maae være Tyrker eller Araber. Muligt at det er den fridbare Araber Sultan Zamorin, som har nedsat sig paa Borneo, der er ude paa Erobring. Er det saa, da kan al vor Nødværge gøres behov; thi da er vor Religion og Frihed i Fare. Overvindes vi, da have vi kun Valget imellem at blive Muhamedanere eller Slaver. Ædle Herre! giv mig Baaben, og lad mig under Eders Ansørsel seire eller døe.

Gjedde.

Hører Du, Signé! hører J, Piger! det er ikke Hedningerne; værder derfor ved godt Mod, men beder! beder til Gud, at han vil være med os Svage, og lade den retfærdige Sag seire. Kom, min ædle Landsmand, kom, min Harald! vi gaae freidige i Kampen, thi vor Sag er god: vi stride for Liv og Frihed!

(Gaaer med Johnson.)

Harald.

Farvel, min Signe! Herren være med Dig.
(Vil gaae med de Andre.)

Signe

(holder ham tilbage.)

Harald, bliv! hav Medynk med Din Signe! hør hendes Bøn; lad os indhente min Fader, og da ville alle vi, som ere her, skjule os i Klipperisterne til de blodtørstige Fiender have forladt Den. Du vender Dig bort, Harald? Du er døv ved mine Bønner, ved min grændseløse Smerte. O, I Grusomme! I gaae imod Døden — og den ulykkelige Signe skal langt fra Eder tusindfold lide dens Qualer; thi enhver Kugle, som bliver affkudt efter Eders Bryst, vil gjennembore hendes bævende Hjerte.

Harald.

Forlang mit Liv, Signe! men forlang ikke, at jeg skal svige min Pligt, og den Tillid disse gode Indvaanere have til mig. Jeg

Skulde flye? — Skule mig? nei, da var jeg ikke den ædle Signe værdig! Lev vel, min elskede Pige! Pligten river mig af Dine Arme, men snart — snart sees vi igjen!

(Går ud.)

Tiende Scene.

Signe. Indianerinder og Børn.

Signe.

Harald! hør mig! hør mig, før Fortviv-
lelsen forstummer min Stemme, og knuser
mit Hjerte! Han er alt borte, — og jeg staaer
i min Smerte ene tilbage; dog, hvad siger
jeg? ene? — nei, jeg er ikke ene! alle disse
ædle Qvinder og Piger dele mine Lidelser; de
elske ogsaa min Fader og Harald — de bæve
ogsaa for deres Elskedes Liv, som svæve i Dø-
dens Fare. Mine Veninder! Søstre! for-
ener Eders Bønner med mine: beder til Her-
ren, at han vil lade den retfærdige Sag seire,

og atter samle de savnede Elskede ved vore
 omme bævende Hjerter!

C h o r.

(af Signe, Qvinder, Piger og Børn.)

Du, som throner i det Høie,
 Smil til Støvet naadig ned!
 Lad Dit Miskundes Fadersøie
 Styre alle vore Fjed!
 Stjænk os Fader! atter Freden,
 Frels dem, som drog for den ud!
 (de knæle.)

Hør vor Bøn i Evigheden!
 Hør den, Fredens Giver; Gud!

Anden Act.

(En vild Klippe = Egn. I Klipperne ere flere
Rifter og Huler; det er tidlig om Morgenens.)

Første Scene.

Gjedde (alene.)

(Han er saaret, og hans Hoved er forbundet med
et Stykke af hans Skjers.)

Min Vold i Gruus; — mine Børn døde
eller i Trældom; — jeg en krafteløs saaret
Flygtning! Mit Lidelsesbæger er fyldt til
Randen.

Solen svandt,
Den mørke Nat oprandt,
Daage kun omhyller Jorden;

Blæden er nu brat forsvundet,
 Trældoms Baand er om os bundet;
 Friheds Søn er Slave vorden.
 Palmen breder sine Grene
 Over Slaveri og Blod.
 Her at bøe blandt Klippens Stene
 Er min sørgelige Fod;
 Indiens de skjønne Egne
 Skjules af dens Sønners Liig.
 Trældom hersker alle vegne;
 Vi er' Slaver, som var' fri!
 Boligerne ere øde
 Eller styrtede i Gruus;
 Mine Hulde ere døde,
 Klippens Rifter er mit Huus.

O, min Signe! min Harald! Skulle da disse
 Dine, hvis Jld de brændende Laarer snart
 ville slukke, aldrig see Eder mere? Skal I al-
 drig mere hvile ved dette gamle Hjerter? og
 skal de ulykkelige Indvaanere aldrig kunne
 bryde de Lænker, som Barbarie og Grusomhed
 smeddede om deres Hænder? O! Haabet om

at frelse dem, er gandske forsvundet af mit Hjerte; kun Haabet om at favne mine tabte Børn, om de endnu ere i Live, holder endnu mine svage Livsaander tilbage; — dog! de ere enten døde eller i Trældom; o, jeg ulyksalige Fader! o, I grumme Gjender! hvi gav I mig ikke Døden? hvi ansaae I mig for dens Rov, og lod mig blødende ligge paa Balpladsen? o, kun for at jeg skulde vende tilbage til et Liv, der nu er mig marterfuldere end den grusomste Død.

Anden Scene.

Gjedde. Berrißsa.

Berrißsa

(Kommer ilende og angstfuld ind.)

Bedrage mine Dine mig ikke? Du lever, ædle Herre! o, Gud være lovet!

Gjedde.

Du her, Berrißsa! Du er undgaaet vore Forfølgere, de blodtørstige og grumme Ara-

ber? Dit Komme, Du, min Signes Bende, gyder Trøst i mit knuste Hjerter. Hvor er hun? er hun, som Du, i Frelse? — Du vender Dig bort? — Du tier? — o, tael! er hun død? eller, hvad der endnu er skræffeligere: fangen? O, Berriſſa! vær barmhjerzig! ſig hurtig det græffelige Ord, der ſkal knuſe mit Hjerter.

Berriſſa.

O, min ædle Herre! mit Hjerter bløder ved den ſkræffelige Tidende, jeg har at bringe Dig. Da Gjenderne vare blevne Herrer af Landet, og i ſtore Horder overſvømmede det, da flygtede vi Alle henimod Klipperne, for at ſkjule os. Natten var vort Forehavende gunſtig. Vi vare allerede nær vor Frelſe, da en Horde Uraker og Mohrer med tændte Fakler, bleve os vaer; de naaede os, idet vi ſøgte at flye og ſkjule os i nogle Buſke. Jeg hørte deres ængſtelige Skrigen, ſom bleve opdagede og fangne; — omſider blev Alt ſtille; jeg

frøb frem af den tykke Bux, hvor jeg laae — jeg haabede endnu, at flere vare ligesaa lykkelige som jeg; — jeg kaldte først sagte, siden af fuld Røst paa Signe og de Andre. Ekko gjentog mine Angestraab, men de vare borte — de vare Alle fangne. Mig alene frelst Himlen i sin Raade; thi den vilde ikke, at Du skulde være ene blandt disse rædsomme Klipper.

Gjedde.

Hun er borte! røvet! — i Tyrannens Bold; Ja! hendes blomstrende Skjønhed gjør min græbskelige Formodning til Visshed. Ulykkelige Signe! — Arme Harald! lever Du endnu, da er Din Skjebne græbskelig; o, jeg ulyksaligste af alle Fædre!

Berrisfa.

Fat Dig, ædle Herre! lad Sorgen ikke bøie Dig til Jorden. Signe er i Tyrannens Bold, siger Du? O! hvor grum han endog; saa er, saa maa han dog have et Hjerte —

og Hjerterne bleve dog ikke stakte til at være
døve for den Ulykkeliges Fortvivlelse og Jam-
mer. Kom! vi ville opsøge ham og frem-
stille os for ham. Jeg vil knælende anraabe
ham om Signes Frihed. Naar Du bedende
nedkaster Dig for ham, naar han seer Sor-
gen i Dit ærværdige Ansigt, og Dine hvide
Lokker, kan han vist ikke nægte at opfylde Din
Bøn, og give Dig Dit Barn tilbage. Kom!
Iad os ile!

Gjeddde.

Beed Du hvo den Mand er, der med sine
vilde Krigere i tusindviis oversvømmene vort før-
saa lykkelige Land, afbrænde vore Boliger,
og gjøre os til Slaver? det er den stridbare
Araber Sultan Zamorin, som først har
erobret Borneo og siden ved sine seierrige Baa-
ben undertvunget flere indiske Der. Hvorofte
have ikke de skibbrudne Indianere fortalt os
om de Nederlag, han har foraarsaget? hvor-
ofte han har udryddet hele Nationer, naar de

ikke have villet antage den muhamedanske
 Lære. Han fører Troens blodige Sværd,
 det grusomste, der endnu har hærjet Nationer.
 At vente Medlidenhed af ham vilde være Daar-
 skab. Dersom Redning for min ulykkelige
 Signe er mulig, da maa det skee ved List;
 Bønner og Taarer ville hos Zamorin intet ud-
 rette; og hvo veed, hvor snart han drager
 herfra, og tager mit ulyksalige eneste Barn
 med sig.

Berrisfa.

List siger Du? Kan List udfrie hende? Jeg
 vil bruge List. Jeg vil gaae til Sultanen og
 bede ham antage mig som Slavinde; jeg seer
 da Signe, og . . .

Gjedde.

Berrisfa! veed Du ogsaa hvad Du vo-
 rer? nei, det Skyldfrie Hjerte veed det ikke.
 Den mægtige Zamorin har et Serail af nogle
 tusinde Fruentimmer, som ere hans Slavin-
 der, og af hvilke han stedse fører en Deel med

sig, som Offere for hans dyriske Lyster. Blandt disse Ulykkelige er, o! at jeg maa opleve denne grumme Skjebne — min arme Signe — Nei, mit Barn, bliv! Min ulykkelige Datter er mig kjærere end Livet, men jeg tør ikke forsøge at redde hende paa Din Uskyldigheds Betsøstning,

Berrißsa.

Hvo kan berøve mig den? ingen Magt paa Jorden. For man skulde bringe mig til denne Yderlighed, skulde jeg med mine egne Hænder gaae mig selv.

Gjeddde.

Kjæffe, ædle Pige! og Du vilde vove Dit Liv for at frelse Signe? maaskee blot for at dele hendes Skjebne?

Berrißsa.

Ja! med Glæde; skylder jeg ikke Dig og hende alt hvad jeg er her paa Jorden. Du har dannet mit, som hendes Hjerte, til Dyden, og hendes Exempel har for evig befær-

stet den i mit Bryst. Hvor kunde jeg nogen-
sinde være glad, naar Signe var ulykkelig?
hvor kunde jeg være fri, naar hun vansmægte-
tede i Trældom? Jeg iler afsted, opsøger
Sultanens Leir, og beder ham knælende om
at maatte dele Skjebne med Signe; kan jeg
da endogsaa ikke lindre den, saa kan jeg dog
trøste hende, græde med hende, og døe.

(Vil ile afsted.)

Gjeddde.

Berrisfa! — Hils min ulykkelige Datter,
bring hende min Velsignelse! hils hende
ogsaa fra Harald — o! Sorgen vil dræbe
hende, troede hun, som jeg, at han er død.
Bring hende denne Dolk — den eneste Rigdom
jeg har tilbage — men siig hende: at hendes
Fader, hendes æmmeeste Ven, forbød hende at
bruge den, uden naar hun kun havde Valget
imellem Skjændsel og Døden. Siig: at jeg
lever kun for hende, og at jeg haaber af Guds
uendelige Naade, endnu før jeg dør, at trykke

hende til mit Hjerte. — Gaae nu, mit Barn,
og Herren ledsage Dig paa Dine Veie!

Berris fa.

Det vil han; thi det er Pligtens lige Vej,
jeg har at vandre.

Jeg iler fra Guds fri Natur
Til Signes skumle Fangebuur;
Dog hæver navnløs Fryd mit Hjerte,
Det svulmer udi salig Lyft,
Idet det banker i mit Bryst:
Thi jeg skal dele Signes Smerte.

Den mildnes skal i Benstabs Favn;
Jeg skal forsøde hendes Savn
Og hendes tunge Dvaler lindre.
Ja, Haab og Trost jeg bringer med
Til Sorgens fule Opholdessted,
Og Rødslerne skal vorde mindre.

O Haab! Du Salighebers Lyft —
Som throner blidt i dette Bryst —
Du skal bære Signe Trost i Nøden!
Men svigter Du os paa vor Vej,

Vi derfor dog forsage ei:

(hun hæver Dolken.)

Men gaae med freidigt Mod i Døden.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Karub. Gjedde.

Karub

(stiger ned af Klipperne.)

Nu er jeg snart kjed af længere at flattre op af een Klippe, og ned af en anden. Og hvorfor lader Zamorin mig gjøre denne besværlige Vandring? for at opsoge en Yngling, hvis Heltmod han, istedetfor Døden, som maaskee bliver hans Lod, burde belønne med Guld og Hæder; thi han skaffede ham af med over hundrede af hans afskyelige arabiske Soldater. Den gamle snusfende Løve maatte bide i Græsset — men han solgte sit Liv dyrt. — Men hvo er den Mand, som staaer hist og

helder sig op til Klippen? det er saasandt som jeg er en ærlig Karl, den gamle Love, som blev nedfaldet igaar. (han nærmer sig) Du gamle, tappre Kriger! jeg ønsker Dig velkommen fra de Dødes Rige! har Du, som det gamle danske Ordsprog siger: givet Døden en Skjeppe Havre for at slippe fri for denne Gang?

Gjedde.

Som det gamle danske Ordsprog siger? Hvorfra kjender Du dette Ordsprog? og hvad gør Du blandt disse øde Klipper?

Karub.

Begge Dine Spørgsmaale skal jeg med faa Ord besvare: Ordsproget har jeg lært i Danmark — og jeg travler omkring paa Klipperne for at opsoge en ung tapper Kriger, efter den mægtige Zamorins Befaling.

Gjedde.

Du har været i Danmark? og nu tilhører Du Zamorin? — Hvo forte Dig til Danmark?

Karub.

Min gode Engel, — og denne Engel af et Menneske, har megen beslægtet Liighed med Dig.

Gjedde.

Med mig? Du hedder?

Karub.

Karub, eller rettere: Christian.

Gjedde.

Christian! Gud, hvilken Anelse! om det skulde være . . . ? O! fortæl mig de Hændelser, der vare Aarsag i at Du kom til Danmark.

Karub.

Jeg er født paa Guldkysten, hvor min unaturlige Fader, da jeg var 10 Aar gammel, solgte mig til en spansk Kjøbmand, som tog mig med til Teneriffa. Aldrig har nogen mindre end han fortjent Navn af Christen. Blodige Mishandlinger af ham, forbittrede tre af mine bedste Ungdomsaar. Engang da

jeg, ved et svært Arbeide i Haven, blev mis-
 handlet af hans 12 Aars gamle Søn, som
 med en spids Pig uophørlig stak mig i mine
 nøgne Been, saa Blodet randt mig ned over
 Fødderne, vaagnede pludselig Følelsen om mit
 Værd som Menneske hos mig; jeg slog Dren-
 gen med knyttet Næve i Ansigtet, saa han faldt
 blødende til Jorden. Hans Skrig hidkaldte
 min Tyran, som øieblittelig dømte mig til
 500 Slag af Profossen paa Bryst og Mave.
 Jeg var alt afslædt og ophængt paa en Pæl
 udenfor Huset, for at lide denne grusomme
 Straf, som udeblivelig vilde have Døden til
 Følge. Mine Bønner og Graad hidkaldte ad-
 skillige forbigaaende Fremmede, og iblandt
 disse en dansk Søofficeer. Han ynkedes over
 min Ungdom, og bad om Raade for mig —
 men forgjeves — min Tyran var ubevægelig
 — han gav et Vink, og Profossen begyndte
 alt at fuldføre sit blodige Embede. Mine for-
 tvivlede Smertenskrig opfyldte Luften; —

da raabte den ædle Danske; hold inde! hvad forlanger I for Slaven? jeg kjober ham! — Spanierens Pengegjerrighed vandt Seier over hans Hebegjerrighed — han solgte mig til den ædle Danske, som gav alt hvad han eiede for mig, og jeg blev nedtaget af Pælen, og fri. Jeg kastede mig for min ædle Befriers Fødder, og vædede dem med mine Glædestaarer. Han gav mig min Frihed, og vilde gaae ombord paa sit Skib; da kastede jeg mig anden Gang for hans Fødder, og bad ham bævende at tage mig med sig paa Reisen som Slave. Han opfyldte min Bøn, og tog mig med til Danmark, men ikke som Slave, jeg var fri, fri som Fuglen i Luften. Min Belgjører blev min Lærer og Fader; — jeg var lykkelig, og swoer aldrig at forlade ham; men Skiebnen vilde det anderledes. Fem Aar derefter, omtrent for 16 Aar siden, fulgte jeg tillige med hans Familie ham paa en Reise til Afrika og Indien. Vi kom til Guldkysten, og en

uimodstaelig Længsel efter at see mit Fødested,
 vaagnede med fyrig Vælde i mit Bryst. Jeg
 gif med min Belgjorers Tilladelse 2 Mile ind
 i Landet til den Hytte, hvor jeg var født.
 Min Fader tog venlig imod mig, og glædede
 sig over mit Komme; men inden jeg kunde
 fatte Mistanke, hentede han nogle af sine
 Naboer; de grebe og bandt mig — og dette
 Umenneske af en Fader solgte mig anden Gang.
 Belagt med Lænker har jeg gjennembandret
 Indiens brændende Sandørkener, og ofte skif-
 tet Herre, indtil jeg blev Sultanen af Borneos
 Slave, og kom til hans Hof, hvor de Kund-
 skaber, jeg har min ædle Belgjører at takke
 for, forskaffede mig hans Yndest. Jeg har
 gode Dage, Guld og Rigdomme i Overflødig-
 hed — men hvor gjerne bortgav jeg ikke Alt,
 blot for een Gang endnu at see min uforglem-
 melige Belgjører, for eengang endnu at trykke
 hans velsignede Haand til mine Læber; men

maaſkee nyder han alt hiſſet Lønnen for hans ædle Daad mod mig.

Gjedde.

Nei, min Karub; han lever. Min Forundring — min Glæde, i Forening med tusinde Tanker, ſom giennemkrydſe min Sjæl, have ikke tilladt mig at afbryde Dig. — Ja, han lever, for at modtage Belgjæringer af Din Haand, for at Du ſkal frelſe ham det, der er ham dyrebare end Livet, hans Datter, der er i Din Herres Serail.

Karub.

Du ſkulde være . . . Du er? Ja, Du er mit Livs Frelſer, min dyrebare Belgjører! Denne Stemme — dette Anſigt (han ſynker for Gjeddes Fodder.) Himlen har hørt min Sjæls Bøtner, jeg ſeer Dig igjen! jeg omfavner Dine Knæ! (Springer op.) Men hvad var det, Du ſagde? Din Datter i min Sultans Serail? — hun er altsaa fanget igaar, da denne De blev erobret? Jeg har ſeet hende —

hendes kostbare Dragt — det Heltetmod, hvor
med Du fægtede, alting siger mig, Du var
vist dette Lands Behersker eller Konge.

Gjedde.

Nei, min Karub! jeg var kun dets Ind-
vaaneres Raadgiver og Ven. Et ulykkelig
Tilfælde bandt mig her til Den. Tildragel-
serne fra igaar ere Dig bekjendte. Jeg er nu
en saaret Flygtning — min Pleiesøn, min
elskede Harald, er vist død — og min Signe
er Slavinde!

Karub.

Signe! Harald! o søde velbekjendte Nav-
ne! Jeg frelser Dig Din Signe, det sværger
jeg Dig ved alle de Velgjerninger, jeg har
modtaget af Dig, gjaldt det endogsaa mit Liv!
Jeg har Udgang til Sultanens egen Person;
han har beviist mig meget Godt; men jeg frel-
ser hende, gif endogsaa Veien til hendes

Frelse igjennem hans eget Hjerte! Jeg frelser
hende, det sværger jeg ved Dine Fødder!

(Kaster sig for hans Fødder.)

Gj ed de.

Staae op, Karub! Ikke ved mine Fødder,
men ved mit Hjerte, er Din Plads, Du
ædle Sorte, (omfavner ham) Du Ven i Nøden.

Karub.

Haab, min ædle Herre! haab! Dine Lidelser
ville endes, Himlen vil ikke knuse det
ædlest Hjerter paa Jorden: dens eget Billede.
Du begræder Harald som død, men trøst Dig,
jeg troer han lever. Jeg har Ordre af Sul-
tanen, at opsoge den unge tappre Mand, som
alt var fangen, men undslap i Morges; dette
kan ingen anden være end Harald. Jeg vil
opfylde denne Befaling, men kun for at føre
ham i Dine Arme, og da kan han være mig
behjælpelig ved Signes Flugt.

Gjedde.

Min Harald skulde leve? være undkommet vore blodtørstige Fjender? og Du vil føre ham i mine Arme? Karub, jeg kan ikke takke Dig! . . Du taler om Signes Flugt, som om den alt var vis; vil den ikke have store Vanskeligheder, og næsten være umulig? Tyrannen lader vist den ulykkelige Pige strengt bevogte.

Karub.

Han er ingen Tyran. Hans Hensigt var kun paa Hjemreisen fra sine nye erobrede Der, at forsyne Skibene med frisk Vand, og derpaa drage fredelig bort uden at bryde sig om Erobringen af en De af nogle faa Miles Omfreds. — Med væbnet Haand satte J Eder mod hans Landgang. Nogle af hans Araber faldt for Eders Pile — dette opflammede hans Vrede — han gav Ordre til at indtage Den; og vanskeligt vilde det desuden været ham, at standse det vilde Udbrud af Raseriet hos hans

tirrede, af Blodtørst fnyssende Araber. Det øvrige veed I; men troe mig, hans Hjerte staaer desuagtet aabent for ethvert ædelst og godt Indtryk! Kun naar han er fornærmet i sin Majestæt, møder Hindringer i at udbrede den muhamedanske Lære, eller en Slavinde driver Spot med hans Hjerte, kan han i sin første Hede blive grusom i sine Straffe; thi Dommen og Straffens Guldbyrkelse følge ofte umiddelbar paa hinanden; men dersom et Tilfælde opsætter Executionen, da indtager hans medfødte Mildhed snart igjen hans Hjerte; da faaer Cynderen som oftest Naade, og forvises blot fra hans Dine og Hof. Men han er en lidenskabelig Elsker af det andet Køn, og Signes Ungdom og Skønhed har gjort et dybt Indtryk paa hans Hjerte. Han har alt gjort hende de fyrigste Kjærligheds-Erklæring — men uden Virkning paa hendes Hjerte; og hendes Modstand har endog forstærket hans Tølelse. Han er nu dybt nedssunken i Sorg

over hendes Koldfindighed, og har givet Befaling at bevogte ethvert af hendes Skridt, at hun ikke skal faae Leilighed til at flygte. Dog al hans Forsigtighed skal være til ingen Nytte, og inden Dagen i Morgen gryer paa Himmelen, skal Dit elskede tabte Barn hvile ved Dit Hjerte.

Gjedde.

O, min Ven! hvorledes skal jeg nogen-
sinde kunne gjengjelde . . .

Karub.

Stille, min ædle Herre! stille dermed! først naar jeg har lagt Din Datter i Dine Arme, har jeg betalt Dig min Gjæld. Nu er jeg igjen Din! fra dette Dieblif af lever jeg kun for Dig, for at tjene Dig, at lyde Dine Befalinger. — Hulde, gode Signe! da jeg under Danmarks Bøge bar Dig paa mine Arme, formodede jeg ikke, at jeg under Indiens Palmer skulde blive Vidne til Din Sorg og Rød, at jeg skulde gjenfinde Dig som

Elavinde. Jeg gaaer at opsege Harald;
 — Signe maa frelles i Nat; thi brød Sul-
 tanen i Morgen op med sin Leir, da var det
 siden for fildig. — Stoel paa mit Ord, ædle
 Herre! mit Hjertes sidste Blodsdraabe offrer
 jeg for at kunne holde det. De engelske Be-
 siddelser ere ikke langt hersfra; ved den idelige
 Omflakken fjender jeg Veien over Havet. Vi
 reise derhen, og komme omsider fra Indiens
 hede Sandørkener til Danmarks svale Bøge-
 skove, og da, min ædle Herre! da gives der
 i hele Verden, blandt Sorte og Hvide, intet
 gladere, intet lykkeligere Menneske end jeg.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Gjedde (alene.)

Ædle Sorte! hulde Naturens Søn! Dit
 Hjerte flammer som den Himmelsegn, der gav
 Dig Livet. O, du kolde, døde Metal, som

Jordens Skarer tilbede, og som jeg aldrig
 satte Priis paa, hvilken Gave har du ikke skjens-
 ket mig? en Ven, som alle Indiens Diamant-
 gruber ikke kunne betale: et taknemmeligt
 Hjerte. — Huldfulge Haab! Din Sols milde
 Straaler skinne alt ind i mit Hjerte, o! lad
 den gandske dale ned i det, og bortsmelte al
 dets Kummer.

Kom, milde Haab, fra Himlens Bue
 Og dal i dette Hjerte ned!
 Opvarm det med Din milde Bue,
 Indgyd det al Din Salighed!
 Din hulde, rene, klare Flamme,
 Oplys blidt min dunkle Ve!
 O, vær som før, endnu den samme,
 Og svigt Din tro Tilbeder ei!
 Den skønne lysgrønne Stængel
 Lad iblandt disse Klipper groe,
 Og, liig en lysets Himlens Engel
 Du skabe dette Hjertes Roe!
 Fra Grønlands isbeklædte Fjelde
 Til Indiens den hede Kyst,

Erkjende Støvet's Børn Din Balde,
 Din rene, himmelfjønne Lyft!
 (Han gaaer ind i en Klippehule.)

Femte Scene.

Harald

(allene; han kommer ned af Klipperne.)

De ere her ikke! O, forgjeves er min Søgen, min ængstelige Leden. — O, min Signe! min Fader! hvor ere I? ere I undgaaede Døden? leve I endnu? — O, min ulykkelige Signe! Din Harald var borte, der hvor Pligten kaldte ham; han kunde ikke frelse Dig, ikke forsvare Dit dyrebare Liv, ikke døe for Dig! dersom Du, min evigelskede Pige, dersom Du, min ærværdige Fader, lever, hvor ere I da? ere I skjulte imellem disse Klipper, eller have I paa en ussel Canoe betroet Eders Liv til de troløse Bølger, og saaledes undkommet fra denne brændende blodbeskænkte De — dette Land, som var Eders

Fristed, Eders andet Fødeland, som saae
 Eders Dyder — Eders Lidelser? O, Igrum:
 me Barbarer! hvi lode I ikke Eders Rugler
 træffe mit Bryst? hvi lod min kraftfulde Ung:
 dom mig sønderbryde de Lænker, I alt havde
 smeddet om mine Hænder, og derved undgaae
 en Død, der nu vilde være mig en Velgjerning,
 da jeg maa opgive Haabet om at gjenfinde de
 dyrebare Personer, jeg elsker høiere end Livet!
 O, Danmark! du lykkeligste Land blandt
 Lande! — vel farver Blod skundom din kolde
 Jord, men idet den drikker det, mildner Men:
 neskelighed, Krigens Grumhed, forbinder de
 Saaredes Vunder, og skaaner det blidere Kjon
 og de værgeløse Oldinge og Børn. O, at vi
 Alle stode under dine hundredaarige Ege, i dine
 blomstrende Lunde! hvor lykkelige vilde vi da
 ikke være i dette af Himmelen velsignede Land,
 som Dyder og Blisdom beskytte. Skal jeg
 da aldrig mere betræde din fredelige Kyst?
 Skal jeg aldrig ved min Signes Hjerte, ved

hendes Faders Haand finde Eye i din moderlige
 Favn?! — Signe! Fader! — Jeg vil synge
 den Sang, mit Hjerter dicterede til mit Fødes
 land. Ekko skal tusindfold gjentage den —
 og ere I fængtede til disse Klipper, skal I ved
 den finde Veien til mit Hjerter.

O! hil dig, Danmarks grønne Elette,
 Hvor første Gang jeg Lyset saae,
 Hvor frie Hænder glade flette
 En Baarkrans ved den klare Aae!
 I Phantasien end jeg kan
 Dig se, Elette, Aae og Bække!
 Thi bræler stedse fro min Tanke
 I dig, o, elskte Fødeland!

Som Barn forlod jeg dine Lunde,
 Mit hulde Fødeland i Nord!
 Som Ungling mine Lærere runde
 Paa Indiens den hebe Jord.
 Ved Flodens blomsterrige Rand,
 Ved Cederens de ranke Grene,
 Mit Drikkes Maal er du allene,
 Mit evigste Fødeland!

Men skal end aldrig dette Die
 Sig måtte paa din elste Kyft,
 Skal dine stolte Kampesie
 Til Daad ei flamme op mit Bryst;
 Graværende jeg da kun kan
 Belsigne dig — din Kongestamme;
 Og evigt skal mit Hjerte flamme
 For Danmark, mit Fødestand!

Sjette Scene.

Harald. Gjedde.

Gjedde

(endnu indenfor.)

Hvilke hulde velbekjendte Toner vække mig
 af min rolige Slummer? (kommer ud.) Nei, jeg
 tager ikke feil! min Harald! det er Dig!

Harald

(i hans Arme.)

Min Fader! Du lever!? jeg har Dig
 igjen! — Du er saaret, men Du lever dog,
 jeg trykker Dig i mine Arme!

Gjedde.

O, du vennehulde Haab! du bedrog mig
dog ikke! min Harald lever! min Signe
lever!

Harald.

Signe lever! Du lever! o, hvad have vi
da tabt!? Men, hvor er hun? hvorfor hviler
hun ikke alt ved mit Hjerte?! Er hun her?

(Han vil ind i Hulen.)

Gjedde.

Min Søn, fat Dig, og hør med Rolig-
hed hvad jeg har at sige Dig: Din Signe lever,
men — hun er fangen.

Harald.

J Barbarernes Bold? maaskee i Sultar-
nens? udsat for at blive et Offer for hans djæ-
velske Lyster! O! nu veed jeg, hvorfor Skjeb-
nen sparede mit Liv; for at lade mig døe lang-
somt i Helvedes Qvaler.

Gjedde.

Harald! forsynd Dig ikke imod Himmelen, dens Veie ere dunkle, men vise. Med dens Bistand skulde vi faae vor Signe igjen. Den har alt sendt os en Trost i Nøden, en frelsende Ven, hvis Hjerte er ligesaa reent og hvidt, som hans Ansigt er sort: min troe Christian eller Karub, som Du veed at jeg mistede paa Guldkysten paa vor sidste uhyggelige Reise. Han er Sultanen af Borneos Slave og Fortrolige, og han har svoret, at han endog med sit Livs Forliis vil frelse Signe. Han forlod mig for at opsoge Dig, at Du kunde staae ham bi ved dette farlige Foretagende, som endnu i Nat maa udføres. Min Harald! vær der for Mand, og vent taalmodig paa hans Komme.

Harald.

Vel, min Fader! det vil jeg; jeg vil gaae med ham til Tyrannens Leir. Vel har jeg ingen Vaaben, men der er Kraft i mine Arme,

som der er Kjærlighed i mit Hjerte. Dog, hvad siger jeg? vente paa Karubs Komme? nei, nei, jeg tør ikke et Dieblif udsætte hendes Redning; thi hendes Uskyldighed er i Fare.

(Vil ile ad.)

Gjedd e.

Fat Dig, Harald! overlæg hvad Du gjør, styrk Dig ikke i Dødens aabne Strube til ingen Nytte.

Harald.

Fatte mig? hvor kan jeg det?! overlægge? hvor kan jeg overlægge, da Signes Uskyldighed er i Fare! Min Beslutning er fattet; kan jeg ikke frelse min Elskede, saa kan jeg døe med hende. Fortvivlelsen skal komme mig til Hjælp; jeg skal ved den finde hendes Fængsel.

Min elskete Signe! Din Harald Du hør!
 O hør mine bange fortvivlede Skrig!
 Dem Ekko gjentage og bringe til Dig,
 De naae, o, Tilbedte! Dit lyttende Øre!

De give Dig Haab om at frelles af Nøden!
 De tolke den Qual, som fortærer mit Bryst;
 Som fordem Du smeltes i Saligheds Lyst;
 De sige: Din Harald gaaer for Dig i Døden:
 (Vil affted.)

Gjedde

(holder ham tilbage.)

Bliv, Harald! Din Ubesindighed vilde
 styrte Eder Begge i Døden; Signes Dyd er
 ikke i Fare; thi jeg har sendt hende min Dolk
 — og — Du fjender Signe.

Harald.

Jeg bliver. Jeg ærer Din Viisdom heri,
 som i Alt. Jeg er nu rolig for Signes Ufskyld-
 dighed — men, o Gud! — o Gud! maae
 jeg da ikke skjæbne for hendes Liv. Hvor jeg
 skuer hen, seer jeg kun den aabne Afgrund,
 hvis Svælg vil opsluge os Alle.

Gjedde.

Stand, Harald! stand Din ømme Klage,
 De vilde Smertens Angestaa!

Lad Sorgen ei Dit Hjerte nage,
 Men aabn det for det blide Haab!
 Din Signe vil imod Dig ile,
 Naar Mørkets Dække er brebt ud,
 Og Alnaturen er til Hvile:
 Det haaber jeg af Gudheds Gud!
 Den Frelsens Engel, han os sendte,
 Vil bringe os den hulde Møe;
 Han fører os, han fører henbe
 Fra denne blodbestænkte De.
 I Danmarks lyse Bøgeskove
 Vor Lykkes Rose skal staae Rod,
 Og frelstæ skal vi Herren love,
 Thi han er evig, viis og god!

Vegge.

I Danmarks lyse Bøgeskove
 Vor Lykkes Rose skal staae Rod,
 Og frelstæ skal vi Herren love,
 Thi han er evig, viis og god!

Syvende Scene.

Karub. De Forrige.

Karub.

Ædle Herre! her har Du mig igjen. —
 Du er ikke ene? Dog, om jeg ikke tager Feil, saa
 er denne unge Mand den unge Helt, jeg skulde
 opsoge — formodentlig Harald — Din Frænde
 og Pleiesøn?

Gjedde.

Han er min Søn; — thi var jeg endog
 hans virkelige Fader, kunde jeg ikke elske ham
 høiere.

Harald

(rækker Karub Haanden.)

Karub, vær mig velkommen! tusinde
 Gange velkommen (han omfavner ham.) Du
 vil give mig mere end Livet; Du vil give mig
 min elskede, min tabte Signe igjen!

Karub.

Harald! jeg kommer nu fra hende?

Harald.

O, min Ven! min kjære Karub! Du har
faaet Leilighed til at tale med hende?

Karub.

Nei, jeg har blot seet hende; at faae hende
italse, var mig umuligt, da Sultanen, siden
hun kom i hans Serail, kun saa Dieblikke har
sluppet hende af Syne; men vær rolig, Ha-
rald! han beegner hende med den største Er-
bødighed; — og en ung Pige her af Den, har
frivillig formeret hans Slavinders Tal, og
er stedse hos hende. Kort før jeg forlod ham,
bad hun ham paa det indstændigste, at maatte
gaae fra hans Dine; — meget ugjerne opfyldte
han hendes Begjering, og hun er nu i hans
Slavinders indre Telt.

Harald.

O, min ulykkelige Signe! hvad for For-
følgelser er Du udsat for?

Karub.

Vær rolig, Harald, hendes Ufkyldighed har intet at frygte, — men om vi ikke i denne Nat frelser hende, da er hun fordømt til evig at være hans Slavinde; thi i Morgen bryder han op med sin Leir.

Harald.

Karub! hvad Middel har Du udtænkt til hendes Redning? den græsskelige Uvisshed om et godt Udfald vil dræbe mig!

Karub.

Jeg veed kun eet Middel, og jeg haaber det vil lykkes — ja, det maa lykkes. Uden i Sultanens egen Nærværelse tør jeg aldrig nærme mig hans Slavinders Telt, som indvendig bliver stærk bevogtet af hans sorte Gildinger, og Ingen — hvo det endog er, uden disse, tør Bagten udenfor lade gaae ud og ind. Ved Guld og List har jeg faaet tre af hines Dragter. Du, Harald, og jeg, forklæde os i dem, og skjuler den ene Dragt til Signe, under de

lange Klæder. — Bagten, som alt er temmelig beruset af de stærke Drikke, Seierherren har ladet uddele, vil ikke kjende os, og lade os uhindret gaae ind i Teltet. Jeg er forsynet med Pistoler, og med dem nøde vi de Tilstedeværende til Tausshed, og skulde de ville røbe os, indbilde vi dem, at hele Teltet er omringet af vore Tilhængere, og at de ville blive nedfablede, om de forraade os. Vi fæste Dragten over Signe, og hun gaaer ud med os uden at vorde kjendt af Bagten udenfor. Du, ædle Herre! opholder Dig begunstiget af Mørket, i Nærheden; vi ile ad forskjellige Veie, for ikke at opvække Mistanke, igjennem Klipperisierne til Havet, hvor jeg har en stor Baad, forsynet med Seil og Arer, liggende til vor Slugt — og inden Dagen gryer, skulde vi være vore Forsølgere af Synne, og fri.

Gjeddde.

Karub! lad dette Haandtryk tolke Dig min Tak, Ord ere for svage til at udtrykke

den. Men, min Ven! Skulle Du ikke kunne skaffe en Dragt endnu til den unge Pige, som her villig deler Signes Fængsel?

Karub.

Jo, jeg skal skaffe den. Men nu, mine ædle Herrer! maa jeg forlade Eder. Ved Nattens Komme er jeg her med Klæderne. Den Gud, som belønner gode og ædle Gjerninger, vil krone vort Forehavende med Held og Lykke, — han vil ved min svage Haand lønne mit Livs Frelser, min Belgjörers store Dyder. Lev vel saalænge! (Han staaer mellem Begge og trykker deres Hænder.) Vær ved godt Mod! Naar Solen hæver sig over Havet, skal den speile sig i vore Glædestaarer — og vor høie Jubel skal takfuld hæve sig op til ham, som skabte den.

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Gjedde. Harald.

Begge.

O, Glæde, vi atter skal Signe omfavne!
 O, Almagt! Din Naade imod os er stor;
 O, før os fra Indiens brændende Stovne —
 Hvor Jordens Lyksalighed: Frihed, vi savne —
 Hvor Blod kun bedækker den brændende Jord,
 Til Friheds og Trygheds livsalige Havne,
 Hvor Venfæb ved Siden af Kjærlighed boer:
 Til Fredriks lyksalige Eden i Nord!

Tredie Act.

(Zamorins Telt.)

Første Scene.

(Zamorin ligger paa en Sopha, under en prægtig Thronhimmel, ved hvis Sider hans tvende øverste Hofmænd staae. Seraillets Fruentimmer omringe ham, og danne en stor malerisk Gruppe om ham, idet de med glimrende Bister kjøle hans Leie.)

Chor.

Blidt ved Sønnens Rosenbryst,
 Store Zamorin; Du hvile!
 Paradisets rene Lyst
 Udi Drømme til Dlg smile!

En Stemme.

Øynet fra Dit Blik gaaer ud;
 Konger knæle om Din Throne,
 Riger styrtes ved Dit Bud,
 Diet blændes af Din Krone!

En Unden.

Dog dens diamantne Krands
 Ei Dit Klynns Sol fordunkler;
 Meget Fjønnere den funkler
 I en overjordiff Glænde.

Chor.

Blikt ved Søvnens Rosenbryst,
 Store Zamorin! Du hvile!
 Paradisets rene Lyst
 Udi Drømme til Dig smile!

Zamorin

(reiser sig og vinker — Sangerinderne tie.)

Sønnen flyr mit Die, som alle Glæder
 mit Hjerte. O, I Grusomme! hvi førte I
 denne skjønnne Slavinde for mine Dine? o,
 kun for at sønderlide mit Hjerte.

Salomir.

Store Sultan! Du, hvis Vidsdom og
 Vælde har erobret saa mange Riger og Lande,
 — Du skulde ikke kunne overvinde en gjen-
 stridig Slavindes Hjerte? Konger kan Du
 spænde for Din Triumphvogn, og . . .

Zamorin.

Det er usle krybende Slaver, som beile
 til min Raade, og knæle for min Vælde; men
 denne Slavinde — dog, hvad siger jeg: Slav-
 inde? nei, jeg er hendes Slave, hun min Be-
 herskerinde. Med den meest henrivende Be-
 stemthed afviser hun min Kjærlighed og tilin-
 tetgjør alle mine Planer til at vinde hendes
 Hjerte; og idet hun gjenneborer mit, smel-
 tes det ved hendes Stemmes rene Sølvtoner
 i hidtil ukjendt himmelsk Salighed.

Salomir.

Din Sjel lider, store Sultan! men Ti-
 den vil lindre dens Smerte, i det den smelter
 den grusomme Piges Bryst, som forarsager

den; men lad den ikke tage Overhaand i Dit
 Bryst, ikke fordunkle Indiens klare Sol!
 Alle Dine Slavinder sørge ved Din Kummer.
 Tillad de trofaste, hjærlige Skabninger, at
 forsøge, om de ikke ved de Talenter, som for-
 dum fortryllede Dig, for et Dieblif kunne ad-
 sprede den. De ville glæde sig ved dette Be-
 viis paa Din Naade.

Zamorin.

Deres Bøn er dem bevilget; de være mun-
 tre, synge og dandse.

(Han sætter sig paa Thronen i Forgrunden.)

Salomir.

Laura! Du skønne Creolerinde! syng Dit
 Levnetsløb, som Du har forfattet i en Sang,
 for Din store Behersker.

Laura

(træder frem og bukker sig til Jorden.)

Bed Hyrdeslæitens muntre Klang,

Bed Hyrdpigens glade Sang,

Min Vaar svandt hen i Fyldfri Glæde;

Da kom en gammel Cardinal,

Han fandt mig deilig, til min Dval;
 Jeg kunde end ved Mindet græde.

Han saldt for mine Fødder ned
 Og tryglede om Kjærlighed;
 Foragt jeg viste da Personen.
 Men o, hvad skæer? o Dval og Skæk!
 Han slæbte mig en Midnat væk
 For hellige Inquisitionen.

Han skyldte mig for Kjætterier;
 Dog hvistted' han: at jeg var fri,
 Om kun hans Bøn jeg vilde høre.
 Han trued' mig med Helvede,
 Og lod mig Svovelpølen see,
 Men kunde ei mit Hjerte røre.

Man vilde mig indmure; da
 Der kom en Hær fra Afrika;
 Man talte selv hos os om Mohren.
 De tappre Sorte brød vor Muur,
 Og tog mig af mit-Fangebuur,
 Og hængte — Storingvisitoren.

Den ædle sorte General,
 Som gjerde Ende paa min Dval,
 Skal evig leve i mit Minde;

Han mig forærebe til Dig;
 Dog er jeg fri og lykkelig,
 Endskjøndt jeg hedder: Din Slavinde!
 (Hun bøier sig til Jorden, og træder derpaa tilbage.)

Salomir.

Italiens hulde Datter! lad Dine henrivende
 Toner trylle Sorgen af den store Zamorins
 Hjerter!

Laura.

Italien er mit Fødeland;
 Musik jeg lærte i min Bugge.
 Grangivelig jeg huske kan:
 Jeg sang og dansed for min Duffe.
 Jeg Triller slog som Nattergalen,
 Endnu før jeg var fire Aar;
 Og uden allermindste Pralen:
 I Sang mig Ingen overgaar!

Du, mægtige Monark! hør til,
 Og smelt i mine Tryllerier!
 Hver Tone være Dig en Pils,
 Du svimle blidt i Harmonier!
 Men hør nu med et naadigt Blik,
 Hvad Din Slavinde naadigst byder:

Du hurtig lære maa Musik,
Min Yndest ellers ei Du nyder!

Musik og Sang er kun min Lyst,
De trylle mig til Himles Himle!
Kun Glæde throner i mit Bryst,
Naar jeg i Harmonie kan svimle;
Ja, hulde, søde Harmonie!

Jeg ei dig byttede for Kroner,
Selv Sorger, Nød og Slaverie
Man glemmer, Sang! ved dine Toner!

(Bøier sig til Jorden, og træder derpaa tilbage.)

Salomir.

Julie! Du henrivende Frankerinde! lad
Din muntre Dands forlyste Din store Sultan!
(til de Andre) og lad Eders Ynde og Kunst
forene sig med hendes himmelske fortryllende
Gratie.

Julie

(båndser; afløses stundom af de Andre, men er dog
Sjelen i det Hele.)

Derefter almindelig Dands og

C h o r.

Glædens Roser Dig omslynge!
Smerten i Dit Bryst Du standse,

Medens fro vi for Dig synge,
 Medens fro vi for Dig danske!
 Lad ei Sorgen meer Dig boie,
 Ei omfløre meer Din Glæde!
 Lad vor muntre Sang og Dans
 Ginde Raade for Dit Døie!

(Stor Gruppe.)

Samorin

(vinker; Dansen og Sangen ophører, og Slaverne forsøge dem ind i det indre Telt.)

Forgjeves! forgjeves! — Intet kan for-
 jage den Grusomes Billede af mit Hjerter.
 Hvor foragteligt forekommer mig nu ikke alle
 Disses Higen efter at behage mig, og derimod,
 hvor uimodstaaelig henrivende er ikke Signes
 Halsstarrighed. O, for et kjærligt Smil af
 hendes Læber, bortgav jeg med Glæde denne
 hele Sværm. Salomir! bring hende for
 mine Dine, at de kunne møttes ved at beskue
 hende; at Dret kan henrykkes ved at høre
 hendes hulde Stemmes Eolvtoner, om de
 endogsaa, som forgiftige Pile, skulle gjennem-
 bore mit Hjerter.

Anden Scene.

De Forrige. Signe. Berriksa.

Zamorin.

Kom nærmere, Signe! Du er skøn som
Solen, Dine Dine ere blaae, som den klare
Himmel; lad dem ikke fordunkles af Taarer.

Signe.

Disse Taarer sige Dig, Sultan, hvor
ulykkelig jeg er; de bevæge Dig til Medlidens
hed, til at bryde mine Lænker.

Zamorin.

Bærer Du da Lænker? Forlang hvad Du
vil, et Vink; den største af Asiens Her er Din,
et Ord: og Du byder over Millioner; men for-
lang ikke, at jeg skal stille mig ved det, der
er mig kjærere end det hele Indien, den hele
Verden: ved Dig!

S i g n e.

Din Arm er stærk; Du er mægtig: dette lille Lands Grøde har Du i faa Timer traadt under Fødder, udgydet dets Sønners Blod, og gjort dets Døttre til Slavinder; alt Dette var kun et Vink af Dig; men ligesaa lidet som Du formaaer, at gjøre dette ugjort, ligesaa lidet vil Du nogensinde kunne tænde en Gnist af Omhed for Dig i dette Hjerte. Lad mig derfor drage bort i Fred, og jeg skal evig velsigne Dit Navn! Da viser Du, at Du ikke allene kan undertvinge Lande, og med Dit Scepter beherske dem, — men at Du kan — hvad der endnu er meget mere, meget skjønnere: beherske Dig selv. Lad mig flye fra Dine Dine, skjule mig imellem vore Klipper, og der vente en blidere Fremtid eller Døden.

S a m o r i n.

Bed Propheten! Du forlanger det eneste, som er mig umuligt at tilstaae Dig. Hvi vil

Du flye? hvi begrave denne blomstrende Ungdom og Skjønhed imellem de steile Klipper, da Glands og Vælde vinke Dig? Tusinde Slaver skulle lyde Dit Bud, gjette sig til Dine Ønsker, og den lydigste, den ømmeste og hengivneste af dem Alle: er jeg. — Du vender Dig bort — værdiger mig ikke et Blikkast; Du seer i mig kun en grum Tyrann — og jeg tilstaaer Dig, at de Voldsomheder, som igaar bleve udøvede, berettiger Dig til denne Formening om mig; men de bleve begaaede imod min Villie. Den Modstand, vi her mødte, forvandlede mine brave Arabere til utæmmelige snysende Løver.

Signe.

Er det ogsaa imod Din Villie, at man voldelig har berøvet mig min Frihed, og gjort mig til Slavinde?

Zamorin.

At Du blev fangen, var uden mit Bide-
de; — at Du endnu er her, maa Du til-
skrive den meest brændende Elskov, som nogen
sinde flammede i en Mands Bryst. Men for
at vise Dig, at Araberne have Hjerter — at
mit staaer aabent for den lidende Menneſke-
ligheds Jammer, at Skjønheds Laarer kan
bøie det, og at Du behersker det uindſkrænket,
da ſkjenker jeg i dette Dieblif alle de Fangne
Liv og Frihed! (til den anden Hofmand) Dø-
man! gaae og giv Befaling til at løse deres
Lænker; og man holde inde med at efterſøge
den unge Helt, der er Uarsag i ſaamange af
mine brave Araberes Død.

Signe.

Store Sultan! ædle Menneſke! jeg tak-
ker Dig — for Dine Fodder takker jeg Dig
i den lidende Menneſkeligheds Navn! Gaae,
Berrisſa! Du er fri; gaae, og forkynd min
ærværdige Fader, min Harald, denne Lykke.

Ikke sandt, Sultan! hun er fri, hun kan gaae
hvorhen hun vil?

Zamorin.

Hun er fri — hun og alle dette Lands
Sønner og Døttre.

Signe

(med Gyssen.)

Undtagen jeg!

Zamorin.

Gaae, Berrißsa! gaae ind i det Indre af
mit Harem, og forkynd de bængstede Piger
deres Frihed, og sig dem: at det er den skønne
Signes Bærf.

Signe.

Gaae, min Berrißsa! hverken Du eller de
maa eet eneste Dieblik længere savne Livets
skønneste Gode: Friheden; — gaae!

Berrißsa.

Nei, Signe! jeg forlade Dig? jeg være
fri, naar Du er det ikke? — Min Skjebne

er uadskillelig forenet med Din; jeg forlader Dig aldrig!

Signe.

Jo, min Berriſſa! min Veninde! min sømme Søster: Du maa! Gaae til min ulykkelige gamle Fader; vær Du hans Datter, hans Alderdoms Trøst! erſtat Du ham hans tabte Barn! Hils ham fra mig — ſig: at de Dyder, han indprentede i mit Hjerte, aldrig ſkulle udſlettes af det, men følge mig i Gravnen; ſig: at jeg daglig vil nedbede Himlens Veſſignelſe over hans Dage. — Tak ham for den trøſtende Gave, han ſendte mig i Nøden; den er mig dyrebare end al Verdens Guld, og kun Døden ſkal kunne rive den fra mig. Hils ogſaa min Harald! bring ham mit ſidſte Leveel, og ſig: at jeg er ham tro til Døden. — Gaae nu, Berriſſa! (vil ſkyde hende ud) gaae, inden mit Hjerte brifter.

Berri'ssa

(med Kraft.)

Nei! nei! jeg forlader Dig aldrig! Din Fader vil finde Omhed og Kjærlighed, hvor han vender sig; Harald kan Ingen paa Jorden trøste, da han har mistet Dig — men Du trænger til et deeltagende Hjerter, til trøstende Taarer, til en søm Veninde, som vil hjælpe Dig at bære Dine grændseløse Lidelser! — Dog, hvad siger jeg? — nei, de ere ikke grændseløse! den ædle Fyrste, som løste alle vore Andres Lænker, vil ikke, at Du allene skal sukke i Trældom! Han vil give Dig tilbage til en graahærdet Fader, en søm Brudgom, et Folk, som elsker Dig til Tilbedelse. Knæl for hans Gødder, anraab hans Raade! han har nylig vilst, at han er stor og ædel; han vil fuldende sit skjønnede begyndte Værk, ved at give Dig Livet paany, idet han skjenker Dig Din Frihed.

Signe.

O, Du trykker Haabet tilbage i mit Bryst!

Zamorin.

Berriſſa! træd tilbage. Signe! jeg har med Forundring hørt Din Tale; Du har en Brudgom? en af dette Lands Sønner?

Signe.

Nei — født, ſom jeg, langt herfra, i det frie Norden. O, ſom Børn kom vi hertil for at væde denne fremmede Jord med vore blodige Taarer — for aldrig mere at ſee vort elſkede Fødeland.

Zamorin.

Hvad er dets golde Ugre mod Indiens frugtbare Sletter? hvad er dets nøgne Klipper mod Indiens Diamantgruber? og hvad er en Undersaats Huuſtroes uſle Kaar mod Zamorins Elſkedeſ Glands og Vælde? — Ja, Signe! var jeg ikke alt bundet til en Prindſeſſe af de Troendes Slægt, jeg nedſlagde min funkſende Krone for Dine Fodder, men min

anden Gemalinde døde for tre Maaneder siden, idet hun skjenkede mig en Søn; indtag hendes Plads ved mit Hof, som Du evig har den Førstes i mit Hjerter; og, skjøndt kun min anden Gemalinde af Rang — skal Din Glands og Vælde langt overgaae den Førstes. Dine skjønnede Loffer skulle omslynges af Indiens skjønneste Diamanter — Du skal herske over Millioner, og evig være mit Hjertes tilbedte Dronning! (Knæler) lad et „Ja“ af Dine skjønnede Læber befæste min Lykke, og ved Propheten! Du skal aldrig angre det.

Signe.

Sultan! staa op! jeg burde ligge i Støvet for Dine Fødder; thi Du har sønderbrudt dette Lands Lænker. — Din Høimodighed — Din Mildhed og Naade, have langt overgaaet mine Forbøntninger. Nu smertes det mig, at saare Dit Hjerter, at maatte gjentage Dig, hvad jeg alt har sagt Dig: jeg kan aldrig blive Din! et uopløseligt Løfte binder mig

til en ædel Yngling; min Kjærlighed til ham spirede allerede i den barnlige Alder, med de modnere Aar har den slaaet saa dybe Rødder i min Sjæl, at den er evig som den. Jeg behøver derfor ikke at nævne et Ord om det Uumstøttelige, der er i vor Forening. Du har en Gemalinde, og kan derfor ikke ægte mig; jeg er en Christen, og Du . . .

Zamorin.

Stille, Signe! oplad ikke Dine Læber til at bespotte vor hellige Religion. I dag vender Propheten sit Ansigt bort fra mig; thi idag har jeg Intet gjort for at udbrede hans hellige Lære. Jeg har skjenket tusinde Bantroe Liv og Frihed, uden at gjøre et Skridt til deres Omvendelse; — alt Dette er Dit Værk, og Du vil lønne min Svaghed med at spotte Prophetens hellige Lærdomme.

Signe.

Jeg spotter ikke; min Fader har tidlig lært mig, at Dyden kan findes hos alle Reli-

gionsforvandte, og at Muhamedanerne ære den — derpaa har Du nylig givet mig det skjønneste Beviis.

Zamorin.

Ja, Signe! Du har gjort mig til Meen-
eder, til Forræder imod Prophetens hellige
Lære. Din almægtige Skjønhed har faaet
mig til at handle imod et helligt Løfte, og min
Overbeviisning. Foragter Du ikke den svage
Fyrste?

Signe.

Nei, jeg beundrer Dig; thi Du fulgte
Dit ædle Hjerte, som blødte ved denne ulyk-
kelige Des Jammer. Du vil fuldende Dit
begyndte skjønn Værk ved at drage herfra
med Dine Krigere, og . . .

Zamorin.

Ja, skjønn Signe! det lover jeg Dig!
i Morgen, saasnart Dagen gryer, vil jeg
bryde op med min Leir, og jeg vil ved konger-
lige Velgjerninger søge at erstatte Indvaas-

nerne, hvad de have lidt — og efterlade dem et stort Forraad af Vaaben og Krudt, hvor med de kunne beskytte dem imod enhver Fjende.

Signe.

Du vil gjøre endnu mere; ingen Plet skal fordunkle Din skønne Handling! Du vil ikke lade den stakkels Signe være den Eneste, som ingen Deel skal have i Din Raade, som skal mangle Livets skønneste Gode paa Jorden: Friheden. Du vil skjenke hende den, og ved denne skønne Handling mere nærme Dig det Maal, at ligne den Gud, der skabte Fyrsten til at vordre hans huldeste Billede paa Jorden.

Zamorin.

Nei, Signe! jeg er et Menneske, og som saadant regjeres jeg af Lidenstaber. Jeg kan ikke forlade Dig, og, ved Propheten! jeg forlader Dig aldrig! Min vedvarende Æmhed skal omsider vinde Din Kjærlighed; Du vil ikke stedse være døv ved den meest brændende Elfskovs

Bønner. Mit hele Liv skal ene være helliget
Din Tilbedelse. O, aldrig har jeg kjendt til
Kjærlighed; mit Hjerter troede at elske, men
det bedrog sig. Dit milde himmelblaa Die
indtog det gandske, det brænder af en rasende
Flamme, som kun Døden ene formaaer at
slukke.

Signe.

Ja! Døden tilintetgjør enhver jordisk
Lidelse; til den staaer nu mit eneste Haab, da
Du fordømmer mig til at hensukke mit
Liv i kvalfulde Lidelser, langt borte fra Fa-
der, Brudgom og Fødeland.

Samdrin.

Bliv Min! og en glimrende Alderdom
venter Din Fader ved mit Hof; beriget med
Guld og Skatte vender Din Brudgom da til-
bage til sit Fødeland, hvor han snart glemmer
Dig i en Andens Arme. Det Land, hvor Du
er lykkelig, er Dit Fødeland; bliv Min, og
Du har Alt: Fader, Mand og Fødeland, og

Din Lykke skal blomstre Dig skjønnere og varigere i Indiens evig blomstrende Dale, under dets evig grønne Palmer, end i det kolde, sneebedækte Norden. Lad et „Ja“ af Dine skjønneste Læber krone min Lykke — og mit Serails Qvinder skulle for evig forvises fra mit Hof, hvor Du skal straa som Solen. Over tyve Konger skulle opvarte Dig som Slaver, og alle mine Riger skulle lyde Dine Bud!

Signe.

Qvinden fødtes ikke til at herske: at fremvirke blide, stille Glæder, blev ene hendes Bestemmelse. For at opfylde dette skjønneste Kald, dannedes jeg fra de spædeste Aar; til at opfylde det stander ene min Hu. O, Herren har alt tidlig undt mig den Lykke, at følge mit Hjerte; thi fra de spædeste Aar har min barnlige Omhed strøet Roser i den ædlestes Faders Tjed, og mildned hans Hjertes bittre Savn. Nu, da jeg maaskee snart som den ærmeste Mands lykkelige Hustru gandske

Skulde opfylde denne Qvindens skønneste Bø-
 flemmelse, berøves jeg for evig min Frihed,
 og istedetfor at føres til Alteret af Kjærlig-
 heds Haand, udstrækker Bøllysten sine Arme
 imod mig, for at sønderknuse mit Hjerte. O,
 Farvel da, du, min Barndoms søde Drøm-
 me! Farvel, du, min Ungdoms lyse Vaar —
 du, min Elskovs klare Himmel! — Slæbt bort
 imod min Villie — berøvet Alt, hvad der
 bandt mig til Livet, skal jeg flygte fra Dit
 barbariske Hof, skjule mig i Indiens meest
 brændende Sandørk — og døe.

(Bil gaae.)

Zamorin.

Signe! bliv! Med Forundring har jeg
 hørt paa Dit vilde Raserie. — Du foretræk-
 ker altsaa en udsæl Drm, som mit Vink kan
 knuse, for Borneos Behersker. — Salomir!
 lad Slavinderne komme ind! (til Dsman) og
 Slaverne besætte Teltets Udgange. (alle Slav-
 inderne og 24 bevæbnede sorte Slaver komme ind.)

(til Slavinberne): J blive her til denne Slav-
 indes Opvartning og Selvskab. (til Slaverne):
 Med Eders Liv staae J mig inde for hende!
 Ingen maa, under hvad Naastud det endogsaa
 er, forlade Teltet. (til Signe): Jeg gaaer
 nu bort, for at give Dig Tid til at dæmpe
 Dit vilde Raserie, og har kun dette at sige
 Dig: det beroer paa Dig selv, om Du vil see
 i mig en ærefrygtsfuld Tilbeder, eller en be-
 falende Herre. (gaaer, men vender tilbage) Sig-
 ne! befind Dig! — hvad jeg for Din Skyld
 har tilsagt denne Des Beboere, skal jeg holde;
 men ligesaavist, som jeg holder mit Løfte,
 ligesaavist er det ogsaa: at Du i Morgen dra-
 ger med mig til Borneo, hvor Dig vinker
 Høihed, Glands og Vælde, eller evigt Sla-
 verie; thi, ved Propheten! Zamorins Hjerte
 er i Din Haand, og det beroer nu ene paa
 Dig, om det skal flamme af sød himmelsk
 Elskov, eller af Helvedes brændende fortæ-
 rende Had! (Gaaer.)

Tredie Scene.

Signe. Berrissa. Slaverne
og Sladinderne.

Signe.

Vel! Loddet er kastet! — Berrissa flye!
flye langt fra den ulykkelige Signe! hun vilde
kun trække Dig ned i den Afgrund, som alt
er aaben for hendes Fodder; snart, snart,
vil den opsluge mig! Fortvivlelse! du blege
Furie! ræk mig din gustne Haand, inden
Skjendsel vorder min græsselige Lod, og lad
mig paa dine sorte blodige Vinger svæve bort
fra Livets knusende Sorger til Dødens stille
Fred! Velkommen, du dunkle Aften! Skjul
dig, blodrøde Maane — søb dig ind i Nat-
tens sorte Slør, — og lad et uigjennemtræn-
geligt Mørke dække min blodige Daad. —
Tak, min ædle Fader, for Din Tillid til Din
Signe! hun skal vise, at hun er den værdig.

(hun tager Dolken frem af Barmen.) Tak for den dyrebare Gave! Jeg kysser den, istedetfor Din ærværdige Haand. Ved den skal jeg reen og skyldfri, som da Du rev Dig ud af mine Arme, møde Dig Hissæt — der skal jeg evig forænes med Dig og min Harald, og der skal ingen Vold, ingen Magt, intet Slaverie rive mig fra Eders Hjerter!

(Hun hæver Dolken.)

Berrisfa.

(falder i hendes Arme, og vrister Dolken af hendes Haand.)

Signe! hvad vil Du gjøre? Kun naar Du ene har Valget imellem Skjændsel og Døden, tillod Din Fader Dig, at bruge denne Dolk, og til denne fortvivlede Yderlighed er det endnu ikke kommet. Dæmp Din Smerte, — jeg vil gjemme denne Din sidste Ven i Nøden; thi seer Bagten den, bliver den Dig berøvet. (ibet hun vil gjemme Dolken, bliver een af Bagten den vaer, og berøver hende den.) Forsag ikke!

indflye til Himlens Naade, og dens Miskund-
hed vil ei forlade Dig: beed og haab!

Signe.

Ja, det vil jeg! jeg vil anraabe Himlen
om snart at ende mine Lidelser med Døden.
O, Berrisfa! i Morgen flæber man mig til
et fremmed Land, hvor evig Trældom, — ja
maaskee Skjændsel, vorder min Lod, og langt
framig skal da Sorgen langsomt knuse min Fa-
ders og min Elfers Hjerter! (hun knæler) Allgode
Himmel! tag du dem i din Baretægt; læg du
deres Hjerters Vunder, og lad min Aand,
afført Støvet's Byrde, snart vinke dem til
evig uadskillelig Forening!

(Under Forspillet til følgende Chor, og det første
Vers deraf, knæler Signe med opløstede Hæn-
der. Ved Begyndelsen af det andet Vers har hun
reist sig. Slavinderne og Berrisfa banne en stor
Gruppe trindtom hende.)

C h o r.

Du, som lindrer Støvet's Smerte,
 Naadig, faderhuld og god,
 Gyd Din Trøst i hendes Hjerte,
 Opliv hendes sjunkne Mod!

Lad ei Sorgen Dig fortære
 Skjønne, hulde Liliestud!
 Trøst det Dig i Nøden være:
 Ustyldes Bønner herer Gud!

(Det er imidlertid bleven Nat — og nogle af Slaverne have indbaaret store Kæddoner med brændende Fakler, som oplyse Teltet.)

Fjerde Scene.

Harald. Karub. De Forrige.

Karub

(Som tilligemed Harald, idet de komme ind, fremtage hver sin Pistol og holder mod Bagten.)

Den Første, som rører sig, er dødsens,
 ja! Den som blot ved en Lyd vover at forraade
 os, ligger i samme Dieblig død for vore Fødder.

der; thi hele Teltet er omringet af de frigivne
Indianere. — Harald! hjælp Din Signe!
hurtig! hurtig!

(Slaverne forfærdes, og nogle af dem udstøde et
ufrivilligt Skrig.)

Harald

(holder sin Pistol imod dem.)

Stille, Qvinder! stille! — Signe, kom!

Signe.

Harald! (hun er nær ved at segne til Jorden.)

Harald.

Rolig, min Elskede! lad mig iføre Dig
disse Klæder! — Berrissa! skynd Dig at
tage Klæderne paa!

(Slaverne gjøre en stærk Bevægelse mod dem.)

Karub.

Slaver! forholder Eder rolige, thi hvis
I røbe vor Flugt, da blive I Allenedsablede.

Harald.

See saa! — nu dette om Hovedet! Skynd
der Eder! — Nu ere I færdige, — kom!

(Alle disse Replikker siges, og Paaklædningen skeer
meget hurtig.)

Femte Scene.

Zamorin (styrter ind.) De Forrige.

Zamorin.

Ha! hvad er det? Forræderie! Vagt!
 Vagt! (iler med dragen Sabel efter de Flygtende,
 som have naaet Udgangen. Karub flyder efter ham,
 men uden at træffe. Zamorin biger nogle Skridt
 tilbage. De Flygtende ile ud.) Mine Pistoler!
 Ha, feige Lrælle! Vagt! Vagt!

Sjette Scene.

Zamorin. Den arabiske Vagt fra den
 anden Side.

En Officeer.

Du lever, Herre? Propheten være lovet!
 Vi hørte Skud — Herre, hvad er her fore-
 gaaet?

Zamorin.

Man sætte efter de Flygtende! Hundrede
 tusinde Guldsmykker og den bedste Provinds

i Borneo giver jeg Den, der bringer mig dem, levende eller døde — Lad kun Bagten sætte efter dem — iler, iler! (den arabiske Bagt styrter ud) Ha! elendige, feige Trælle! det var Signe — hende J skulde bevogte. (de styrte for hans Fødder) Afsted! gjennem søger hele Den; kun ved at bringe hende tilbage kan J redde Livet, som J Alle have forbrudt — iler! (de hastte ud. De forfærbede Qvinder ile ind i det indre Telt) Nei, jeg seer det; Mennesket kan ikke regjeres med Mildhed — et Jernaag bør bøie dets Nakke til Jorden. Forbandet være min daarlige Mildhed — den havde nær kostet mig Livet; den har gjort den Utafnemmelige dristig! O, jeg raser! — Men hun skal straffes! hun skal tjene til Beviis paa, at Zamorin kan hade, offere Døden det, som er ham kjærere end hans eget Liv, og alle Asiens Throner.

Rom, vilde Gevn, fra Mørkheds Braa,

Rom, gyd dig ubi dette Bryst!

At nyde dig er salig Lyst,
 Til dig kun stander min Attraa.
 Min Ævne = Lyst ei noget maler;
 Kom, laan mig Helved dine Qvaler,
 Til Marter for Den, jeg har kjær!
 At elske hende var min Brøde;
 Med Livet hun for sin skal bøde,
 Din Dom alt, Signe! affagt er.
 Og de, som rev' Dig fra mit Hjerte!
 Udaande Livet skal i Smerte,
 Som Helvedes kan ligned ved!
 I tirrede den stærke Løve,
 Den viser Tænder, og er vred;
 Den Retfærd vil mod Eder øve,
 Dens hele Grumhed skal I prøve!
 Dens vilde Brøl Jer Skrig skal bøde,
 Idet den Eder sønderriver,
 Og som et Offer Ævnen giver,
 Og under Fødder tramper ned!

Syvende Scene.

Zamorin. Signe og Harald (indsføres af en Deel af den arabiske Bagt, efterfulgt af nogle af de sorte Slaver. Lidt efter Slavinderne.)

Den arabiske Officeer.

Store Sultan! de Troendes Behersker! her bringe vi den bortflygtede Slavinde, til: ligemed een afhendes Røvere. Vi grebe dem ved Udkanten af Klipperne. Som to affkudte Pile fore de igjennem Krattet, og idet Slavin: indens lange Talar hang fast i en Tornebush, kjendte vi hende, uagtet det frembrydende Mørke, paa den hvide glimrende Dragt.

Zamorin.

Godt, min brave Ibraim! vent Din Belønning! — Velkommen Slavinde! Du har misbrugt min Raade, deeltaget i Planer imod mit Liv, flygtet af mit Serail: vent Døden!

Signe.

Den venter jeg, og den er mig velkommen!

Harald.

Hvad siger Du, Sultan? Du vil over-
antvorde Signe — den uskyldige Signe, til
Døden? Ved Alt hvad der er Dig helligt og
dyrebart i Himlen og paa Jorden, gør ikke
det! hun er uskyldig, som det diende Barn.
Din Hævn fordrer et Offer — her er det: jeg
er Forbryderen! lad mig bløde for Din Hævns
frygtelige Sværd!

Zamorin.

Misdæder! Kongemorder! hvo er Du?

Harald.

Denne hulde Piges Elsker: Din Fjende.
Jeg har nu med saa Ord sagt Dig min Brøde.
Hvi dvæler Du? — Lad mig døe!

Zamorin.

Ha! jeg kjenner Dig! over hundrede af
mine brave Arabere have ved Din Haand
fundet Døden. Jeg lod Dig eftersøge for at
hegne dem. Signes Taarer smeltede mit
Hjerte, jeg gav Dig Liv og Frihed, og til Gjen-

gjeld for min Raade, røver Du mig voldselig det, der var mig det dyrebareste paa Jorden, og vil, idet Du udfører denne Skjændselsdaad, endog myrde mig selv.

Harald.

Ja, det vilde jeg. Havde Du end havt tusinde Liv, jeg vilde berøvet Dig dem Alle for at frelse Signe af Dine barbariske, af Millioners uskyldigt Blod rygende Hænder. Men, ved min Kjærlighed til denne Naturens huldeste Datter, og ved mit Had til Dig, sværger jeg: hun er uskyldig; hendes Blod vilde evig brænde paa Din Samvittighed. Giv hende derfor Friheden — og mig Døden.

Signe.

Tro ham ikke, Sultan! han søger Døden. Han var uvidende om min Skjebne, og tænkte derfor aldrig paa at forandre den, da jeg, uagtet Din Vagt som omgav mig, sandt Leilighed til at underrette ham derom, og anraabe ham om min Frelse. — Han var lettroende

nok til at lade sig overtale til dette farlige Føretagende. Ved Guld og Løfter tilveiebragte jeg Baaben, og de Dragter, vi fastede over vore Klæder. Jeg affyrede selv den Pistol, hvis Kugle skulde have gjennemboret Dit Hjerter.

Harald.

Signe! Signe! hvad gjør Du ?

Zamorin.

Ha! Slange, Du!? — Du vilde selv berøvet mig Livet? en Helvedes Marter skal stille Dig ved Dit, og Dit skrækkelige Exempel skal vise hele Indien, at man ikke ustraffet haaner Zamorins Hjerter, og tragter ham efter Livet. (til Slaverne): Man straffe disse tvende Majestætsforbrydere, som om de vare Forbrydere imod Prophetens hellige Lærdomme, og opreise et Baal udenfor Leiren for dem. Naar de have bestegget det, udgyde man gloende sydende Olie over dem, at deres

Brændende Legemer kunne antænde det Baal,
som skal fortære deres sorte forræderiske
Hjerter.

(Slaverne gaae.)

Signe.

Nei! nei! — Harald er uskyldig! Hør
mig, Herre! hør mig, før det er for sildig:
giv Harald fri, og lad mig, Forbrynderken,
ene betræde det frygtelige Baal! (for hans
Fødder) Hør mig, Sultan, og lad ikke For-
tviølelsen knuse mit Hjerter, endnu før det
omspændes af Din Hovns dræbende Luer!

Samorin.

Bed Propheten! aldrig saae jeg Mæge til
denne Strid! Een af dem lyver, men Hvil-
ken? hvo løser mig denne Gaade. (til nogle
at Slavinderne): I, som vare nærværende fra
Begyndelsen af deres Skjændselsdaad, siger
mig: taler Signe Sandhed?

En Slavinde.

Efter Alt at dømme, var hun usidende om den hele Bortførelse. Hun var nærvæd at synke til Jorden, bævede heftig — havde aldeles ingen Baaben, og — Du saae selv, Herre! at hun blev saagodt som baaret ud af Teltet.

Harald.

Der hører Du, Sultan! Bekræftelsen paa Signes Uskyldighed! hvad Beviis forlanger Du mere? hvi dvæler Du? Skjenk den Uskyldige Livet, og giv hende Friheden for den Dødsangst, hun har udstaaet, — og lad mig, Forbryderen imod Din Majestæt, ene vorde Din Hevns blodige Offer. Med freidigt Mod skal jeg betræde Baalet, og Tanken om den ædle Pige, der var mig huld og tro i Livet, og vilde gaae i Døden for mig, skal styrke mig i Prøvelsens tunge Minut. Signe! slip mig af Dine Arme, at jeg kan vandre min sidste Gang paa Jorden!

Signe.

Nei! nei! man skal sønderlide mig, før
 jeg lader mig rive fra Dit Hjerte. — Min
 Harald! vi ville døe sammen!

Ottende Scene.

(Endeel sorte Slaver komme ind.)

De Forrige.

C h o r

(af Slaverne, idet endeel af dem danser med flammende Dliekruffer omkring Harald og Signe.)

Bruser kun, Dræner, bruser!
 Hvisler, Slanger! Storme, suser!
 Maane, viig fra denne De!
 Helveds hvøvelgule Lue
 Gne de Fjædsømte flue,
 Som for Brøden nu maa døe.
 Stig mod Skyn, vilde Flammer,
 Spreder Rædsel, Dval og Sammer
 Over de, som sig forbrød!
 Slynger jer om deres Hjerter

Martrende, med Helveds Smerter,
Og fremstunder deres Død!

(De ville føre dem ud.)

Zamorin.

Holder inde! Signe! det smerter mig at
overantvorde Din Ungdom, og Dit ædle Hjerter,
hvorpaa jeg nys har seet saa umiskjendelige
Prover, til Døden. Drag i Morgen med mig
til Borneo, bliv Min: og Du er fri.

Signe.

Er Trældom da Frihed? Aldrig har jeg
elsket Dig, og aldrig vil jeg kunne elske den
Mand, der i dette Dieblif staaer for mig som
min Bøddel, og har langsomt ladet mig føle
alle Dødens Rædsler; — de ere overstaaede
og jeg har ene Døden tilbage; men den er mig
ingen Tyrann; omslynget af Kjærligheds Arme,
trykket tæt til min trofaste prøvede Elsters
Hjerter, seer jeg den smilende imøde. Min
Harald! modtag i dette mit sidste Afskedsbrys,
min Tak for al Din tro Kjærlighed! o, at

jeg i det kunde ndaande mit Liv! Vore Ejele
 skulle luttrede i Flammerne, svinge sig didhen,
 hvor Døden har mistet sin Braad: for det
 evige Livs lysende Throne; der skulle vi leve
 i uadskillelig evig Forening. Der skal ingen
 Tyran rive Din Signe fra Dit Hjerte; der
 er hun evig Din! Kom, min Harald! kom!

Samorin.

Vel! Du vil det selv! Fører dem ud! —
 O, mit Hjerte!

Harald.

Grumme Tyran! Du kan, uden at røres,
 fæste Dalens huldeste Lillie i den luende Døn!
 Vel, Du fagre, blege Lillie! bøj din spæde
 Stængel op til mit Bryst, og vent, trykket
 tæt til mit Hjerte, paa Døden! (til Slaverne):
 Kommer! udgyd Eders Luehav over vore
 Hjerter: vi ere særdige!

(De gik mod Udgangen, Arm i Arm.)

Niende Scene.

De Forrige. Gjedde (kommer ind, understøttet af) Berriſſa. (ſtrax derpaa) Karub.

Gjedde

(møder Harald og Signe ved Udgangen)

De leve endnu?! Herren være lovet!
(ſtryker for Sultanens Fødder.) Mægtige Monark! laan Dit Øre til en fortvivlet Oldings Bønner, og lad ham finde Raade for Dit Dø! Straf ikke diſſe Ulykſalige for en Brøde, hvori jeg allene er ſkyldig. Jeg overtalede denne lettroende Yngling til at bortføre Signe af Dit Serail — og da han vægrede ſig, brugte jeg min faderlige Myndighed, og nødte ham til at begaae en Brøde, hvortil han ingen Tilbøielighed følte, og hvorom Signe var gandske uvidende. Lad derfor mig beſtigede Baal, ſom Du har beredt diſſe, Din Høvnſ uſkyldige Offere! — Eſkaan deres blomſtrende Ungdom, deres ædle Hjerter, og lad mig —

der alt staaer med Foden i Graven, lide Døden, som jeg ene har fortjent!

Zamorin.

Hvad siger Du, Gamle!? — Du vil ogsaa være den Skyldige? Besmit ikke den rene Bandel, som Dit ærværdige Ansigt forsynder, ved en Usandhed. Jeg seer Din Besvæggrund og ærer den . . .

Karub

(for Sultanens Fødder.)

Den kommer fra det ædlest Hjerter; men troe ham derfor ikke, troe ham ikke, Herre; thi for første Gang i hans Liv nedlader han sig til at sige en Usandhed; o, han gjør det for at frelse sine elskede Børns Liv. Af mig, af mig allene høre Du den rene Sandhed: jeg, jeg allene er Forbryderen! alle Dine Begjæringer lønnede jeg med Forræderie. — Min Hjerne udrugede den Plan, hvorved Signe blev sat i Frihed, og jeg var selv den

(17*)

som udførte den. Jeg og ingen Anden fyrede efter Dit Hjerte. — Ja, Herre! dette er min Belgjører, mit Livs Frelser, som jeg saa ofte har maattet fortælle Dig om. Signe er hans Datter. Jeg saa den ærværdige Oldings Smerte, og soer, at give ham hans Datter igjen, om ogsaa Veien til hendes Redning gik igjennem Dit eget kongelige Hjerte — og Du veed selv, hvor nær jeg var ved at holde Ord. Hvo af os Alle har nu fortjent Døden? Skue disse Edles sagne Baar, og denne ærværdige Oldings sølverhvide Lokker; Lad Mildhed besjele Dit Hjerte! lad Din Raade skjenke dem Livet paa nye, og lad mit skyldige Blod fortæres af de Luer, hvis Flamme vilde brænde evigt i Dit Hjerte, om Du ikke hører Sandhedens Røst, om Du ikke frelser Dyden fra en ufortjent grusom Død. (Sultanen vender sig bort; man seer han fatter en stor Beslutning.) Du vender Dig bort, store Sultan! vær mild som Himlen! lad Din Raades Sol flamme.

ind i disse knuste Hjerter, hvor alt Haabets
sidste Gnist er udslukt. Mine Venner! for-
ener Eders Bønner med mine, knæler for de
Troendes store Behersker, beder om Raade for
disse, og om Døden for mig!

(Alle knæle undtagen Signe og Harald.)

Samorin.

Jeg kjenner Din Nations Character, —
jeg kjenner Dig: Du taledede Sandhed. Du
har fortjent Døden; men for Marsiden frelste
Du mit Liv paa Tigerjagten; modtag nu der-
for Dit til Gjengjeld. Signe! Harald! I
ere fri! — Du bæver, uheldige Pige! kom
nærmere — fat Dig! Du er fri, fri som
Fuglen i Luften, der kan flyve hvorhen
den vil. — Værdige Gamle! jeg læg-
ger hende ved Dit Hjerte! læg Du hendes
blødende Wunder, som jeg slog, endstjøndt
hun var mig dyrebare end mine Dines Lys.
For første Gang i mit Liv, skuer jeg Dyden
i dens fulde Glans; o, den funkler skøn-

nere end den Alt oplivende Sol. Signe! det
 var daarlign af mig at troe, at jeg ved Noget
 kunde erstatte Dig, hvad Du for min Skyld
 har lidt; men jeg mindes endnu med hvilken
 Længsel Du talede om Dit Fødeland; — jeg
 giver Dig et af mine bedste Skibe, og det skal,
 rigt ladet med Guld og Skatte, i Morgen af-
 seile med Dig, og alle dem Du elsker, til Trans-
 qvebar; derfra reise mine Folk til Borneo,
 — og Du, Din Fader og Harald, til Ederes
 Fødeland. — Ræk mig Din Haand, Signe!
 omfavn mig, ærværdige Gamle; min Sjæl
 svømmer i en hidtil aldrig følt Henrykkelse:
 jeg er tilfreds med mig selv!

(Gjæbde, Signe, Harald, Berrissa og Karub om-
 ringe ham knælende.)

Signe (svag.)

Du er mægtig som Monark; stor og ædel
 som Menneske! en himmelsk Guld funkler i Dit
 Øie; evig skal jeg i Dig ære Algodheds hul-

deste Billede paa Jorden! Hil det lykkelige
Borneo; thi Dyden smykker dets Throne!

Zamorin.

Mine Venner! reiser Eder. Dig, Gamle,
forærer jeg en Diamant, ædlere end den skjon-
neste i min Krone: Din tro Karub.

Gjedde.

Store Sultan! Du giver os Alle mere
end Livet: Du giver os vort Fodeland paany.
Dit hulde Billede medtage vi til det; det er
dybt indgravet i vore Hjerter, og kun Døden
vil kunne udlette dets blide Træk.

Harald.

Ædlestes Fyrste! mit Liv og Blod kunde
jeg nu opoffre for Dig! denne Dag har været
mig riig paa Rædsler, men de ere glemte, —
dem har alt Din huldfulde Raade udlettet,
men evig skal jeg minde den, som een af de
skønneste i mit Liv; thi den har viist mig det
herligste Syn paa Jorden: en ædel, menne-
skelig Fyrste!

Zamorin

Jeg skal heller aldrig glemme den; thi den har viist mig, hvor let Retsfærdigheden kan vildledes, og den Uskyldige werde dens blodige Offer.

Harald

(fremtager Signes Billede, som hænger i en Kjæde paa hans Bryst.)

Dit Hjerte er ædelt — reent som den skye fri Himmel; modtag til Minde om dets store Daad, Signes Billede, som Kjærlighed lærte hendes lykkelige Brudgom at male. Hver Gang Du skuer dets hulde Træk, svæve Din skjønne Handling Dig for Die: — da minde Du: at Du er Signes Lykkes hulde Skaber!

Signe.

Da minde Du: at ingen Tid, ingen Graastand skal nogensinde kunde udlette Dit Minde af hendes Bryst, og at hun til Hjertets sidste Slag skal nedbede Himlens Velsignelse over Dig og Dine Dage.

Zamorin.

Det Billede skal være mig kjær og dyres
 bart, det skal hvile ved mit Hjerte. — Hver
 gang Bredens vilde Ild raser i mit Bryst, vil
 jeg fæste mine Dine paa det — og som en
 Houris fra Paradis skal Du da træde for mit
 brusende Hjerte — og Mildhed skal strax be-
 sjele det, og indtage Bredens og Hævnenes
 Plads. (til nogle Slaver): Man bortbringe
 Mindet om dens Vildhed. (Slaverne gaae.) (til
 en Hofmand): Man aabne Teltet for Alle og
 Enhver, og Sang og Strængeleeg tone, hvor
 nys Sukke gjenløde. (Teltet aabnes og opfyldes af
 Arabere, Slaver, Slavinder, Mohrer, Indianere og
 Indianerinder; iblandt Mængden er Johnson, som
 strax gaaer hen til Gjedde, der taler sagte med
 ham.) (til de Indtrædende): Mine Venner, væ-
 rer glade! lader Eders muntre Sange og
 Dandse forkynde Dydens Seier, og Signes
 Værelse!

Tiende og sidste Scene.

Chor og Dands.

Synger og danser til Strængenes End!
 Synger til Vre for Skjønhed og Dyd!
 Sublende tone vi Samorins Navn;
 Prise hans Hjertes livsalige Dyd;
 Dnske: han leve til Indiens Fryd
 Længe i Trostabs og Kjærligheds Favn!

Solo: Dands.

De Frigivne.

Du gav os, Sultan! meer end Livet,
 Da Du vor Slavelænke brød.
 Den Gave Jordens Gud blev givet,
 At lindre Jordens Sønners Nød.
 Du fulgte fro Dit Hjertes Bud,
 Derfor Dig signe Gødheds Gud!

Indianerinderne.

Til denne stjerne Handlings Minde
 Vi række Dig en Palmetrands;

D, lad den om Dit Haar sig vinde,
 Ved Siden af Din Krones Glands!
 Den vandt Dig Din Huldsalighed,
 I det Du skienkede os Fred.

Johnson.

Mit Hu kun stander til mit Norden;
 Snart seer jeg Danmarks elste Kyst;
 Men til jeg synker ned i Jorden,
 Dit Minde throner i mit Bryst!
 Og aldrig skal det slettes ud,
 Du hulde Billede af Gud!

Berrissa.

Med Signe drager jeg saa gjerne
 Til hendes elste Fødeland,
 Men selv jeg skal ubi det Fjerne
 Velsigne Dig, Du ædle Mand!
 Og Signes Røst er da som min:
 Algodhed signe Zamorin!

Slutnings: Chor.

Hil Zamorin, hans høie Dyd!
 Hil Signe, Qvindeskjønnets Pryd!
 Vor rene Jubel stige
 Ved Strængenes den muntre Lyd
 Mod Skjen, tolkendehvor! Fryd,
 Og hele Verden sige:
 Ei Dyden boer i enkelt Land,
 Den dyrkes udi Indiens Sand,
 Som paa Europas Fjelde;
 Den blomstrer i den stille Dal,
 Den skaber Glæder uden Tal,
 Almægtig er dens Vælde!
 O, Dyd! Din milde klare Sol,
 Som skaber Held fra Pol til Pol,
 Ei synlig os er vorden:
 Thi frandsø vi de Edle her,
 Som bleve hulde Billeder
 Af Dig, blandt os paa Jorden!

(Alle de andre Personer paa Scenen, danne en
 stor malerisk Gruppe om Zamorin, Gjed-
 de, Signe og Harald som de befrandsø.
 Dækket falder.)

Ende paa tredie og sidste Act.

